

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

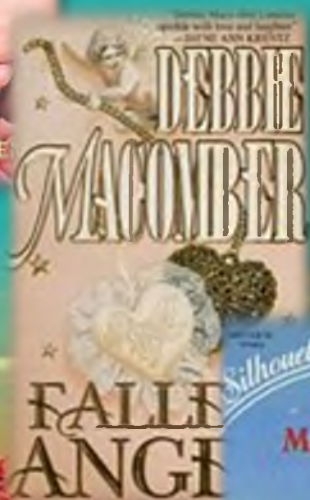
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Debbie Macomber Cennetten Gelen Melek

Emma

Pl1

DEBBIE MACOMBER

Cennetten Gelen
Melek

Çeviri
Betül Cevahircioğlu

STARS OF ROMANCE

HARLEQUIN®

HARLEQUIN TÜRKİYE

~ ROMANIN KARAKTERLERİ ~

Amy Johnson

Romanın kadın kahramanı

Josh Powell

Romanın erkek kahramanı

Harold Johnson

Amy'nin babası.

Chance Powell

Josh'un babası.

Hazel Teyze

Josh'un teyzesi

Chad Morton

Harold Johnson'ın şirketindeki bir çalışan.

Joel Perkins

Josh'un arkadaşı.

Manuela

Kâhya kadın

CENNETTEN GELEN MELEK

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

EN AZINDAN yağmur yağabilirdi! Birazcık da olsa çi-
selemeyecekse Seattle'da yaşamanın ne anlamı vardı ki? Üs-
telik Amy, o anki ruh halinde sağanak yağmura tutulmayı
hayal ediyordu.

Kendine bir porsiyon kızarmış balık ve patates cipsi söy-
ledi çünkü Seattle sahilinde, turistlerle dolu limandaki bir
masayı tek başına işgal ettiği için suçluluk duyuyordu. Ilık
Haziran havası, ruh haline uymuyordu ve güneş, bulutların
arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Kısa süre sonra her
şeyi berbat edip tüm gücüyle parlayacağına şüphe yoktu.

“Pardon, burası boş mu?”

Amy, başını kaldırdığında karşısında, kovboy filmlerin-
den fırlamış ve Kızılderilileri arıyormuş gibi duran bir adam

gördü. Adamın geniş alnında deri bir bant vardı ve geyik derisinden, kısa, püsküllü bir ceket giyiyordu.

“Keyfinize bakın,” dedi Amy, karşısındaki boş yeri işaret ederek. “Ben birkaç dakika içinde kalkacağım zaten.”

“Ama yemeğinize dokunmamışsınız bile.”

“Böyle bir zamanda yemek yiyemezdim,” diye karşılık verdi Amy, kaşlarını çatarak.

Adam, Amy’nin karşısına otururken, gür kaşları ilgiyle yukarı kalktı. “Anlıyorum.”

Amy, dolgunca bir patates kızartmasını eline alıp ağzına götürdü. “Eve döneli tam iki hafta oldu ve bir kez bile yağmur yağmadı. Unutmayın, burası Seattle ama havada nem bile yok.”

“Hava gerçekten harika.”

“Yağmur yağsa, kendimi daha iyi hissederdim,” diye mırıldandı Amy, dalgın dalgın. “Güneş parlarken, kuşlar cıvıldarken ve çevremdeki herkes böyle neşeli ve gamsızken, karamsar olmak çok daha zor oluyor.”

Yabancı, kahvesinden bir yudum aldı. Amy, onun bunu gülümsemesini bastırmak için yaptığından şüphelendi. Yakışıklı bir yabancının, karşısına oturup moralini düzeltmeye çalışması ne büyük bir şans olurdu.

Adam, kahve fincanını masanın üzerine bırakıp Amy’nin gözlerine baktı. “Bana erkeği tarafından, kendisine yanlış yapılmış bir kadın gibi göründünüz.”

Amy, ellerini öfkeyle havada salladı. “Dünyaya erkek olarak gelmiş olsaydım, her şey çok daha kolay olurdu.”

Yabancı, kaşlarını yukarı kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Elbette. O zaman işler böyle karman çorman olmazdı; ya da yine olurdu ama muhtemelen ben bu durumdan mutlu olurum.”

“Anlıyorum.”

Durumu hakkında biraz daha iyi hissededen Amy, balığından bir parça koparıp inceledikten sonra ağzına götürdü. Balık, umduğundan çok daha lezzetliydi. “Dünyadaki en mü-kemmel babaya sahip olmasam, işim bu kadar zor olmayacak.”

Adamın siyah gözlerindeki ifade yumuşadı. “O halde endişe etmenize gerek yok.”

“Ama onu hayal kırıklığına uğratmak beni öldürüyor.” Amy, balığından bir lokma daha aldı. “Sonuçta yirmi üç yaşındayım. Sanki ne istediğimi bilmiyormuşum gibi...”

“Peki, ne istiyorsunuz?”

“Tanrım, bir bilsem,” diye mırıldandı Amy. “Daha önce bunu bana hiç kimse sormadı.”

Bu sözler karşısında, yeni arkadaşı içten bir kahkaha attı. Amy de, uzun zamandır ilk kez gülümseyordu. “Size içimi dökceksem, önce kendimi tanıtmalıyım. Ben, Amy Johnson.”

“Josh Powell.” Adam, Amy’ye elini uzattı ve tokalaştılar.

“Merhaba, Josh.”

“Sana da merhaba,” dedi Josh, gülümseyerek. “İyi olacak mısın, Amy Johnson?”

Amy, derin bir iç çekerek omuz silkti. “Sanırım,” diyerek ağzına bir patates kızartması daha attı. Balığa uzandığında, Josh’un yemeği bırakıp onu incelediğini fark etti.

“O kalın süveteri giymenin bir nedeni var mı?” diye sordu Josh.

Amy, başını salladı. “Ruh halimle uyum sağlaması için sağanak yağmurun başlamasını ümit ediyordum.”

“Ben de hava durumunda kar fırtınası filan beklendiğini duydun sandım.”

“Hayır.”

“Doğruyu söylemek gerekirse, hava beni de şaşırtıyor. Birkaç gündür Seattle’dayım ve her sabah güneşle uyanıyorum.”

“Burada turist misin?”

“Pek sayılmaz. Buradaki büyük petrol şirketlerinden biri için çalışıyorum ve Orta Doğu’ya gitmek için hükümet izni çıkmasını bekliyorum. Bu hafta içinde buradan gitmiş olmalıyım.”

Amy’nin babasının da birkaç petrol kuyusu vardı ama hatırladığı kadarıyla onlar Teksas’taydılar ve son birkaç yıldır zarar ettiriyorlardı. Babası büyük projelerinde küçük maddi problemler yaşıyorsa bile, bu, işin içine Amy girdiğinde olacaklarla kıyas bile edilemezdi.

Babasının Amy ile ilgili çok büyük umutları ve beklentileri vardı. Ama başarısız olmak Amy’nin alnına yazılmıştı. Aksi mümkün değildi. Kesinlikle iş dünyası için yaratılmamıştı. Üniversitedeki danışmanları ona hep branşını değiştirmesini tavsiye etmişlerdi. Amy de buna tüm kalbiyle katılıyordu. Yine de tüm gücüyle çalışmış, buna rağmen beş yıllık birleşik işletme lisans ve yüksek lisans programına kabul edilip edilmeyeceğine dair muallâkta kalmıştı. Yedek listesinde üçüncü sıradaydı. Sonra babası, yeni bir kütüphane için üniversiteye yüksek miktarda bağışta bulunmuştu ve bunun üzerine Amy ile listedeki diğerleri, saygın işletme fakültesine seve seve kabul edilmişlerdi.

“Seattle’da gördüklerimden çok etkilendim,” diye devam etti Josh.

“Güzel bir şehir, değil mi?” dedi Amy, gülümseyerek. Öne eğilip, dirseklerini masanın üzerine koydu. “Ölümcül bir hastalığa yakalandığımı uydursam sence işe yarar mı?”

“Pardon?”

CENNETTEN GELEN MELEK

“Hayır, işe yaramaz.” Amy, kendi sorusunu kendi cevaplamıştı. Babası dünyanın dört bir yanından uzman hekimleri çağırır ve onu mucizevî bir şekilde iyileştirmenin yollarını arardı. Josh, gülümseyen gözlerle ona bakıyordu. “Söylediklerimden hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?”

“Hayır. Başından anlatmak ister misin?”

Amy, yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerini uzaklara dikti. Meseleyi bir yabancıyla konuşmanın faydası olur muydu acaba? En azından Josh, tarafsız olabilirdi.

“Babam, muhtemelen karşına çıkabilecek en dinamik insandır. Onun çevresinde olmak sürekli enerji yüklenmek gibidir. Coşkulu, canlı, heyecan vericidir.”

“Bahsettiğin tipleri bilirim.”

“Ben onun tek çocuğuyum,” diye mırıldandı Amy. “Babamla hiç de aynı özellikleri taşımadığınızı fark etmişsinizdir.”

Josh, bir an düşündü. “Bunu söylemek zor. Seninle tanışalı daha birkaç dakika oldu ama gördüğüm kadarıyla enerjisi olmayan biri gibi değilsin.”

“Bu konuda benim sözüme inan. Babamla birbirimize hiç benzemiyoruz.”

“Pekâlâ. Devam et, seni dinliyorum.”

“İşletme fakültesinden yeni mezun oldum – ”

“Tebrikler.”

“Hayır, lütfen. Bana kalsa kampüste mümkün olduğunca uzun yıllar takılır, doktora başvurur; ya da herhangi başka bir şey yapardım. Ama ne yazık ki bana seçim şansı bırakılmadı. Babama göre, büyük an sonunda gelip çatmıştı.”

“Ve?”

“Beni aile şirketine almak istiyor.”

“İstedğin bu değil mi?”

“Tanrım, hayır! Bir tuğla örme ustası ya da bir dış hekiminin yanında asistan olmak için yanıp tutuşsam, babamın beni dinleyeceğini biliyorum. Onunla konuşabilir ve her şeyi açıklayabilirim. Ama ben ne yapmak istediğimi bilmiyorum ve eğer bilseydim bile, bunun önemli olacağından emin değilim.”

“Ama az önce dedin ki – ”

“Biliyorum fakat babamı da tanıyorum. Bana o kocaman mavi gözleriyle bakacak ve ben suçluluk denizinde boğulmaya başlayacağım.” Amy, bir an durup derin bir nefes aldı. “Ben, babamın gözbebeğiyim. Ona göre güneş, benim isteklerim doğrultusunda doğup batıyor. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Babam, tüm kalbiyle şirketi bir gün devralmamı istiyor.”

“Yapmak istediğinin bu olmadığını ona hiç söylemedin mi?”

Ne kadar korkak olduğunu itiraf etmekten utanan Amy, gözlerini Josh’dan kaçırdı. “Hayır, bunu yapamadım. Sadece birkaç kez ima etmeye çalıştım.”

“Belki önce annenle konuşup yolu senin için açmasını sağlamalısın. Öyle yaparsan, babanla konuştuğunda bu onun için çok büyük bir şok olmaz.”

Amy, başını iki yana salladı. “Annem, ben on yaşındayken öldü.”

“Anlıyorum. Bu da meseleleri daha karmaşık hale getiriyor, öyle değil mi?”

“Bunu kendime ben yaptım,” diye sızlandı Amy. “Ona gerçeği söylememin gerekeceği günün yaklaştığını biliyordum. Daha liseye başladığımda babamın, benim için çok büyük planları olduğunu anlamıştım. Daha o zaman akıntıyı tersine çevirmeye çalıştım ancak işe yaramadı.”

CENNETTEN GELEN MELEK

“Akıntıyı tersine çevirmek?” diye tekrarladı Josh. “Pek anlayamadım.”

“Babamı evlendirmeye çalıştım. Planıma göre, babam yeniden âşık olursa ve yeni eşi dünyaya peş peşe üç-dört erkek varis getirirse, ben de bu sıkıntıdan kurtulmuş olacaktım. Ne yazık ki babam, işiyle kadınlarla ilgilenemeyecek kadar meşguldü.”

“Peki ya sen evlenirsen?”

“Bu...” Amy, aniden durup doğruldu. Bu öneri birden zihninde bir yıldız gibi parlamıştı. “Josh!.. Oh, Josh! Bu harika bir fikir! Neden bunu daha önce düşünemedim?” Tam da aradığı kaçış noktası gibi görünen bu fikri, düşünürken alt dudağını hafifçe dişliyordu. “Babam bir mazeret kabul etmeye hazırsa, işte tam da böyle bir şey olmalı. O, koca bir romantiktir ve dünyada beni şirketinde görmekten daha fazla arzu edeceği bir şey varsa, o da torun sahibi olmaktır.” Josh’a gülümserken, Amy’nin mavi gözleri heyecanla parlıyordu ama sonra aklına gelen şeyle çaresizce inledi. “Yalnız bir pürüz var.”

“Ne demek bir pürüz var?”

“Ben âşık değilim.”

“Bu o kadar da büyük bir pürüz değil. Şöyle bir düşünsene. Hayatın boyunca tanıdığın erkekler içinde evlenecek kadar hoşlandığın birisi mutlaka vardır.”

“Doğruyu söylemek gerekirse, yok. Üniversitede birkaç kişiyle çıktım ama hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi düşünecek kadar ciddiye aldığım biri hiç olmadı.”

“Liseyi birlikte okuduğun erkek arkadaşlarına ne dersin? Aradan beş yıl geçti ve çok şey değişti. Belki o eski arkadaşlıkları yenilemenin zamanı gelmiştir.”

Amy, kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Bu da işe yaramaz. Ben bir Katolik kız lisesinde okudum.” Gözlerini

yumup evlenmeyi düşünebileceği potansiyel erkekleri anımsamaya çalıştı ama aklına tek bir kişi bile gelmedi.

“Amy,” diye fısıldadı Josh. “İyi misin?”

Genç kadın, başını salladı. “Sadece düşünüyorum.” Ama sonunda yenilgi çelikten bir battaniye gibi omuzlarına çökmüştü. “Hayır, hiç kimse yok. Hapı yuttum.”

“Babanla her zaman samimi bir şekilde konuşabilirsin. İddia ettiğin kadar mükemmel biriye, dürüstlüğü için sana minnettar olacaktır.”

“Ona ne söyleyeceğim?”

“Gerçeği. Yerini alması için başka birini yetiştirmesini önerebilirsin.”

Josh’un ciddi olmasına rağmen, Amy ona kahkahalarla güldü. “Bu çok basitmiş gibi konuşuyorsun. Babama böyle bir şey söylemenin ne kadar zor olacağını bilemezsin.”

“Ama söylemen gerekiyor, Amy.”

Herhalde o anda Amy’nin en son ihtiyacı olan şey, mantığın soğuk sesini duymak ve yakışıklı bir yabancıyla tanışmaktı. Bir insan üzgün ve hıncımlıdayken, hayatında her şey paramparça oluyormuş gibi hissediyordu.

“Onunla konuş,” diye tekrarladı Josh.

Amy her ne kadar ona karşı çıkmak istese de, Josh haklıydı. Sanki onun kararlılığını içine çekmek istermiş gibi gözlerinin ta içine baktı.

“Bu konuşmayı ne kadar çabuk yapıp bitirirsen, o kadar iyi.”

“Hakkı olduğunu biliyorum,” diye mırıldandı Amy. “Kendimi bir masanın başında bulup oraya nasıl geldiğimi düşünmeye başlamadan önce babamla konuşmalıyım.”

“Neden şimdi konuşmuyorsun?”

“Şimdi mi?” Amy, korku dolu gözlerle Josh’a baktı.

“Evet, şimdi.”

Amy, karşı koymak için ağzını açtı ama gerçekten de daha iyi bir zamanlama olmadığını fark etti. Şirketin merkez binası yürüyüş mesafesindeydi ve doğru motivasyonla yüklenmişken babasıyla yüzleşmesi en iyisi olacaktı. Konuşmayı akşam yemeğine kadar ertelerse, yine korkuya kapılıp vazgeçebilirdi.

“Kesinlikle haklısın. Eğer babamla konuşacaksam, bunu hemen yapmalıyım.” Amy, yeni bir şevkle ayağa kalktı ve Josh’a elini uzattı. “Tavsiyelerin için çok teşekkür ederim.”

“Hiç önemli değil.” Josh, gülümseyerek kahvesini bitirdi. “İyi şanslar.”

“Teşekkürler. Buna ihtiyacım olacak.” Amy, çantasını omzuna taktı ve yemeğinin geri kalanını çöp kutusuna atıp kararlı adımlarla kaldırımında yürümeye başladı.

Caddeye ulaştığında arkasına dönüp baktı ve Josh’un onu izlediğini gördü. Amy, gülümseyerek ona el salladı. Josh da aynısını yaptı.

Bir saat sonra Amy, sinema salonunun en arka sırasında oturuyordu. Koltuğunda mümkün olduğunca aşağı kaymıştı ve eliyle gözlerini kapamıştı. St. Helen Yanardağı’nın patlamasıyla ilgili belgesel başlamak üzereydi.

Zaten felaketler, Amy’nin gününün ana temasıydı. Beşinci Bulvar’daki Rainier Binası’na gittikten sonra, arabasını önceden park ettiği sahil yoluna geri yürümüştü ama eve dönme fikri sadece kederine keder katmıştı. Bu yüzden belgeseli izlemeye karar vermişti.

Aslında Johnson Endüstri’nin bulunduğu elli katlı binaya vardığında cesareti tamdı. Binanın dışında, kaldırımında durup cilalı cam ve betondan oluşan dikey kirişlere bakmıştı. İçeri-

deki insanların hemen hemen yarısı, babasının holdingini oluştuyordu.

Amy'nin hatası, hesap yapmaya başlamak olmuştu. Kat başına dört yüz kişi olsa, Rainier Binası'nın içinde yirmi bin kişi çalışıyor demektir ve bunun muhtemelen on bin kadarı Johnson Endüstri çalışanıydı.

Bu binlerce kişi içinde en fazla on tanesi babasının Amy için seçtiği konuma denk olabilirdi. Elbette Amy, işe giriş düzeyinden başlamayacaktı. Çok daha yüksek bir pozisyonda işe başlatılacaktı. Babasının fikri, onu asistanı yapmak, her departmanın önemli yönlerini öğrenene kadar onu şirketin başlıca bölümlerinde çalıştırmaktı. Doğal olarak Harold Johnson, Amy işlere hâkim oluncaya kadar şirketin genel müdürü ve baş yöneticisi olarak kalmayı planlıyordu. Fakat Amy, yönetimi devralacağı günün geleceğinden hiç emin değildi.

Sinemada ışıklar söndü ve Amy, yanına birinin oturduğunu duydu.

"Anladığım kadarıyla, babanla görüşmen pek iyi gitmemiş."

Amy, elini yüzünden çekti. Bu, Josh idi. "Hayır."

"Neler oldu?"

"Uzun hikâye."

Önlerinde oturan adam, onlara dönüp ters ters baktı. Doğal afeti izlemeyi, Amy'nin dertlerini dinlemeye tercih ettiği belli oluyordu.

"Bu filmi daha önce izledim," diye fısıldadı Josh. "Dışarı çıkıp konuşmak ister misin?"

Amy, başını salladı.

Tahmin ettiği gibi, güneş yine parlıyordu ve gökyüzü masmaviydi. Martılar bile neşe içindeydiler.

“Dondurma ister misin?” diye sordu Josh, kalabalık kaldırımına çıktıklarında. Genç kadının cevabını beklemedi. İkiisine de koca birer külah dondurma aldı ve sonra çeşmenin önünde bekleyen Amy’nin yanına gitti.

Amy, büyük çeşmenin kenarına oturdu. Kendini öncekinden daha da kötü hissediyordu.

“Sanırım babanla konuştun, öyle değil mi?”

“Hayır,” diye mırıldandı Amy. “Babamın sekreteri Bayan Wetherell’den ileriye gidemedim. O kadına daha önce hiç o kadar dikkatli bakmamıştım. Bana erik kurusunu anımsattı.”

“Erik kurusu mu?”

“Eskiden muhtemelen güzel, sulu bir erikmiş ama yıllar geçtikçe olgunlaşıp kurumuş.” Amy, sadece altı ay içinde tıpkı Bayan Wetherell gibi görüneceğinden emindi. Kaçacak yeri olmadan kapıların ardında hapsolme fikrinden nefret ediyordu.

“Erik kurusu, kendi babanla konuşmana izin vermedi mi yani?”

“Babam, önemli bir toplantıdaydı.” Amy, Josh’a dönüp omuz silkti.

“Amy...”

“Ne söyleyeceğini biliyorum ve kesinlikle haklısın. Bu akşam babamla konuşacağım. Sana söz veriyorum konuşacağım.”

“Güzel.”

Josh, Amy ile gurur duyuyormuş gibi görünüyordu ve bu Amy’nin kendini daha iyi hissetmesine yardımcı oldu. “Senin sinemada ne işin vardı?” diye sordu. O kadarı tesadüf olmazdı.

“Seni içeri girerken gördüm ve neler olduğunu merak ettim.” Josh, deri ceketini çıkarıp omzuna attı. Koyu renk gözleri derin bakıyordu. Hafif kemerli bir burnu, güçlü, erkeksi

yüz hatları vardı. Kül sarısı saçları, normalden uzun ama bakımlıydı. Josh'da, poster ve takvim yapımcılarının sürekli aradıkları o erkeksi cazibe vardı.

"Bir şey mi var?" diye sordu Josh aniden.

"Hayır." Amy, hemen toparlandı. Ona dikkat çekecek şekilde baktığını fark etmemişti.

"Dondurman eriyor."

Amy, dondurmasından çabucak birkaç ısırık aldı. Limana yanaşan yeşil-beyaz feribotun düdüğü duyuldu. Bu, Josh'un dikkatini çekmişti.

"Dünyadaki en geniş feribot ağının Washington'da olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Amy.

"Hayır, bilmiyordum."

"Filipinler gibi bir yeri düşününce, bu çok etkileyici." Amy, saçmaladığının farkındaydı ama dikkati kendinden ve kendi problemlerinden başka yere çekmek istiyordu. "Bizim akvaryumumuz, dünyada iskele üzerine kurulmuş tek akvaryum. Pike Place Market'e gittin mi?"

"Hem de birkaç kez ve her gidişimde daha çok zevk aldım."

"Ülkedeki, sürekli işlenen en büyük çiftçi pazarıdır."

"Bakıyorum turistik bilgilerle dolusun."

Amy, gülümseyerek başını salladı. Sonra gözlerini yumup havayı derin derin kokladı. "Bu şehri gerçekten seviyorum."

"Çünkü burası evin," dedi Josh. Amy, onun sesinde öyle büyük bir özlem hissetti ki, gözlerini açıp ona baktı.

"Benim de yürümek ister misin?" diye sordu Josh. Ayağa kalkıp, genç kadına elini uzattı.

"Elbette." Amy, parmaklarını onunkilere kenetledi. Onunla temas etmekten hoşlanmıştı. Josh, ihtiyaç duyduğu anda bulduğu bir arkadaştı. Birbirlerini hemen hemen hiç tanımıyorlardı. Yine de Amy, ona problemleri hakkında kim-

seye anlatmadıklarını anlatmıştı. Üniversiteden en yakın arkadaşları bile babasıyla birlikte çalışmaktan ne kadar çok korktuğunu bilmiyorlardı. Ama Josh Powell biliyordu. Bir yabancı, beklenmedik bir dost...

Limandan Seattle'ın merkezine yürümeleri kırk dakika sürdü. Yirmi yıl önce Büyük Fuar için kurulmuş ve önemli bir kent simgesi olarak kalmış Space Needle'da durdular. Önemli ayrıntıları anlatmayı vazife olarak gören Amy, Josh'a Space Needle ile ilgili hatırladığı her şeyi anlattı. "Evin nerede?" diye sordu sonunda.

"Pardon?"

"Nerelisin?"

Josh, duraksadı. Gergin bir sessizlik oldu. "Bunu neden sordun?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Seattle'ı çok sevdiğimi söyledim, evim olduğu için sevdiğimi söyledim. Ben de senin evinin nerede olduğunu merak ettim."

Josh'un gözlerinde uzak bir bakış belirdi. "Bütün dünya - dünyanın hemen hemen her yerinde çalıştım. Orta Doğu, Güney Amerika, Avustralya, Avrupa."

"Sonunda döndüğün evin neresi?"

"Neredeysem orası," dedi Josh, buz gibi bir sesle.

"Fakat -"

"İnsanların evim dediği şeyden yıllar önce vazgeçtim ve geri dönmeyi asla düşünmedim."

"Oh, Josh, bu çok üzücü."

"O kadar da büyük bir trajedi değil, Amy." Josh, ellerini ceplerine sokup Amy'den birkaç adım uzaklaşarak konuyu kapadı. Sonra durup onu bekledi.

Saatine bakan Amy, derin bir iç çekti. "Eve geri dönmem gerekiyor."

"Bu akşam ne yapacaksın?"

“Değişik bir şey değil. Belki biraz televizyon izlerim, kitap okurum – ”

“Bunları kastetmediğimi biliyorsun.”

“Pekâlâ, pekâlâ, babamla konuşacağım.”

“Sonra yarın öğlen benimle buluşup olanları anlatacaksın.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle öyle yapacaksın.”

Heyecandan Amy’nin kalbi göğsünü delip geçecekmiş gibi çarpmaya başlamıştı. Bunun sebebi babasıyla yüzleşecek olmasıydı. Başarılı olma ihtimali çok düşüktü. Ama yüreğinin verdiği tepki, Josh’u tekrar göreceği olmasıyla da ilgili olabilirdi.

“Başka sorun var mı?” dedi Josh, gülümseyerek.

“Aslında bir tane var.”

Amy, iri mavi gözleriyle ona yalvarırcasına baktı. “Benimle evlenir misin?”

“Hayır.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

MANUELA, akşam yemeğinin sonunu servis ettiğinde, Amy babasına konuyu açacak cesareti ancak bulmuştu. Babasına bakıp onu dikkatle inceledi. Aklındakileri söylemeden önce onun ruh halini ölçmek istiyordu. Babasının durumu yeterince uygun görünüyordu; ancak Amy'nin söyleyeceklerine tam olarak nasıl tepki vereceğini kestirmek zordu.

“Günün güzel geçti mi?” diye sordu Harold, kızına bakarak.

Bu beklenmedik soru, Amy’yi derin düşüncelerinden sıyırmıştı. “Evet. Liman çevresinde dolaştım.”

“Güzel.” Harold Johnson, karidesli dil balığından bir lokma alıp ekmeğe uzandı. Neredeyse atmış yaşındaydı ama hayatının en parlak evresindeydi. Son birkaç yıldır saçları

tamamen beyazlamıştı fakat yüzü hiç yaşlanmamıştı. Hattaları eskisi kadar keskin ve etkileyiciydi. Yediklerine her zaman dikkat ediyordu. Fiziksel ve zihinsel olarak son derece formdaydı. Hayatı dolu dolu yaşıyordu. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı. Harold Johnson, *ya hep va hiç* felsefesiyle yaşayan bir adamdı.

İsteddiği bir şey gördüğünde, sahip olduğu her şeyle onun peşinden giderdi. Asla yenilgiyi kabul etmezdi. Sadece geçici başarısızlıkları kabullenebilirdi. En büyük başarılarını sabrına borçlu olduğunu söylerdi. Şimdi de bu özelliğine başvurması gerekecekti. Amy, derin bir iç çekti. Babasını olduğu gibi seviyordu ve babasının da onu olduğu gibi kabullenmesini ümit ediyordu.

“Bayan Wetherell, beni görmeye geldiğini söyledi,” dedi Harold, ekmeğine tereyağı sürerken.

“Toplantıdaydın.”

Harold, heyecanla başını salladı. “Çok iyi bir toplantı oldu. Beş dakika içinde bir grup yöneticiye rekabeti nasıl daha fazla kızıştıracaklarını, yöneteceklerini ve yönlendireceklerini anlattım.”

“Bunların hepsini beş dakikada mı anlattın?”

“Daha da kısa sürdü. Sözlerimi aklında iyi tut, Amy çünkü yakında aynı şeylere senin de ihtiyacın olacak.”

“Baba – ”

“Yapman gereken ilk şey, hedefini belirlemektir. Ne yapmak istediğini bilmiyorsan, bu dünyada hiçbir yere varamazsın. Sonra da kendini o rolde hayal etmelisin.”

“Baba – ”

Harold, elini yukarı kaldırarak kızını susturdu. “Sonuncusu ve muhtemelen başarının en önemli anahtarı, tersliklerin gücünü reddetmeyi öğrenmektir. Şunun ayrımına iyi varmalısın; olumsuzlukları reddetmen gerektiğini söylemedim çünkü

dünyamızda pek çok olumsuzluk var. Fakat tersliklerin bizi kontrol etmesine izin veremeyiz çünkü tek gerçek şudur – talihsizlik, sadece biz izin verdiğimizde vardır. Ne söylediğimi anlıyor musun?”

Amy, başını salladı. Ağzını açmaya fırsat bulabilecek miydi, merak ediyordu. Bulsa bile, söylemesi gerekenleri nasıl söyleyecekti?

“Yarın şirkete gel,” diye devam etti babası, gülümseyerek. “Sana bir sürprizim var. Daha sonraya saklıyordum ama artık görmeni istiyorum.”

“Sürpriz neymiş?”

“Kendi ofisin. Ofisi yenilemesi için bir iç mimar görevlendirdim. Küçük kızım için her şeyin en iyisini istiyorum. Yeni halılar, en iyi mobilyalar... Her şey tamamlandıktan sonra benimle ve ekibimle beraber çalışmanı istiyorum. Sen ve ben, birlikte bu şehirde büyük bir değişim gerçekleştireceğiz.” Harold, çatalını kenara bıraktı. Başını kaldırdığında, gözlerinde gurur dolu bir ifade vardı. “Neredeyse yirmi yıldır bu günü bekliyordum. Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam, Amy Adele. Annen kadar güzel ve zekisin. Sen yanımda olunca Mary geri gelmiş gibi olacak.”

“Oh, Baba...” Amy’nin durumu gittikçe içinden çıkılmaz bir hal alıyordu.

“Okulda olduğun yıllar benim için çok zordu. Sen benim hayatımın güneşisin, Amy. Tıpkı annen gibi.”

“Keske ben de annem gibi olabilseydim,” diye fısıldadı Amy. Ne kastettiğini, babasının asla anlamayacağını biliyordu. Annesi, hep sahne arkasında olmuş, babasına manevi destek vermişti. Amy de onun gibi olmak istiyordu.

Harold, şarap kadehine uzandı. “Her geçen gün Mary’ye daha çok benziyorsun.”

“Ama annem şirkette çalışmıyordu, değil mi?”

“Hayır, elbette çalışmıyordu ama sakın onun benim için değerini hafife alma. Yaptığım her şeyi başaracak gücü bana annenin sevgisi, desteği ve teşviki verdi. Mary ve ben, onca yol kat edeceğimizi ve o denli büyük işler başaracağımızı hayal bile etmemiştik.”

Amy, bir kez daha denemeye karar verdi. “Demek istediğim, annem senin hayatında arka plandaydı. Bence benim oynamam gereken rol de bu.”

“Saçma! Sen yanımda olmalısın.”

“Baba, lütfen...” Amy’nin sesi titiyordu. “Kendini belli bir rolde hayal etmenin ne kadar önemli olduğunu söyledin. Üzgünüm ama ben kendimi bütün gün bir ofisin içinde kapalı kalmış halde düşünemiyorum. Bu hiç bana göre değil. Kendimi Johnson Endüstri’nin önemli bir parçası olarak göremiyorum.”

Bu sözler üzerine kısa bir sessizlik oldu.

“Bunu anlayabilirim,” dedi Harold sonunda.

“Öyle mi?”

“Elbette. Şimdiye kadar tek yaptığının kitaplardan öğrenmek olduğunu göz önüne alırsak böyle düşünmene hiç şaşmam. İş hayatı, boğucu bir sınıfta oturup her şeyi bildiğini sanan bir profesörün görüşlerini dinlemekten ibaret değildir. Yaşayan ve insanların hayatlarını olumlu şekilde etkileyecek, kazançlı bir şeye iki elinle sarılıp, onu çekip almaktır.”

“Ama ben istediğimin bu olduğundan emin değilim.”

“Elbette istediğin bu! Öyle olmasa, bir Johnson olmazdım.”

“Ya annemin sana verdiği destek? Yani ben de onun gibi başlayamaz mıyım? Sana başka şekillerde yardımcı ve can yoldaşı olamaz mıyım?”

“Yıllar öncesi olsa tek yapabileceğin buydu ama artık zaman değişti. Kadınlar, iş dünyasında haklı yerlerini almak

için savaş verdiler. Tarih boyunca ilk kez hak ettikleri şekilde itibar görüyorlar. Sen benim kızımsın; tek çocuğumsun. Kurmayı başardığım her şey bir gün sana ait olacak.”

“Ama – ”

“Sanırım ne söylemeye çalıştığını şimdi anlıyorum. Aslında bunu kendim akıl etmeliydim. Yorgunsun. Çalışmaktan bitkin düştün. Çok çalıştın ve bir molaı hak ettin. Mezun olur olmaz benimle çalışmaya başlamanı isterken bunu düşünmemiştim.”

“Baba, o kadar da yorgun değilim.”

“Evet, yorgunsun. Sadece bunun farkında değilsin. Şimdi bir tatil yapmanı istiyorum. Avrupa’ya git ve o güzel plajlarda güneşin tadını çıkar. Sonra Eylül’de yeniden konuşacağız.”

“Avrupa’da tatil yapmak, hislerimi değiştirmeyecek,” diye mırıldandı Amy, kederli bir ifadeyle. Boğazında koca bir yumru oluşmuştu. Babasını öyle çok seviyordu ki onu, hayal kırıklığına uğratmak Amy’yi adeta öldürüyordu.

“Eylül’e kadar iş konusunda konuşmayacağız. Özür dileirim, Amy. Tatile ihtiyacın olduğunu anlamalıyım. Sadece seninle birlikte çalışmak için öylesine heyecanlıyım ki. Yıllardır bunun hayalini kuruyordum ve bu yüzden, kendine biraz zaman ayırmaya ihtiyacın olduğunu düşünemedim. Bencilce davrandım.”

“Baba, lütfen dinle.”

Harold, kızının sözünü kesti. “Dinlememe gerek yok. Sonbaharda tekrar konuşacağımızı söyledim.”

Amy, çaresiz başını sallamakla yetindi.

“Anlamıyorsun,” dedi Amy, ertesi gün öğlen Josh’a.

“Ben tek kelime bile edemeden babam, hayatının güneşi ol-

duğumu ve bugün için nasıl yirmi yıl beklediğini anlatmaya başladı. O durumda ne yapabilirdim ki?”

“Yani ona söylemedin mi?”

“Söylemeye çalıştım.”

“Seni dinlemedi mi?”

Amy, çaresizlik içinde başını salladı. “Babam gibi biriyle hiç tanışmadığın belli oluyor. Onu suçlamıyorum; duymak istedikleri bunlar değildi. En azından, kendimi bir ofise tıkılıp onunla birlikte çalışırken hayal edemediğimi söylemeyi başardım. Doğal olarak, bunu kabul etmek istemedi ve yazın geri kalanında tatil yapıp okulun yorgunluğunu üzerimden atmamı teklif etti.”

“Bu o kadar da kötü bir fikir değil. Herhalde daha fazlasını beklemiyordun. Bence çok iyi bir iş çıkarmışsın.”

“Öyle mi?” diye sordu Amy, heyecanla ama birkaç saniye içinde eski karamsar tavrına büründü. “O halde kendimi neden bu kadar kötü hissediyorum?”

“İşinin kolay olacağını söylemedim. Dün akşamın zor geçeceği belliydi ama en azından, iki ay daha kazanmış oldun. Belki önümüzdeki haftalarda babanın seni anlamasını sağlamak için bir yol bulabilirsin.”

Amy gözlerini yere dikip başını salladı. “Belki,” diye mırıldandı. Sonra kahvesinden bir yudum aldı. “Senden ne haber, Josh? Hükümet iznini alabildin mi?”

“Hayır, henüz hiçbir haber yok.”

“Bencilce olabilir ama buna memnun oldum,” diye itiraf etti Amy, gülümseyerek.

“Senin böyle hissetmen çok normal. Boş boş oturup bekleyen sen değilsin.”

Birbirlerine gülümsediler. Josh, Amy’nin yanağına düşen bir tutam saç okşadı ve gözlerine baktı.

“O gün yanıma gelip masamı paylaşmak istediğin için çok mutluyum. Kendimi öyle üzgün ve çaresiz hissediyordum ki seninle konuşmak beni çok rahatlattı.”

Josh cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oldu. “İtiraf etmem gerekirse, masana gelmeden önce bir süre seni izlemiştim.”

“Gerçekten mi?”

Josh, başını salladı. “Beklediğin biri olup olmadığını anlamak için on dakika kadar oyalandım. Ben de o gün, yalnız olduğun için mutluyum.”

“Keşke birbirimizi tanımamız için daha fazla vaktimiz olsaydı,” diye fısıldadı Amy.

“İnan bana, bazı yönlerden böylesi çok daha iyi.”

Mendireğin sonunda, turistik mağazaların arkasında duruyorlardı. Amy, yürümeye başladı. Kafası karışmıştı. Josh’u anlayamıyordu. Yakınlarda kimsecikler yoktu. Onunla tartışmaya hazır bir şekilde durup arkasına döndüğünde, ne kadar yakın olduklarını görerek şaşırdı. Aralarında sadece iki-üç santimlik bir mesafe vardı.

Josh, genç kadının elindeki plastik kahve bardağını alıp kenara bıraktı. Sonra ellerini onun omuzlarına koydu. Muhteşem bakışları, Amy’nin iradesinden çok daha güçlüydü. Amy, Josh’un onu öpeceğini anlayarak büyük bir heyecan duydu. Bütün sabah Josh ile yeniden görüşeceğini düşünerek kalbi anlayamadığı bir heyecanla çarpmıştı.

Josh, telaşsızca başını öne eğdi ve dudaklarını Amy’nin dudaklarına bastırdı. Şaşırtıcı şekilde nazikti. Öpüşü yavaş ve derindi. Sanki o kadar güzel bir şeyi aceleye getirmek, tüm büyüğü bozacaktı. Amy, içini çekip dudaklarını aralayarak Josh’u bir kez daha öpüşmeye davet etti ve Josh da ona uydu.

“İşte bundan korkuyordum,” dedi öpüşme sona erdiğinde, boğuk bir sesle.

"Neyden?"

"Tıpkı pamuk helva gibisin. Öyle tatlısın ki..."

Nefesi kesilen Amy'nin kafası yine karışmıştı. Josh, önce birbirlerini yakından tanımamalarının daha iyi olacağını söylemiş, sonra da onu öpmüştü. Belli ki onun da aklı Amy'ninki kadar karışık.

"Amy, dinle - "

Genç kadın, onun sözünü kesti. "Yoksa pamuk helva sevmeyiz mi?"

"Ne yazık ki çok severim."

"O halde belki bir kez daha öpüşmeyi denemeliyiz."

"Bu kötü bir fikir olabilir."

"Neden?"

"Sadece sözüme inan."

"Oh," diye mırıldandı Amy, hayal kırıklığı içinde.

Josh, parmaklarını onun boynunda gezdirdi. Sanki ona dokunmaktan kendini alamıyor gibiydi. "Bir kez daha düşününce, bu o kadar da yanlış bir şey olmayabilir," diye fısıldadı ve aç dudaklarını yeniden Amy'nin dudaklarına bastırdı. Son derece şefkatli ve sabırlıydı. Sanki Amy'nin tecrübesizliğini anlamış ve kabullenmişti.

Amy, çekingen bir tavırla ellerini erkeğin göğsünden yukarı kaydırıp ensesinde kenetledi. Ona iyice sokulunca göğüs uçları sertleşmişti. Josh, bunu hissetmiş olmalıydı ki inleyerek istemeden de olsa aralarına biraz mesafe koydu.

Amy, ellerini yeniden indirip onun sert göğsüne bastırdı. "Sen de çok tatlısın," diye mırıldandı. Dizleri titriyordu ve kalbi - kalbi tamamen ayrı bir hikâyeydi. Öylesine hızlı atıyordu ki adeta göğsünü delip geçecekmiş gibiydi.

Josh, onun omuzlarını tutup alnını, alnına yasladı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

“Otele geri dönmem gerekiyor. Yarım saat sonra bir görüşmem var.”

Amy, başını salladı. Hayal kırıklığına uğraşa da ona anlayış göstermek zorundaydı.

“Seni yarın görebilir miyim?” diye sordu Josh.

“Evet. Saat kaçta?”

“Akşam yemeği olur mu?”

“Tamam.”

Josh, buluşma yerini ve saatini söyleyip gitti. Amy, mendireğin ucunda durup gözden kayboluncaya kadar Josh’un arkasından baktı. Sonra yüzünü denize çevirdi ve sakinleşmek için kendini mavi sulardan gelen taze esintiye bıraktı.

Josh, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, otel odasının camından aşağıdaki kalabalık şehre bakıyordu. Düşünceleri karmakarışıktı.

Amy Johnson’dan neden o kadar etkilendiğini bilmiyordu ama olan olmuştu bir kez.

Evet, onun farklı bir kadın olduğunu kabul ediyordu. Amy’nin açık yürekliliği, samimiyeti Josh’u gafil avlamıştı. Onu ilk gördüğünde bir şey Josh’u durdurmuştu. Amy öyle üzgün, öyle dertli görünüyordu ki. Normalde genç kadınlara akıl vermek Josh’un işi değildi; hele hele sarı saçlı, mavi gözlü olanlara. Onu uzaktan nasıl izlediğini düşününce hâlâ dehşete kapılıyordu. Amy’nin yalnız olduğundan emin olunca yanına gidip, masasına oturmak için izin istemişti. Onu yalnız ve üzgün görmek, içine dokunmuştu ve bunun sebebini kendine bile açıklayamıyordu.

Kurtarıcı rolünü oynamak, Josh’un tarzı değildi. Zaten kendi hayatı yeterince karmaşıktı. Bir de başkalarının problemleriyle ilgilenemezdi. En iyisinin, arkasını dönüp gitmek

olduğuna kendini inandırmıştı. Sonra Amy, başını çevirmiş ve o iri, mavi gözleriyle direkt olarak ona bakmıştı. Josh, Amy'nin ona baksa da onu görmediğini fark etmişti. Genç kadının hüznü gözlerinden, yenilgisi ve teslimiyeti okunuyordu. Buna şahitlik etmek, Josh için aynaya bakmak ve yıllar önceki kendi halini görmek gibiydi. Amy'de, ardında bırakmak ve sonsuza dek gömmek istediği bir yanını görmüştü. Güzel bir kadının gözlerindeki o ifadeye sırtını dönmemişti. Bir süre ne yapacağını bilemeden beklemişti. Sonra kızarmış balıkla patates sipariş edip onun masasına yaklaşmıştı.

Şimdi beklediği seyahat izni çıkmıştı. Son iki haftadır, Orta Doğu'nun petrol zengini topraklarına gidebilmek için hükümet onayı bekliyordu. Normalde, Seattle'dan kalkan ilk müsait uçağa binmesi gerekiyordu. Meleklerinkini andıran mavi gözleri ve yumuşak, tatlı dudaklarıyla Amy Johnson'ı gördüğünü bile unutmaliydi. Amy, onu etkileyen ilk kadın değildi ama geçmişte bıraktığını sandığı o yaralı yanına dokunan ilk kadındı.

Josh, Amy'nin birçok yönden kendisinden farklı olduğunu düşünüyordu. Amy, genç ve savunmasızdı. Hayat, onu henüz katılaştırmamış, önce ayaklarını yerden kesip sonra üzerini çigneyip geçmemişti. Körpeliği korunmuştu ve dü-rüstlüğü, ettiği her kelimeden okunuyordu.

Yine de onları benzer kılan yönler de vardı. Birkaç yıl önce Josh, Amy'ninkiyle neredeyse aynı bir problem yaşamıştı. O da babasını çok seviyordu. Onu memnun etmek istiyordu. Chance Powell'ın onayını kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Ama babasının ihanetiyle adeta felce uğramıştı.

Amy ile babası arasındaki problemlerin farklı şekilde sonuçlanması için dua ediyordu. Amy'nin koca dünyada tek başına kaldığını düşünmeye katlanamazdı.

Yatağın kenarına, açık bavulunun yanına oturdu. Amy'yi bırakıp gitmek istemiyordu. Onu öpmekle büyük bir hata yapmıştı. Genç kadını kollarında hayal etmek başka, onun yumuşaklığını tecrübe etmek çok başka bir şeydi.

Babasıyla konuştuktan sonra buluşmalarını teklif ederken Josh, onunla son görüşmeleri olacağına dair kendi kendine söz vermişti. Ama sonra onu öpmüş ve ne söylediğinin farkına bile varmadan akşam yemeği teklifinde bulunmuştu. Amy, bu davet karşısında gülümsemişti ve cevap verirken Josh ile tekrar görüşmek için çok istekli görünüyordu.

Fakat Josh, orada olmayacaktı. O randevuya gitmemeye karar vermişti. Nasıl olsa Amy, Josh'un vizesinin onaylandığını ve gitmek zorunda kaldığını anlardı. Josh, ona karşı nazik olmaya çalışırken, boş hayaller kurmasına sebep olarak ona zalimlik yapmak istemiyordu. Yine de onu hayal kırıklığına uğratma fikri, canını uzun zamandır hiçbir şeyin sıkmadığı kadar sıkıyordu.

“Amy!” diye seslendi babası, merdivenlerden telaşlı inen kızına. “Neden evin içinde vahşi bir Kızılderili gibi koşturuyorsun?”

Amy, babasının nasıl da abarttığını düşünerek neşeli bir kahkaha attı. Sonuçta koşmuyor, sadece acele ediyordu çünkü Josh'u bekletmek istemiyordu. “Üzgünüm, Baba. Geç kaldım.”

“Nereye geç kaldın?”

“Randevuma.”

“Daha önce akşam yemeğine randevun olduğundan söz etmemiştin.”

“Kahvaltıda söylemiştim.”

"Ben bu konuda tek kelime ettiğini hatırlamıyorum. Buluşacağın adam kim? Tanıdığım biri mi?"

"Hayır." Amy, holdeki aynada kendine baktı ve sonuçtan memnun kalarak gülümsedi. Üzerindeki çiçekli elbiseye uyan uçuk pembe ceketini de aldı.

"Kim bu genç adam?" diye tekrarladı babası.

"Josh Powell."

"Powell... Powell... Bu ismi hatırlamıyorum."

"Onunla ben tanıştım, Baba, sen değil."

"Bana ondan söz et."

"Baba, şimdiden beş dakika rötar yaptım." Amy, çantasını alıp babasının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Onu tanımamı istemiyor musun? Bu hiç de senin tarzın değil, Amy. Daha önce de genç erkeklerle çıktın ve hep benimle onlar hakkında konuştun. Şimdi babanla çıktığın erkek hakkında konuşacak zamanın yok mu yani?"

"Baba," diye homurdandı Amy ama Harold'ın söylediği kısmen doğrudu. Amy, Josh gibi biriyle görüşmesini babasının onaylamayacağından korkmuş ve o yüzden de onunla yüzleşmekten kaçmıştı. Son zamanlarda aynı problemi sık sık yaşıyordu. Derin bir nefes alıp, Harold Johnson'a baktı. "Josh ile geçen gün limanda tanıştım. Seattle'ı geziyordu."

"Turist mi yani?"

Amy, babasının o kadarla tatmin olmasını umarak başını salladı.

"Burada ne kadar kalacak?"

"Bilmiyorum."

Babası, bir Havana purosunu alıp, sanki cevaplar orada saklıymış gibi puronun ucuna baktı. "Bana anlatmadığın ne var?"

Amy, babasının içini bu kadar kolay okuyabilmesine inanmıyordu. "Josh, bir petrol şirketi için çalışıyor. Hangisi

olduğunu söylemedi. Yani senden sakladığımı sanma. Seattle'dan ayrılmak için vizesinin onaylanmasını bekliyor.”

“Peki, bu ne zaman olacak?”

“Her an olabilir.”

Hâlâ purosunu inceleyen Harold, başını salladı.

“Pekâlâ, bana onu bir daha görmememi, büyük bir hata yaptığımı, onun yalnızca bir serseri olduğunu söylemeyecek misin? Muhtemelen Josh, senin ilişkiye girmemi hayal ettiğin tipte bir erkek değil.”

“Hayır. Tek kelime etmeyeceğim.”

Amy, babasının yüzünü dikkatle inceledi. “Öyle mi?”

“Seni doğru yetiştirdim. Bir erkeğin karakterini hâlâ anlayamıyorsan, bundan sonra hiç anlayamayacaksın demektir.”

Amy, cevap veremeyecek kadar şaşırılmıştı.

“Demek bu petrolcüden hoşlandın.”

“Hem de çok,” diye fısıldadı Amy.

Altın çakmağına uzanırken, Harold'ın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Purosunu yakıp iki nefes çekti. “Doğrusu yeni biriyle tanıştığını öğrendiğimde şaşırmadım. Gözlerin 4 Temmuz'da atılan donanma fişekleri kadar parlak ve bu evden bir an önce kaçmak için can atıyorsun.”

“Huysuz bir ihtiyar yolumu kesip bana aptalca sorular sormasaydı, çoktan kaçmış olurum.”

Harold, kahkaha attı. “Haydi, git ve bol bol eğlen. Seni beklemem, uyurum.”

“Güle.”

Amy telaşla arabasına giderken, babası hâlâ gülüyordu. Genç kadın, kendini harika hissediyordu. Hayatının en kötü günlerini yaşadığına ikna olmuşken, bir anda Josh ile tanışmıştı. Josh, mantığın sesiydi ve Amy'yi kuşkularından, endişelerinden arındırıyordu. Amy, ona içini kimseye açmadığı

gibi açmıştı ve bunu yaparken, ender bulunacak bir dost keşfetmişti. Josh'un öpüşü ise, içinde uzun zamandır uykuda olan hisleri uyandırmıştı.

Evden çıktıktan on beş dakika sonra Amy, buluşacakları Fransız restoranına girdi. İçeriye şöyle bir göz atınca, Josh'un henüz gelmemiş olduğunu gördü.

Kalbi heyecanla çarpıyordu. Josh'un, onu yeriden öpmesini istiyordu. Belki böylelikle, ilk öpüşmelerinin kendi hayal gücünün ürünü olmadığına inanabilirdi.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu yanına yaklaşan şef garson.

"Biriyle buluşacağım," dedi Amy, gri salonunda bir koltuğa otururken.

Adam, başını nazikçe sallayarak görev yerine döndü. Sonra duraksayıp Amy'ye baktı ve eline beyaz bir kâğıt aldı.

"Adınız Amy Johnson olabilir mi?"

"Evet," diyerek doğruldu genç kadın.

"Bay Powell, telefon etti ve size özürlerini ilettiler. Sanırım şehir dışına çağırılmış."

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“Y ANİ gitmiş mi?” Amy’nin sesi titriyordu. Kalbinden parmak uşlarına kadar tuhaf bir uyuşukluk yayılmıştı.

Garson, omuz silkti. “Bildiklerim bu mesajdan ibaret,” diyerek kâğıdı Amy’ye uzattı.

Amy, birkaç kelimeden oluşan nota boş gözlerle bakarak, “Anlıyorum,” diye mırıldandı. Josh, ona telefonla ulaşmaya çalışmış olabilirdi fakat Seattle telefon rehberinde Johnson soyadıyla kayıtlı binlerce kişi vardı. Üstelik Amy’nin numarası rehberde kayıtlı değildi. Josh’un ona ulaşmasının ve seyahat izninin çıktığını bildirmesinin hiçbir yolu yoktu.

“Tek kişilik bir masa ister misiniz?” diye sordu şef garson.

Amy, ona bakıp başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkürler.” Josh’un ona katılmayacağını öğrendiği anda tüm iştahı kaçmıştı. Kapıya doğru yürüdü.

Garson, ona gülümsedi. “Umarım bir dahaki sefere şansınız yaver gider.”

“Teşekkür ederim.”

Hava aniden kararmıştı. Amy gökyüzüne baktığında, gri yağmur bulutlarını gördü. “Tam zamanında,” diye mırıldandı. “Bir daha hiç yağmur yağmayacağını sanmışım. Ruh halim bunun için daha uygun olamazdı.”

Ellerini pembe ceketinin ceplerine sokup, yolun karşısındaki otoparkta duran arabasına doğru yürüdü.

Demek Josh, gitmişti. Hayatına ılık hıziyla girip çıkmıştı ve o kısacık sürede Amy’ye birçok yönden hâlâ anlam veremediği bir şekilde dokunmuştu. Onunla ilk karşılaşmasını anımsayınca dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Josh’un manalı gözlerindeki bakış, iki gün sonra bile Amy’nin içini ısıtmaya devam ediyordu.

Kaldırımında durmuş, yayalara yeşil ışığın yanmasını bekliyordu. O sırada birinin ona seslendiğini duydu. Dönüp baktığında, birinin elini kaldırarak ona doğru koştuğunu gördü. Gelenin Josh olduğunu anlayınca, yüreği ağzına gelmişti. Bir an gözlerini yumup Tanrı’ya şükretti. Sonra ona doğru yürümeye başladı. Yağmur yağmaya başlamıştı ama bu umurunda bile değildi.

Buluşuklarında, Josh nefes nefeseydi. Amy’nin önünde durdu ve güçlü kollarıyla belini sarıp onu havaya kaldırdı. Ona öyle sıkı sarılmıştı ki, Amy nefes almakta zorlandı. İçi öyle büyük bir mutlulukla dolmuştu ki, erkeğin yüzünü öpücüklere boğdu.

“Ne oldu?” diye sordu, ayakları yeniden yere bastığında.

Yağmur öyle şiddetli yağmaya başlamıştı ki, Josh kolunu Amy'nin omuzlarına atıp onu restorana doğru çekti.

"Ah," dedi şef garson. "Demek sonunda arkadaşınızla buluşmayı başardınız." Eline iki tane menü alıp yemek salonuna yöneldi. "Bu taraftan."

Masaya oturduklarında Amy, Josh'a merakla baktı. "Ne oldu? Şehirden ayrıldığını sanmıştım."

Josh, elindeki açık menünün üzerinden ona gülümsedi. "Hâlâ buradayım."

"Bunu görebiliyorum!" Amy, menüyü incelemekten çok onunla konuşmakla ilgileniyordu. Kendini Darrel olarak tanıtan garson, günün özel yemeği hakkında bilgi verdi ve sularını doldurdu. Masadan ayrılıp onları rahat bıraktığında, Amy meraktan ölmek üzereydi. "Seyahat iznin geldi mi?"

"Dün öğleden sonra."

"O halde gidiyorsun. Ne zaman?"

Garson yeniden masaya yaklaşırken, Josh saatine baktı. "Birkaç saat içinde."

"Birkaç saat mi?" diye haykırdı Amy. Etrafta bir sessizlik olunca ve insanlar başlarını çevirip onlara bakınca, yanaklarının utançla kızardığını hissetti.

"Siparişlerinizi verecek misiniz?" diye sordu Darrel, bir Amy'ye bir Josh'a bakarak.

"Hayır," dedi Amy, sert bir ses tonuyla. "Bize on dakika daha müsaade edebilir misiniz?"

"Elbette." Oldukça bozulmuş görünen garson, onları başıyla selamlayarak geri çekildi.

Amy, kucağındaki kumaş peçeteyi düzeltti. Her şeyi yeni yeni anlamaya başlıyordu. Josh birkaç saat içinde gidecekse, o halde Amy ile görüşmemeye önceden karar vermiş olmalıydı. Ama bir nedenden ötürü fikrini değiştirmişti. "Beni görmeye karar vermene sebep olan şey nedir?"

Josh, onun gözlerine baktı. "Senden uzak duramadım."

Bu, yeterince dürüstçe bir cevaptı ama yine de Josh'un duygularını tam olarak açıklamaya yetmiyordu. "Ama neden? Yani neden veda etmeden Seattle'dan ayrılmak istedin?"

Josh, cevabı kendi de bilmiyormuş gibi derin bir iç çekti. "Oh, Amy. Öylesi çok daha iyi olacaktı. Buna hâlâ inanıyorum ama Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun, işte buradayım."

Josh'un gözlerindeki bakış, Amy'nin tenini tutuşturdu. Serinlemek için soğuk sudan birkaç yudum aldı.

"Seni öptüğüm an büyük bir hata yaptığımı biliyordum." Bunu söylerken Josh, o andan hâlâ pişmanlık duyuyormuş gibi kaşlarını çatıyordu.

"Hata değildi," dedi Amy, gülümseyerek. "Kaderdi."

"Her ne ise, sonuçta yedi saat sonra uçagım kalkıyor."

Amy'nin gözleri heyecanla parladı. "Yani daha yedi saatimiz mi var?"

"Evet." Josh, onun heyecanını paylaşıyormuş gibi görünmüyordu.

Amy, elindeki menüyü masaya bıraktı. "Gerçekten aç mısın?"

Josh, gözlerini kısarak ona baktı. "Pek emin değilim. Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü daha yedi saatimiz varsa, bence bunu lüks bir Fransız restoranında, tepemizde dikilen Darrel adlı garsonla harcamamalıyız."

"Ne tavsiye ediyorsun?"

"Yürümeyi, konuşmayı, öpüşmeyi..."

Josh, gücülle yutkundu. "Hiçbirisi olmaz. Hem dışarıda yağmur yağıyor."

Darrel, masaya geri dönmüş, sabırsızlıkla onlara bakıyordu.

“Ben kuzu pırzola istiyorum,” dedi Josh, ters ters. “Az pişmiş olsun.”

“Dana eskalop mönyer,” dedi Amy, başını ona çeviren garsona. Kalan son saatlerini Josh ile baş başa geçirmek isterdi ama belli ki Josh, bundan kaçınıyordu. Amy’yi öpmesinin hata olduğunu ikinci kez söylemişti. Amy, o öpüşmeden Josh’un da onun kadar hoşlandığını biliyordu. Fakat Josh, o akşam fikrini değiştirip oraya geldiği için kendi kendine kızıyor gibi görünüyordu. Yine de uzak durmadığını itiraf etmişti. O da Amy’den etkilenmişti ancak bu durumdan hiç hoşlanmadığı belliydi.

“Lanet olsun, Amy! Bana öyle bakmayı keser misin?”

“Nasıl bakmayı?”

“Bana davetkâr bir şekilde bakıyorsun,” dedi Josh, kaşlarını çatarak.

Amy, neşeli bir kahkaha attı. “Öyle mi?”

Josh, büyük bir ciddiyetle başını salladı. “Benim bir serseriden farksız olduğumu anlamadın mı? Bir seri katil de olabilirdim.”

“Ama değilsin.” Salatalar gelmişti. Amy, çatalını taze yeşilliklere daldırdı.

“Sürekli iş değiştiriyor olmam seni endişelendirmeli.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü –” Josh, parmaklarını şaklattı. “– tıpkı böyle hayatına girip çıkacağım. Seni bu geceden sonra bir daha görmeyeceğim. Seattle’a geri dönmeye niyetim yok. Burası güzel bir yer ama ilgimi çeken her şeyi gördüm ve buraya bir daha uğramam için hiçbir sebep yok.”

“O halde birlikte olduğumuz saatlerin tadını çıkaralım.”

Josh, salataya intikam almış gibi saldırdı. “Seni bilmem ama ben, şu anki halimizle harika vakit geçiriyorum.”

“Josh, neden bu kadar öfkelisin?”

“Çünkü...” Josh, durup derin bir nefes aldı. “Problem şu ki, sana karşı hiç hakkım olmayan hisler duyuyorum. Bu akşam buraya gelmemeliydim ve seni hiç öpmemeliydim. Çok gençsin, tatlısın ve büyük olasılıkla bakiresin.”

Amy, kıpkırmızı olduğunu hissetti.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Josh ve çatalı elinden bıraktı. “Biliyordum.”

“Bu çok mu kötü?”

“Evet,” diye homurdandı Josh. Eskisinden daha da öfkeli görünüyordu. “Anlamıyor musun?”

“Hayır, anlamıyorum. Bence birbirimize karşı olan hislerimizin kıymetini bilmeli ve başka bir konuda endişelenmemeliyiz.”

“Bu çok basitmiş gibi konuşuyorsun.”

“Sen de her şeyi karmaşık hale getiriyorsun. Bir dosta ihtiyacım olduğunda sen yanımdıydın. Senin mükemmel biri olduğunu düşünüyorum ve seni tanıdığım için mutluyum.” Amy, saatine baktı. “Birlikte geçireceğimiz sadece altı buçuk saatimiz kaldıysa, bırak öyle olsun. Bunu kabullenebilirim. Sen gittiğinde, seni ve kısa arkadaşlığımızı sevgiyle anacağım. Senden daha fazlasını beklemiyorum, Josh. O yüzden endişe etmeyi bırak artık.”

Josh, rahatlamış görünmüyordu. Yine de salatasını yemeye devam etti. Sanki o son yediği yemekmiş ve bunun tadını çıkarmaya kararlıymış gibi tamamen oraya odaklanmıştı.

Ana yemekler geldikten sonra neredeyse hiç konuşmadılar. Amy’nin dana eti enfesti ve Josh’un kuzu etinin de aynı şekilde lezzetli olduğunu tahmin edebiliyordu.

Darrel boş tabakları alırken, Josh birer fincan kahve söyledi. Hesabı da ödedi.

“Yemek harikaydı,” dedi Amy. Onu yeniden sohbe çekmeye çalışıyordu. “Geri geldiğin için mutluyum, Josh. Teşekkürler.”

Josh, hafifçe gülümsedi. “Bu akşam sana pek iyi eşlik edemedim. Bunun için özür dilerim.”

“Veda etmek hiçbir zaman kolay değildir.”

“Bugüne kadar hep çok kolay oldu. Sen çok özel bir kadınsın, Amy Johnson. Kendini sakın hafife alma. Anladın mı?”

Amy, anladığından emin değildi. “Hayır.”

“Düşündüğünden çok daha yeteneklisin. Babanın, sandığın kadar kör olduğunu zannetmiyorum. Aile şirketinde işe başlayıp tecrübe edindikçe, ne kadar başarılı olduğuna şaşırabilirsin.”

“Sen de mi, Brütüs?”

Josh, bir kahkaha attı. “Bir fincan daha kahve içer misin?”

Amy, başını iki yana salladı.

Josh, onun sandalyesini çekerek kalkmasına yardımcı oldu ve birlikte restorandan çıktılar. Yağmur durmuştu. Bulutların arasından birkaç yıldız parlıyordu.

Amy, elleri ceplerinde restoranın önünde durdu. “Şimdi mi vedalaşmak istersin?”

Josh, hemen cevap vermedi. Ümidini kaybeden Amy için o kadar yeterli bir cevaptı. Yavaşça elini kaldırıp, Josh’un yanağına koydu. “Yolun açık olsun, Josh Powell.” Arkasını dönüp gitmek üzereydi ki Josh, onu bileğinden tutup gözlerini yumdu.

“Hayır, henüz veda etmek istemiyorum.”

“Peki, ne yapmak istersin?”

Josh, gülümsedi. “Buna cevap verirsem mahcup olabilirsin. Biraz yürüyelim.”

Amy, istekli bir tavırla başını salladı. Josh, onun elini tuttu ve kaldırımında yürümeye başladılar. Nereye gittikleri belli değildi. Josh, uzun bacaklarıyla doğal olarak hızlı yürüyordu ama Amy, ona ayak uydurmakta zorlanmadı.

Josh, konuşmaya istekli gibi değildi. Zaten Amy'nin de ona söylemek istediği özel bir şey yoktu. Birkaç saat içinde hayatından sonsuza dek çıkıp gideceğini bilse de, onunla vakit geçirmek, ona yakın olmak büyük bir mutluluktur.

Birkaç blok sonra Josh, duraksayıp Amy'ye döndü. Ona, yüz hatlarını hafızasına kazımak istemiş gibi bakarken, gözlerinde kararsız bir ifade vardı.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Amy, oturup sohbet edebilecekleri bir yer bulmak için etrafına bakınırken. Ortalık karanlıktı ve küçük kafelerin hepsi kapanmıştı. Tek ışık, binaların sonundaki sokak lambasıydı.

Josh, başını iki yana salladı. "Konuşmak istemiyorum. Seni öpmek istiyorum."

Amy, muzipçe gülümsedi. "Ben de bunu söylemeni ümit ediyordum."

"Bunu yapmamalıyız."

"Oh, sana yüzde yüz katılıyorum. İlkinde beni pamuk helvaya benzettiğinde, ikincisinde neler keşfedeceğini merak ediyordum. Elma şekeri? Tereyağlı patlamış mısır? Ya da, en kötüsü -"

Josh, neşeli bir kahkaha attı ve onu öperek susturdu. Öpüşü öylesine şefkatliydi ki, Amy baştan aşağı ürperdiğini hissetti. Josh, genç kadına sımsıkı sarılıp onu sıcak kollarının arasına çekmişti. Amy, kollarını onun boynuna dolayıp vücudunu vücuduna bastırdı. Parmak uçlarında yükselmiş ve bir çiçeğin yaz güneşine açıldığı gibi ona açılmıştı.

Ayrıldıklarında, ikisi de titriyordu. Yağmur yeniden yağmaya başlamıştı ama ikisi de bunun farkında değil gibiydi.

Josh, parmaklarını Amy'nin saçlarının arasına geçirdi ve onu bir kez daha öptü. Dudaklarını yavaşça ileri geri hareket ettirirken, her ufak hareketiyle Amy'nin içinde yepyeni hazlar uyandırıyordu.

"Çok tatlısın," diye fısıldadı, genç kadının dudaklarını hafifçe ısıtır, dilini ağzının içinde gezdirirken.

"Madem öyle, sakın durma."

"Durmayacağım," dedi Josh ve dilini ustalıklarla kullanarak, Amy'yi öpmekten ne kadar zevk aldığını ona gösterdi.

Amy, hafifçe inledi. O sesin ondan çıktığına kendi bile şaşırmişti.

"Bu kadar sıcak ve verici olmamalıydın," diye devam etti Josh, ona sımsıkı sarılırken.

Amy, dizlerinin titrediğini hissetti. Josh'un kollarında bezden bir bebek gibiydi. "Josh," dedi yalvarırcasına, onun yanaklarını okşarken.

Josh, ona sarılmaya devam etti. Alnını alnına yaslamıştı. Derin derin nefes aldı. Kokusunu içine çeker gibiydi.

Amy ise, ona dokumadan edemiyordu. Elleri erkeğin yüzünde dolaştı. Parmak uçlarını onun çenesinde, yanaklarında gezdirdi. Onu hafızasına kazımaya çalışıyordu. Paylaştıkları o kısacık anı ömrü boyunca unutmak istemiyordu.

"Yağmur yağıyor," diye mırıldandı Josh.

"Biliyorum."

"Hem de bardaktan boşanırcasına."

Amy gülümsedi.

"Sırlı kılan oldun."

"Tek hissettiğimi senin kalbin." Amy, elini Josh'un kalbine koymuş, parmaklarının altında onun, hızlı kalp atışlarını duyuyordu.

"Kurulanmazsan üşütebilirsin," diye uyardı Josh, onu. Sanki Amy'yi yanından göndermek için bir bahane arıyor gibiydi.

"Bu riske girebilirim."

"Amy, bunu yapmana izin veremem." Josh, kolunu genç kadının omzuna atıp onu doğuya, şehir merkezine yönlendirdi. "Seni kaldığım otele götürüyorum. Kurulanacaksın ve sana kazaklarımdan birini vereceğim."

"Josh..."

"Oradan seni arabana götürürüm. Üç dakika içinde odadaki işimizi bitirip çıkacağız. Anlaştık mı?"

Amy, gözlerini kocaman açarak ona baktı. Josh, otel odasında onunla yalnız kalmak konusunda kendine güvenmiyordu. Ve bu düşünce Amy'nin içini ısıtmıştı. Onun kazağına ya da havlusuna ihtiyacı yoktu ama bunu ona söylemeyecekti.

Otelin lobisine girdiklerinde Amy'nin saçları o kadar ıslaktı ki halılara sular damlıyordu. Josh'un odası on sekizinci kattaydı. Josh, odanın kapısını ve ışığı açtı. Odada kocaman, çift kişilik bir yatak, bir koltuk, televizyon ve uzun bir tuvalet masası vardı. Uçak bileti tuvalet masasının üzerinde duruyordu ve Amy'nin bakışları otomatik olarak oraya yönelmişti. Bilet, ona Josh'un yakında hayatından çıkacağını anımsatmıştı. Perdeler açıldı ve kuşbakışı Seattle manzarası, nefes kesiciydi.

"Gerçekten çok güzel," dedi Amy, gülümseyerek.

"Bunu al." Josh, ona kalın bir havlu uzattı.

Amy, yüzünü ve saçlarını kuruladı. "Sen kurulanmayacak mısın?" diye sordu işini bitirdiğinde.

Josh, ondan mümkün olduğu kadar uzak duruyordu. Gözleri, Amy'den başka her yere bakıyordu. "Ben iyiyim," diyerek genç kadının yanından geçti. Ona dokunmama çabası gerçekten komikti. Ancak tehlikeden uzaklaştıktan sonra

yeniden nefes almaya başlamış gibiydi. Biri onun davranışlarımı görse, Amy'nin vebalı olduğundan şüphe edebilirdi. Gardırobu açtı ve içinden uzun kollu bir süveter çıkardı. "İhtiyaçın olursa, banyoda ayna var."

Aslında Amy, saçlarını taramak istiyordu. Banyoya girdi. "Geçen gün bana aile şirketine çalışmaya başlamasam ne yapmak istediğimi sormuştun ya. Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum." Josh'un sesi çok uzaktan geliyordu.

"Son birkaç gündür bunun cevabını düşünüyorum."

"Peki, buldun mu?"

Amy, başını banyo kapısından uzatıp baktı. Yanılmamıştı; Josh, ona sırtını dönmüş pencerenin önünde duruyordu.

"Sana söylersem, alay etmeyeceğine söz verir misin?"

"Denerim."

Amy, süveteri giyip odaya girdi. "Feminist hareketteki gelişmeleri düşününce, bu sana komik gelecek."

"Sen yine de söylemeyi dene." Josh, kollarını geniş göğsünde kavuşturup bekledi.

"Her şeyden çok, bir ev hanımı ve anne olmayı isterdim." Amy, Josh'a dikkatle baktı. Onun bu itirafı, komik bulmasını bekliyordu. Fakat Josh'un bakışları yumuşadı ve dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi.

"Annemin anıları benim için çok kıymetli," diyerek devam etti Amy. "Babamla bana karşı öylesine iyiydi ki; yaptığımız her şeye karşı öylesine sevgi dolu ve destekleyiciydi ki. Babamın nasıl biri olduğunu sana zaten anlatmıştım. Annem ise, ailemizi bir arada tutan güçtü. Evliliklerinin ilk yıllarında babama yol gösteren şey, onun aşkıydı. Annem şirketi hiç ziyaret etmiş midir, bilmiyorum. Bundan şüpheliyim. Ama babam, her kararını onunla konuşurdu. Annem, onun tek desteği idi; yaslandığı kayaydı. Hiçbir zaman fazla göz

önünde olmadı ancak babamın hayatının ve işinin çok önemli bir parçasıydı.”

“Sen de onun gibi mi olmak istiyorsun?”

Amy, başını salladı. “Ama ben ondan daha açgözlüyüm. Çocuklarla dolu bir ev istiyorum.”

Josh, kasıtlı olarak saatine baktı. “Sanırım artık gitsek iyi olur,” dedi. Soluğu kesilmiş gibiydi.

“Josh?”

Josh, gerildi. “Odadan birkaç dakika içinde çıkacağımıza söz vermiştim. Hatırladın mı?”

“Kalmak istiyorum.”

“Hayır.” Josh, başını kararlı bir şekilde iki yana salladı. “Amy, lütfen anlamaya çalış. Seninle baş başa olmak bile yeterince kışkırtıcı. Durumu daha fazla zorlaştırma.”

“Süveter ne olacak? Onu geri istemiyor musun?”

“Sende kalsın. Gideceğim yerde sıcaklık gölgede yüz derece. İnan bana, süveterimi hiç özlemeyeceğim.”

“Ama –”

“Amy! Hayalindeki aileyi kurmaya şu anda başlamak istemiyorsan, buradan bir an önce çıkmalıyız.”

Amy, bu sözler karşısında uğradığı şoku gizlemeye çalıştı. “Yakında çıkacağız.”

Josh’un kaşları yukarı kalktı. “Yakında mı?”

“Gel buraya.” Amy, sırtını kapıya yaslamıştı. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, mantığının sesini bastırıyordu. Hayatında hiçbir erkeğe karşı o denli cüretkâr olmamıştı ama eğer bir gün evlene gidecekse, o anın uygun zaman olduğunu biliyordu. Aksi takdirde Josh, onu kıbarca arabasına kadar götürecekti, yanaklarından öpecekti, ona mutlu bir yaşam dileyecekti ve sonra hayatından çıkıp gidecekti.

“Amy.” Josh’un dudakları gerilmişti.

“Bana burada veda et,” dedi genç kadın gülümseyerek ve parmağıyla ona gelmesini işaret etti.

Josh, ne yapacağını bilmezmiş gibi ellerini ceplerine soktu. Duraksayıp boğazını temizledi. “Gerçekten artık gitmemiz gerekiyor.”

“Tamam. Tek istediğim, burada vedalaşmak. Restoranın önündeki otoparktan çok daha iyi değil mi sence?”

“Hayır.”

Amy, dudaklarını büzüp omuz silkti. “Pekâlâ,” diye mırıldanıp içini çekti. “Sen bana gelmezsen, sanırım ben sana gelmek zorunda kalacağım.”

Josh, şoka uğramış görünüyordu. Onu durdurmak için, trafiği durduran polis gibi elini havaya kaldırdı.

Ama bu hareket, Amy’yi uzak tutmamış, sadece eğlendirmişti. “Sana burada veda edeceğim, Joshua Powell ve seni uyarıyorum, bu uzun zaman unutamayacağın bir öpücük olacak.”

Josh’un tüm hareketleri, Amy’yi ne kadar arzuladığını gösteriyordu. Odaya girdikleri andan beri havadaki elektrik müthişti. Amy, onun neden kendiyle savaştığını anlayamıyordu. Kendi davranışları ise Amy’yi son derece şaşırtıyordu. Josh ile tanışincaya kadar, ilişkilerinde hep çekingen ve mesafeli taraf olmuştu. Ama Josh ile iki dakika yalnız kalsa, tutkulu bir kadına dönüşüyordu. Bu değişime neyin sebep olduğunu bilemiyordu.

“Lanet olsun, Amy! Durumu hiç de kolaylaştırmıyorsun,” diye söylendi Josh. “Seninle ateşle barut gibiyiz, bunu anlamıyor musun? Seni öpersem, hayatım, emin ol ki orada kalmayacak. İkimiz de ne olduğunu bile anlayamadan, üzerindeki o elbise çıkacak ve ellerim hiç dokunulmamış yerlerinde gezinecek. Beni anlıyor musun?”

Amy, yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Boş boş başını salladı ama yine de kendini Josh'a gitmekten alıkoyamıyordu.

"Tanrım, seni buraya getirmemin büyük bir hata olacağını biliyordum." Josh'un yüzü gerilmiş, gözleri sanki daha da koyulaşmıştı. "Bu işin sonunda sevişeceğiz ve sen bana istemediğim bir şey vereceksin. Bekâretini gelecekteki eşin için sakla, tatlım. O, buna benden çok daha fazla değer verecektir."

Amy'ni kalbi çıldırmış gibi atıyordu. Kuruyan dudaklarını yalayarak ıslattı. Nasıl bir cesaret onu bu alışılmadık rolü oynamaya ittiyse, Josh'un tehdit dolu sözleri karşısında yok olup gitmişti. Durdu ve derin bir nefes alıp zoraki gülümsedi.

"Hoşçakal, Josh," diye fısıldadı ve arkasını dönüp kapıya yürüdü.

Ama Josh, onun gözlerindeki akmaya hazır yaşları görmüştü. Amy'yi omzundan yakalayıp göğsüne çekti. Bir küfür mırıldanarak ona sımsıkı sarıldı. Çenesiyle onun saçlarını okşarken, sözleri için ondan sessizce özür diliyordu.

"Oh, Amy, belki sen haklısın. Belki bu kaderdir."

Amy, onun sıcak nefesini kulağının arkasında hissediyordu. Başını geriye attı ve Josh, boynuna ateşli öpücükler konurdu. Dudaklarını onun yüzünde, çenesinde gezdirirken ağzı nemli ve tutkuluydu. Sonra onu bir kuşun kanat çırpışı kadar yumuşakça, nazikçe öptü. Diliyle, dudaklarıyla ona adeta işkence ediyordu ve Amy, ayak tabanlarına kadar yandığını hissediyordu.

Ayrıldıklarında, ikisi de nefes nefeseydi.

"Amy... Sana söylemeye çalışmışım."

Amy, onu susturmak için bir kez daha öptü. Yaptıklarından pişman değildi ve Josh'un da pişman olmasını istemiyor-

du. “Bana dokunmanı istiyorum. Bana dokunduğunda kendimi harika hissediyorum.”

“Oh, meleğim, hiçbir erkeğe böyle şeyler söylememelisin.”

“Başka bir erkeğe değil,” diye fısıldadı Amy. “Yalnızca sana.”

Josh, derin bir iç çekti. “Bu, durumu olduğundan iyi kılmıyor.”

“Neden sadece susup beni tekrar öpmüyorsun?”

“Çünkü çok daha fazlasını istiyorum.”

Josh, genç kadının dudaklarına kapandı ve onu cezalandırmış gibi öptü. Parmak uçlarıyla göğüslerini okşadı. Amy’nin göğüs uçları heyecandan öylesine zonkluyordu ki, ona işkence eden o güçlü duygular karşısında dayanamayarak alt dudağını ısırıldı.

Ne olduğunu bile anlayamadan, Josh ona verdiği süveteri çıkarmıştı. Elini elbisesinin arkasındaki fermuara atmıştı ki, ne yapmak üzere olduğunu fark ederek durdu. İnsanüstü bir güç harcayarak elini oradan çekip Amy’nin yüzünü tuttu ve parmaklarıyla yanaklarını okşadı.

“Artık durma vakti, Amy. Kendini kocana saklaman konusunda ciddiydim. Seattle’a geri dönmeyeceğim.”

Amy, bu sözleri kabullenerek başını öne eğdi.

“Evet, biliyorum,” diyerek ona veda öpücüğü verdi. Ama sözünü tutmuştu. Bu, Joshua Powell’in uzun süre aklından çıkmayacak bir öpücük olmuştu.

Josh, seyahat çantasını omzuna atarak saatine baktı. Onu Kadiri’ye götürecek uçağa binebilmesi için hâlâ yarım saati vardı. Daha önce büyük heyecan doluydu. O, Orta Doğu ülkesinde onu bekleyen mücadele için sabırsızlanıyordu. Ama

şimdi, Seattle'da kalmak için ömrü boyunca biriktirdiklerinden bile vazgeçebilirdi.

Birkaç saat önce Amy'ye veda etmişti ama kafası şüphelerle doluydu.

Amy'yi yeniden görme arzusu ve onunla karşılaştığını bile unutma isteği arasında öyle bir çelişkide kalmıştı ki sanki canlı canlı ölüyordu.

En büyük hatası, Amy'yi otel odasına götürmek olmuştu. Aralarındaki arzu çok güçlüydü ve Amy, ona hiç yardımcı olmamıştı. Genç kadın, doğuştan baştan çıkarıcıydı ve bunun farkında bile değildi. Odanın içinde yürümesi bile Josh'u kıskırtmaya yetiyordu. Josh, onun sırtını kapıya yaslayıp yanına gitmesi için ona parmağıyla işaret edişini ömrü boyunca hatırlayacaktı.

Amy bu oyunda öyle yeniydi ki çabaları heyecan vermekten çok gülünç olabilirdi ama ne yazık ki onun hakkındaki her şey Josh'u heyecanlandırıyordu. Amy'nin bakire olması, olayları daha da karmaşık hale getiriyordu.

Şans bu ya Josh, bir bakireye âşık olmuştu. Amy yuva kurup çocuk sahibi olma hayallerinden bahsederken, Josh, onun kendisi için hiç uygun olmadığını anlamıştı. Birbirlerinden geceyle gündüz kadar farklıydılar. Josh'un hayatı kiralık odalardan, bir pasaporttan ve sonu gelmeyen maceralardan ibaretti.

Amy'den ona mektup yazmasını istememek için kendini zor tutmuştu. Genelde asil olduğunu düşünmezdi ama o an öyle hissediyordu. Amy'den ne kadar çabuk ayrılırsa, eski düzensiz, kopuk yaşam tarzına o kadar çabuk dönebilirdi. Yine de bir tek şeyden çok emindi – onu unutması uzun zaman alacaktı.

“566 sefer sayılı uçağın yolcuları C-18 kapısından uçağa binmeye hazır olsunlar.”

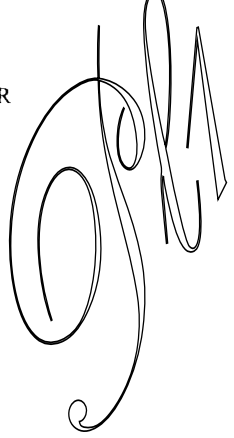
CENNETTEN GELEN MELEK

Josh, biletindeki uçuş numarasını kontrol edip ayağa kalktı.

“Josh!”

Başını çevirip baktığında, kalabalığın arasından Amy’nin ona doğru koştuğunu gördü. Bir an için mutlu mu olsun, yoksa üzülsün mü karar veremedi. Ama karar vermesi pek de uzun sürmedi.

Emma

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

“AMY!” Josh, genç kadını omuzlarından tutup aç gözlerle ona baktı. “Burada ne arıyorsun?”

Amy, nefes nefese kalmıştı. Konuşabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. “Biliyorum, gelmemeliydim ama evde öylece oturup her şeyin böyle aniden bitmesine izin veremezdim.”

“Amy, beni dinle.”

“Biliyorum.” Genç kadın, Josh’u susturmak için parmaklarını dudaklarına bastırdı. Josh, onun kendi kendine defalarca söylediği şeylerden farklı bir şey diyemezdi. “Her şeyi yanlış yapıyorum ama hayatımdan öylece çekip gitmene katlanamazdım.”

“Seninle vedalaştık.”

“Onu da biliyorum.”

“Beni nasıl buldun?”

“Otelde uçak biletini görmüştüm. Hangi havayolu ile uça-
cağını bilince, hangi uçağa bineceğini öğrenmek zor olmadı.
Oh, Josh, seni zor duruma soktuysam özür dilerim.” Amy’nin
kafası karmakarışık. Kendini aptal durumuna düşürdüğünün
farkındaydı ama seçeneklerini gözden geçirince, yapabileceği
tek şeyi yapmıştı. “Bunu al,” dedi, Josh’a bir zarf uzatarak.

“Bu nedir?”

“Eğer fikrini değiştirirsen...”

“Hangi konuda?” diye sordu Josh, kaşlarını çatarak.

“Yani beni tekrar görmek istersen... içinde adresim ve te-
lefon numaram var. Bir de bir fotoğrafımı koydum ama bir-
kaç yıl önce saçlarım kısıyken çekilmişti. Elimdeki en iyisi
oydu.”

Josh, gülümseyerek onu kollarının arasına alıp sımsıkı
sardı.

“Bana yazmak zorunda değilsin.”

“Muhtemelen yazmayacağım.”

“Hoşuma gitmese de bunu kabullenebilirim.”

“Güzel.” Josh, yüzünü onun boynuna gömüp kokusunu
içine çekti. “Kokunu hiç unutmayacağım. Dünyanın neredey-
se öbür ucuna gidiyorum ama düşüneceğim tek şey sensin.”

“Güzel.” Amy’nin yüzünde kederli bir gülümseme belir-
di. Topu Josh’a atmakla yapabileceği her şeyi yapmıştı. Josh
fikrini değiştirirse, Amy hazır olacaktı.

Havaalanında yapılan anonsla birbirlerinden ayrıldılar.
Josh’un bakışları sevgi doluydu. Amy’nin yanağını okşarken,
yeni doğmuş bir bebeğe dokunuyormuş gibi şefkatliydi. “Ar-
tık gitmeliyim.”

“Evet, biliyorum.” Amy, gülümseyerek erkeğin süveterini düzeltti. “Orta Doğu’nun tadını çıkar ama şu meşhur dansözlerden uzak dur.”

566 sefer sayılı uçağın yolcuları için son çağrı yapılıyordu. Omzunun üzerinden uçuş görevlisine bakan Josh, birkaç adım ilerledi.

İkisini de daha fazla utandıracak bir şey yapmaktan korkan Amy, ellerini ceplerine soktu. Her an Josh’a koşup gitmemesi ya da en azından ona yazması için yalvarabilirdi.

Ona gülümsemek için elinden geleni yaptı. Josh onu anılarında yaşatacaksa, Amy onu uğurlarken gururlu ve sakin görünmek istiyordu. “İyi yolculuklar.”

“Teşekkürler.” Josh, ondan iki adım daha uzaklaştı.

Amy, birden paniğe kapıldı. Ona söylemek istediği son bir şey daha vardı. “Josh! Her şey için teşekkürler.”

“Hiç önemli değil.”

Genç kadın, başını salladı. Daha fazla konuşması imkânsızdı. Gözlerine dolan, akmaya hazır yaşlar, hafızasına kazımak için o kadar uğraştığı görüntüyü bozuyordu. Yine de çenesini gururla yukarı kaldırdı. Onu gülümseyerek uğurlamaya kararlıydı.

“Amy.” Josh, çantasını yere atıp ona doğru geri gitmeye başlamıştı.

“Haydi, git!” Amy, elinin tersiyle yanaklarını silerek her şeyi berbat etmişti. “Uçağını kaçıracaksın.”

Josh, yanına o kadar hızlı gitmişti ki Amy’nin bir şey yapacak vakti olmadı. Josh, onu kollarına alıp büyük bir özlemle öptü. Amy, başka bir erkeğin ona asla aynı duyguları hissettiremeyeceğinden artık kesinlikle emin olmuştu.

“Bayım,” diye seslendi kapıda duran uçuş görevlisi. “Hemen uçağa binmelisiniz. Kalkış için hazırız.”

Josh, başını salladı ve çantasını alıp koşmaya başladı. O uçağa biner binmez kapı kapandı ve koca jet kapıdan uzaklaştı.

Amy, pencereden uçağın gidişini izledi. Josh'u son bir kez görmeyi ümit ediyor ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Uçak, binanın köşesini döndü ve ışıkları gözden kayboldu.

Amy, uzun bir süre elleri cama dayalı durdu. Mantığı Josh Powell'ı unutmasını söylüyor, kalbi ise bunun imkânsız olduğunu haykırıyordu.

Amy sessizce eve girdiğinde, Harold Johnson kütüphanede oturmuş puro içiyordu. Kapının altındaki aralıktan sızan ışık, Amy'yi alarma geçirmişti. Babası, uyanıktı ve onun eve dönmesini bekliyordu.

"Merhaba," dedi Amy, kütüphaneye girerek. Ceketini çıkarıp, babasının yanındaki deri berjer koltuğa oturdu. Ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını altına alıp gözlerini dinlendirmeye koyuldu.

"Demek geri döndün."

Amy, başını salladı. "Havaalanında Josh'u uğurladım. Ona adresimi, telefon numaramı ve bir fotoğrafımı verdim."

"Zekice bir fikir."

"Josh'a göre ise bir hata. Nedenini anlayamıyorum ama o şekilde düşünüyor. Bana yazmaya niyetli olmadığını açıkça söyledi."

"Bunu kabul edebiliyor musun?"

Amy'ye göre kabul etmekten başka şansı yoktu. "Buna mecburum."

Babası, kahkaha attı. "Bu adama karşı duyduğun ilginin, takdiri ilahi olduğunu söylemeden edemeyeceğim."

“Nedenmiş o?”

“Yıllardır bu evin etrafında arılar gibi vızıldayarak dönen gençler oldu ama sen onlara aldırış bile etmedin.”

“Hiçbiri Josh’a benzemiyordu.”

“Onu bu kadar farklı kılan nedir?” diye sordu babası, purosunun ucunu çiğnerken.

Amy, Harold’ın puroyu içmekten çok çiğnediğine yemin edebilirdi. “Sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Josh, çok samimi ve dürüst – bazen haddinden fazla dürüst. O, bir şeyler ters gittiğinde yanımda olmasını isteyeceğim tipte bir erkek. Kavgadan asla kaçmaz ama işlerin o raddeye gelmemesi için de elinden geleni yapar.”

“O halde onu tamsam severdim.”

“Seveceğini biliyorum, Baba. Kendine engel olamazdın. Çok samimi ve dürüst biri.”

“Sanırım yakışıklı da.”

Amy, gülümseyerek başını salladı. “Gerçi saçları senin hoşlanacağından biraz daha uzun ama...”

“Erkeklik saçla olmaz.” Harold Johnson, purosundan bir nefes çekip yanında duran süt dolu bardağa uzandı.

“Sen neden bu saate kadar oturdun?” diye sordu Amy, kısa bir sessizlikten sonra.

“Akşam yemeğinden eve döndüğünde, iki saat boyunca odanda dönüp durduğumu duydum. Sonunda gelip canını sıkın şeyin ne olduğunu öğrenmeye karar vermiştim ki evden çıktığını duydum. Uykum kaçmıştı. Biraz kitap okumaya karar verdim. Saatin kaç olduğunu fark edince, bir daha yatmaya değmeyeceğini düşündüm.”

“Uykunu kaçırdığım için özür dilerim.”

“Problem değil.” Harold, uzun uzun esnedi. “Belki de şirkete gitmeden önce bir-iki saat uyumayı denemeliyim.”

"İyi fikir." Amy de ne kadar yorulduğunu o ana dek fark etmemişti. Birlikte yukarı çıktılar. Yatak odasının kapısında babasını yanaklarından öptü. "Sabah Sally ile birlikte tenis oynayacağız. Sonra şiddet gören kadınlar için demekte gönüllü çalışacağım. Herhangi bir şey için bana ihtiyacın olacak mı?"

"Hayır, ama bu yaz biraz dinleneceğini sanıyordum."

"Dinleniyorum zaten," dedi Amy, esneyerek. "İnan bana, Baba, tenis çok rahatlatıcı bir spor."

Josh, develeri hiçbir zaman sevmemişti. Berbat kokuyorlardı, huysuzdular ve katırlardan daha inatçıydılar. Ama uçaktan iner inmez gördüğü ilk şey develer oldu ve ülkenin bu yaratıklarla dolu olduğunu tahmin etmekte hiç zorlanmadı. Bir de askerler vardı. Hepsi elinde birer makineli tüfek taşıyordu. Demek orada işler böyle yürüyordu. Vizesini o kadar zor almış olmasına şaşırılmamalıydı.

Hırçın bir deve uçak pistinde dolaşıyordu. İki adam, onun peşinden sopalar sallayarak ve Josh'un anlamadığı bir dilde küfrederek koşuyorlardı.

Josh'un amiri ve en yakın dostu olan Joel Perkins, onu tam bir keşmekeş içinde olan Kadiri Havaalanı'nda karşılayacaktı. Kadiri, Sudan ile Etiyopya arasında küçük bir ülkeydi. Josh'un çalıştığı şirket, orada petrol aramak ve çıkarmak için kısa süre önce bir anlaşma yapmıştı.

Orada yaşayan insanlar, ülkelerinin petrol zengini topraklarından henüz nasibini almamış, fakir ve aç çiftçilerdi. Josh, hükümetin de ne kadar istikrarlı olduğundan emin değildi.

Uçaktan indiğinde, geçmişe gitmiş gibi olmuştu. Terminal demeye bin şahit isteyen terminal, hayvanlarla ve tarım

ürünleriyle doluydu ve öylesine kalabalıktı ki Josh güçlükle yürüyebiliyordu.

Ülkeye ayak basalı daha on dakika olmuştu ama şimdiden kıyafetleri üzerine yapışmıştı. Terminal binasının içinde bile sıcaklık yüz derecenin üzerinde olmalıydı. Direkt güneş ışığının altında nasıl olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Bir metre doksan santimlik boyuyla Joel Perkins, çevredeki herkesten daha iriydi. Bu yüzden, kalabalığın arasında Josh'un arkadaşını seçmesi kolay oldu ama onun yanına gidebilmek apayrı bir sorundu.

Kafes içindeki tavukların, ağlayan çocukların ve tekrar tekrar alınların yere sürerek dua ediyormuş gibi görünen cüppeli adamların arasından belki yirmi kez 'pardon' diyerek geçmeyi başardı.

"Seni görmek güzel, eski dostum," diyerek karşıladı Joel onu ve eliyle sırtına vurdu. "Yorculuk nasıldı?"

"Seattle'dan Paris'e gitmek gayet rahattı. Paris'ten Kadir'i'ye gelmek ise... İnan bana, duymak bile istemezsin."

Joel, gürültülü bir kahkaha attı. "Ama işte sonunda sağ salım geldin."

"Evet, az önce piste inen şu İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma hurda uçak sayesinde."

"Gördüğün gibi, taksiler çalışmıyor. Yani şehre bunlarla gitmek zorundayız."

Josh, hayatında gördüğü en çirkin deveye baktı ve Amy'nin tüylerini ürpertecek bir küfür savurdu. Sonra aniden duraksadı. Aklından geçen her düşünce, bir şekilde Amy'ye bağlanıyordu. Yola çıktığından beri bir dakikası bile onu düşünmeden geçmemişti. Gözlerini her yumduğunda, aklına onun gülümseyen dudakları, arzuyla parlayan mavi gözleri, Josh'a uzanan sıcak kolları gelmişti.

Amy'ye kokusunu asla unutmayacağını söylerken yanılmamıştı. Paris'in sokaklarında gezinirken ufak bir parfümeri mağazasına girmişti. Ona Amy'yi anımsatan parfümü bulabilmek için tam bir saat uğraşmıştı. Mağaza görevlisinin vakitini boşa harcadığı için kendini aptal gibi hissetmiş ve sonunda bir şişe parfüm satın almıştı. Şimdi onunla ne yapacağını bilmiyordu. Parfümü yetmiş yaşındaki Hazel Teyzesi'ne mi gönderecekti?

"Derdin ne, eski dostum?" diye sordu Joel. "Yoksa şimdiden sıcaktan mı etkilendin?"

"Hayır. Beni etkileyen sıcak değil, bir kadın."

Joel, hayretle büyüyen gözleriyle ona baktı. "Bir kadın mı? Nerede?"

"Seattle'da."

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Josh'un cevap vermek için düşünmesine gerek yoktu. "Hiçbir şey."

Joel, rahat bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükür! Ben de bir an için endişeye kapıldım."

Bir hafta sonra Josh, Joel Perkins'in fikrini değiştirmişti...

Amy, bitkin bir halde evin arka kapısından içeri girdi. Kırkırması olan yüzünü boynundaki küçük, beyaz havluyla kuruladı. Bir elinde tenis raketi vardı. Onu kolunun altına alıp, kendine koça bir bardak buzlu su doldurdu.

"Manuela, postacı geldi mi?"

"Size gelen bir şey yok, Bayan Amy," dedi İspanyol-Amerikalı kâhya kadın.

Amy, hayal kırıklığını yutkunarak gidermeye çalıştı ama bu duruma katlanması gittikçe güçleşiyordu. Josh gideli ne-

redeyse iki hafta olmuştı ve her geçen gün Amy, ondan bir haber almayı beklemişti.

Telefonun çaldığını duyunca mutfaktan çıktı. "Ben bakayım," diye seslenip kütüphaneye girdi. "Johnson Malikâncesi," diyerek telefonu açtı. Hattın diğer ucunda tuhaf bir uğultu oldu. Amy telefonu kapatacakken, karşı taraf konuştu. "Amy, sen misin?"

Heyecandan genç kadının yüreği ağzına gelmişti. "Josh? Neredesin?"

"Kadiri'de. Orada saat kaç?"

"Öğleden sonra üç."

"O halde seni evde yakaladığım için şanslıyım. Saatleri karıştırdım. Gecenin geç bir vakti olduğunu sanıyordum."

Josh'un sesi çok farklı, çok uzak geliyordu ama yine de bu, Amy'nin onun sesini duyduğu için hissettiği heyecanı azaltmamıştı.

"Aradığıma çok sevindim," dedi, babasının çalışma masasına oturarak. "Artık asla aramayacağını düşünmeye başlamıştım. Ümidimi kaybetmek üzereydim."

"Bu Joel'in fikriydi."

"Joel?"

"Yakın bir dostum. Seni aramazsam, kendisinin arayacağını söyledi. İş düşünmem gerekirken aklım sürekli sendeymiş. Pek de haksız sayılmaz."

"Burarlarda olsaydı, onu öperdim."

"Eğer birini öpeceksen, o kişi ben olacağım, Amy Johnson. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Hava nasıl?"

"Sakin ve ılık. Az önce iki set tenis oynadım. Bunu son zamanlarda bol bol yapıyorum. Yorulunca seni çok fazla düşünmüyorum. Kadiri'de hava nasıl?"

CENNETTEN GELEN MELEK

“Bilmek bile istemezsin. Bu sabah yüz beş derece civarındaydı.”

“Oh, Josh. Dayanabilecek misin?”

“Dayanırım, merak etme.” Bir an hatlar karıştı. Sonra Josh, tekrar konuşmaya başladı. “Joel, yanımda ve bana yazman için sana adresimi vermemi söylüyor.”

“Senin de istediğin bu mu?”

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. “Ben artık ne istediğimi bilmiyorum. Son görüşmemizde kararım gayet netti ama aradan iki hafta geçtikten sonra seni unutmaya çalışmamın aptallık olduğunu kabul ettim. Evet, Amy, bana yaz. Ben de sana arada sırada yazmaya çalışacağım fakat söz vermiyorum.”

“Anlıyorum.” Amy, kalem alıp Josh’un adresini not etti.

“Dinle, önceki gün sana kargoyla bir şey gönderdim ama eline geçmesi bir haftadan uzun sürer. Belki de hiç gelmez. Burada işler pek kolay yürümüyor. Gümrükten sağlam geçeceğinden şüpheliyim.”

“Kadiri’ye özgü bir şey mi?”

“Hayır. Aslında onu Paris’ten aldım.”

“Oh, Josh, Paris’te beni mi düşünüyordun?”

“İşte problem de bu; seni düşünmekten hiç vazgeçmedim. Joel, son günlerde pek de eğlenceli bir arkadaş olmadığımı bilmenin önemli olduğunu söylüyor.”

Amy, gözlerini yumup duyduklarının hazzına vardı. “Bunu bana dediği için Joel’e teşekkür ettiğimi söyle.”

“Söylerim. Paketin eline geçip geçmediğini bana yaz. Geçerse, sana göndermek istediğim bir şey daha var. Bu kez Kadiri’den.” Josh’un sözlerinin ardından hatta yoğun bir parazit oldu.

“Josh! Josh!” diye bağırdı Amy. Hattın kesildiğini sanmıştı.

“Buradayım ama konuşmaya ne kadar devam edebileceğimden emin değilim.”

“Bu görüşme sana bir servete mal oluyordur.”

“Bunun için endişe etme. Joel ödüyor.”

Amy, diğer tarafta gürültülü bir kahkaha duydu ve gülümsedi. Josh’un arkadaşını çok seveceğinden emindi.”

“Buraya posta ne kadar zamanda geliyor bilemiyorum. Bir ay içinde senden haber almazsam, bunu anlayabilirim.”

“Yazacağım, Josh. Söz veriyorum.” Gittiğinden beri onu ne kadar çok düşündüğünü ve özlediğini söylemek Amy’nin dilinin ucuna kadar gelmişti. İki kez limana gidip Josh’un onu ilk öptüğü mendireğin ucunda durmuş, o değerli anları anımsamıştı.

“Yemin ederim, Kadiri’de yaşamak on sekizinci yüzyıla geri dönmek gibi. Bu, yüz yıllık alanda bulabildiğim tek telefon. Bu yüzden, bana ulaşmanın hiçbir yolu yok.”

“Anlıyorum.”

“Amy, dinle.” Josh’un sesi pısmalık doluydu. “Artık kapatmalıyım. Sanırım Josh, bu telefonu kullanabilmemiz için bir memura rüşvet vermiş ve buradan kovulmak üzereyiz.”

“Oh, Josh! Lütfen dikkatli ol.”

Josh, tatlı bir kahkaha attı. “Hayatım, ben doğuştan dikkatliyim.”

Ve o anda hat kesildi...

Akşam yemeğinde Amy, babasının karşısına oturup kucagındaki saten peçeteyi düzeltti. Yüreği mutlulukla dolup taşıyordu.

“Demek bugün Josh’dan bir mektup daha aldın.”

“Evet. Bunu nereden biliyorsun?”

“Bütün gün yüzünde o tatlı gülümseme vardı. Üstelik bütün hafta tenis oynamadın. Josh’dan telefon gelmeden önce,

tenis kortlarında evde geçirdiğinden çok daha fazla zaman geçiriyordun.”

Amy, sofradaki domuz rostosundan kendine bir parça kesti. “Tenisin Joshua Powell ile ne ilgisi olduğunu anlayamadım.”

Babası kıs kıs güldü. Kızını o kadar iyi tanıyordu ki, Amy’nin duygularını ondan gizlemesi imkânsızdı. “Küçük şeyler çok şey anlatır. Yaz sonunda işe başladığın zaman bu sözümü anımsa; çok işine yarayacak.”

“Hatırlayacağım,” dedi Amy, gözlerini ondan kaçırarak.

“Şu genç adamla ne zaman tanışacağım?”

“Bilemiyorum, Baba. Josh, Kadın’dan ne zaman döneceğini söylemedi. Orada birkaç ay, belki daha da uzun kalabilir. Hiçbir fikrim yok.”

Harold, dirseklerini masaya yaslayıp ellerini kavuşturdu. “Bu konuda ne hissediyorsun?”

“Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Hiç kimseyle çıkmıyorsun. Tıpkı bir rahibe gibi yaşıyorsun. Sence biraz sosyalleşmenin zamanı gelmedi mi?”

“Hayır.” Amy erkeklerden sık sık teklif alsa da, akli Josh ile doluyken başka biriyle çıkamazdı. Josh Seattle’dan gittiğinden beri, başka bir erkekle flört etmek aklının ucundan bile geçmemiştir.

Harold Johnson, vemeğin geri kalan kısmında derin derin düşündü. Amy, babasının o halini gayet iyi biliyordu. Harold Johnson, kızının iyiliği için tavsiyelerde bulunmaya hazırlanıyordu. Amy, kendini savunmaya hazırlıklı değildi. Harold haklıydı; Joshua Powell’ı doğru dürüst tanıımıyordu bile. Onu yalnızca üç kez görmüştü. İlk tanıştıkları gün iki kez karşılaştıklarını sayarsa dört, havaalanındaki vedalaşmayı da sayarsa, beş kez. Ama Amy’ye göre, Josh hakkında bilmesi gereken

önemli her şeyi biliyordu. Tabi bunu babasının anlamasını beklemiyordu.

Onunla konuşması bittikten sonra odasına gitti ve Josh'dan gelen mektubu alıp yatağının üzerine oturdu.

Sevgili Amy,

İlk mektubun bu sabah elime geçti. Senden haber almanın beni ne kadar mutlu ettiğini anlatacak kelimeleri bulamıyorum. Telefondaki konuşmamızın üzerinden sanki haftalar geçmiş gibi. Hem Joel tepemde dikilirken, sana aklımdaki şeyleri söylemekte zorlandım. Şimdi oturmuş sana yazarken, duygularımı kâğıda dökmenin de bir o kadar güç olduğunu fark ettim. Yazmakta hiçbir zaman iyi olmadım. İş mektup yazmaya geldi mi ne yapacağımı şaşıyorum.

Sanırım havaalanında seni gördüğümde ne kadar mutlu olduğumu itiraf etmeliyim. Uçağımı beklerken, her şeyi geride bırakmanın en iyisi olduğunu düşünüyordum. Sonra birdenbire seni gördüm ve her şeye rağmen geldiğine çok sevindim. Daha önce de söylediğim gibi, şu mektup yazma işinde hiç iyi değilim. En yakın zamanda bana tekrar yaz.

Sevgiler, Josh

Sevgili Josh,

Parfüm bugün geldi. Kokusu bana çok uygun. O kokuyu bulmayı nasıl başardın? Paketi açar açmaz parfümden kulaklarımın arkasına biraz sürdüm ve gözlerimi yumup senin yanımda olduğunu hayal ettim. Biliyorum aptalca gelecek ama

CENNETTEN GELEN MELEK

sanki parmakların bana dokunmuş gibi hissettim. Çok teşekkür ederim.

Bugün, benim için kötü bir gündü. Babam beni şirkete götürüp, benim için yeniden dekore ettirdiği ofisi gösterdi. Öylesine lüks ve abartılıydı ki. Her şey meşe ağacından yapılmıştı. Upuzun bir masa vardı. Babamın ofisini görmediğinden, ne demek istediğimi anlayacağından emin değilim. Babam, yirmi yıldır aynı mobilyaları ve aynı sekreteri kullanıyor. Ofisindeki her şey, mütevazı bir başlangıcı, sıkı bir çalışmayı ve sadeliği temsil ediyor. O lüks ofiste çalışması gereken kişi babam olmalıydı, ben değil. Yemin ederim, duyduğum suçluluk dayanılacak gibi değildi.

Zamanın gittikçe daraldığını fark ettim. Ona hislerimi açmayı daha fazla ertelememeliyim. Onunla konuşmam gerekiyor ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum. Keşke burada olsaydın. Sen, beni doğru şeyi yaptığımı inandırmıştın. Şimdi ise tek hissettiğim, yalnızlığım ve kafamın karışıklığı.

Sevgiler, Amy

Not: Dansözlerle görüşmüyorsun, öyle değil mi?

Melek gözlüm,

Yemin ederim bu ülke, dünyada cehenneme en yakın şey. Sıcaklık dayanılacak gibi değil. Geçen gece, geldiğimden beri ilk kez Joel ile birlikte denize gittik. Denizde tıpkı beş yaşında çocuklar gibi oynadık. Hep yanımda Joel yerine senin olmanı arzuladım. Kumlara uzanıp gökyüzüne baktım. Yıldızlar öyle parlaktı ki, cennetten düşmüş gibiydiler. Elimi uzatsam, birini tutup alabileceğim gibi hissettim. Vay

canına, sanırım bu yaştan sonra şairliğe özenmeye başladım. Her gün, ilk yaptığım iş posta kutusuna bakmak. Senden mektup geldiğinde, şeker dükkânındaki çocuklar gibi seviniyorum. Sonra yıldızlara bakıyorum ve senin de onlara bakıp bakmadığını düşünüyorum. Sen bana ne yaptın, Amy Johnson?

Joel, beni ikaz edip duruyor. Bir kadının, erkeğin dikkatini dağıtabileceğini ve aklımı başıma toplamam gerektiğini söylüyor. Haksız da sayılmaz. Sonuçta burada piknik yapmıyoruz. Yine de benim için endişelenme. Çok dikkatli ve tedbirli biriyimdir.

Bugün sana küçük bir armağan gönderiyorum. Bu seferki, direkt olarak Kadiri sokaklarından. Elne geçince, bana haber ver.

Sevgiler, Josh

Not: Hayır, dansözlerle görüşmüyorum. Senden ne haber? Tenis kortlarında seninle çifte maçı yapmak isteyen erkekler var mı?

Sevgili Josh,

Joel ile çektiğiniz fotoğraf bugün elime geçti. Bronzlaşınca iyice yakışıklı olmuştun. Fotoğrafa baktıkça seni daha çok özledim. Elimde tutmaktan resmin köşeleri şimdiden kıvrılmaya başladı. Seni çok özlüyorum. Henüz birbirimizi yeni yeni tanımaya başlamışken gittin. Sen şikâyet ettiğime bakma. Bugün morali çok bozuk. Öğlen babam beni yemeğe çıkarıp şirket çalışanlarıyla tanıştırdı. Eve döndüğümde, mektubun gelmişti. Oturup seninle konuşabilmeyi öyle çok istedim ki.

Joel, çok uzun boyluymuş. Orada seninle birlikte olmasına seviniyorum. Babamla aramızdaki meselede bana güven telkin ettiğin için teşekkürler. Ama babam, hislerimin farkında bile değil. Muhtemelen Eylül'de yeni ofisime yerleşeceğim çünkü artık babamla yüzleşebileceğimi sanmıyorum. Sanım kaderim böyle yazılmış.

Melek Gözlün

O güzel yaz günlerinden biriydi. Güneşe karşı koyamayan Amy, havuzda yüzerek enerjisini boşaltmaya çalışıyordu.

“Bayan Amy, Bayan Amy!”

Manuela, ellerini havada sallayarak havuz kenarına koşmuştu. Durduğunda nefes nefeseydi. Öyle hızlı ve telaşlı konuşuyordu ki, iki yıl İspanyolca eğitimi almış olmasına rağmen, Amy bile kadının söylediklerinin tek kelimesini anlamamıştı.

Hemen havuzdan çıkıp havluyla sarındı. “Manuela, ne diyorsun?”

“Telefon... Çok uzaktan geliyor. Adam acele etmemi söyledi.”

Amy'nin yüreği ağzına gelmişti. “Arayan Josh mu?”

Kâhya kadın, ellerini gökyüzüne kaldırarak yeniden İspanyolca konuşmaya başlamıştı.

Amy, “Her neyse,” diyerek eve koştu. Kütüphaneye girdiğinde nefes nefese kalmıştı.

“Josh... Josh, hala orada mısın?”

“Tanım, Amy, telefona bakan kimdi? Söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamadım.”

“Manuela. Bu kadar geciktığım için özür dilerim. Nasılsın? Oh, Josh, seni öyle özledim ki.”

“Ben de seni özledim, meleğim. Mektubun dün geldi. O zamandan beri sürekli seni düşünüyorum.”

"O mektubu yazarken moralim çok bozuktu. Aslında hiç göndermemeliydim."

"Gönderdiğine sevindim. Şimdi anlat bakalım, babanla aranızda neler oluyor?"

"Josh, olmaz. Telefonda anlatamam."

"Onunla birlikte çalışmaya mı karar verdin?"

"Başka çarem yok gibi. Korkak olduğumu düşünecek misin?"

"Asla, melek gözlüm."

"En azından deneyebileceğimi düşündüm. Fazla ümidim yok ama kim bilir, belki sonunda herkesi şaşırtıp başarılı olurum."

"Moralin biraz düzelmiş gibi görünüyor."

"Sesini duyunca düzeldi. Oh, unutmadan, Kadiri'nin geleneksel kıyafeti geldi ve çok hoşuma gitti. Çok renkli ve çok serin tutuyor. Kadınlar ona ne diyordu?"

"Btu-btu."

"Dün gece onu giydim ve içinden davul çalarak evde dolaşıp 'Kumbah Ya,' diye şarkı söylemek geldi."

Josh, kahkahalarla güldü ve bunu duymak, Amy'nin moralini daha da düzeltti.

"Amy, dinle, sadece birkaç dakikam var. Telefonu tekrar kullanmayı bir şekilde başardık ama hat kesilirse endişe etme."

Amy, gözlerini yumdu. "Sesini duymanın bana ne kadar iyi geldiğini anlatamam."

"Senin sesini duymak da çok güzel, melek gözlüm."

Amy'nin gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Ağladığını Josh'un anlamamasını ümit ederek yanaklarını kuruladı.

"Joel ile fotoğrafınız çok hoşuma gitti. Gönderdiğin için teşekkür ederim. Hatırladığımdan çok daha yakışıklısın."

"Seattle'a geri dönüyorum."

Amy, heyecandan ne yapacağını şaşırmıştı. "Ne zaman? Oh, Josh, dönmen için o kadar çok dua ettim ki."

"Fazla heyecanlanma. Aralık ayına kadar gelemem."

"Aralık mı? Beş ay daha bekleyebilirim, problem değil. Sen bekleyebilecek misin?"

"Artık hiçbir şey bilmiyorum, Amy. Daha önce hiç bir kadına yazmamıştım. Aramızda neler olduğunu düşünmekten kafam öylesine karışık ki şirketin bana nasıl para ödediğini anlamıyorum. Joel, sürekli beni işten koymakla tehdit ediyor. Ekibinde benim gibi kara sevdalılara ihtiyacı olmadığını söylüyor."

Kara sevdalı... Josh, Amy'ye karşı hislerini ilk kez bu kadar açıkça dile getiriyordu.

"Bekle bir dakika," dedi Josh. Sonra hemen geri döndü. "Tatlım, gitmem gerekiyor. Unutma, hep seni düşünüyorum, meleğim."

"Josh... Josh, beni dinle. Seni seviyorum," diye haykırdı Amy.

Ama hat kesilmişti bile.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

“*İNSAN bu kadar probleme nasıl katlanır?*” diye geçirdi Josh içinden, SunTech Petrol Şirketi tarafından Kadiri’ye getirilen dev sondaj makineleri arasında yürürken. Ekip başı olarak çalışan Joel, Josh’a gerekli talimatları vermişti fakat Josh, bütün sabah boyunca bir karmaşık problemten diğerine koşturup durmuştu. Artık başka çaresi kalmamıştı. Joel’i bulup onunla durumu konuşması gerekecekti.

Joel’i bulmak için gezinirken ilk patlamayı duydu. Patlama, onu yere savuracak kadar şiddetli olmuştu. Aklını toplamayı başardığında, işçilerin çıkış kapılarına ulaşmak için panik içinde birbirlerini yere düşürerek koştuklarını gördü.

“Joel!” diye haykırdı Josh, arkadaşını ortalıkta göremeyince. Çılgınca koşuran kalabalığın arasında Joel’i aradı ama

siyah işçilerle mücadele etmek, şelaleye karşı yüzmek kadar zordu.

“Joel!” diye bağırdı Josh, bir kez daha. Sonra tanıdığı bir adamı yakasından yakaladı. “Joel Perkins nerede?”

Korkudan tir tir titreyen adam, dumanlar püskürten ve her iki tarafından alevler çıkan binayı işaret etti. Josh, hemen ileri atıldı. Aklını, mantığını tamamen kaybetmişti. Düşündüğü tek şey, içeri girip en iyi dostunu kurtarmaktı.

Anlaşılmaz bir şeyler söyleyen iki adam, onu durdurmaya çalıştı. Fakat Josh, ıslak bir havluyla ağzını kapadı ve insanüstü bir güçle adamları iterek, hiç düşünmeden alevler içindeki binaya daldı.

İçeri girer girmez, iki şeyi hemen anladı. Birincisi, Joel Perkins ölmüştü. İkincisi, ilkinden daha da dehşet vericiydi. Bina patlamak üzereydi ve Josh’un oradan sağ çıkabilmesi mümkün değildi.

“Amy.”

Babasının şefkatli sesi, Amy’yi uykusundan uyandırdı. Sırtüstü dönüp baktığında, Harold’ın ekose robdöşambırı ile yatağın kenarında oturduğunu gördü. Amy’nin başucundaki abajuru yakmıştı. Kaşları çatılmıştı.

“Baba? Ne oldu?” diye sordu Amy. Babasının yüzündeki üzgün ifade, her şeyi anlamasına yetmişti. “Josh’a bir şey oldu, değil mi?”

Babası, başını salladı. “Bir saat önce telefon geldi.”

Amy, telaşla yatakta oturup, titreyen elleriyle saçlarını yüzünden çekti. İki haftadır Josh’dan mektup almamıştı ve zaten endişelenmeye başlamıştı. Kötü bir şey olduğu içine doğmuştu.

“Söyle, Baba,” diye fısıldadı. Josh’u sonsuza dek kay-

betmiş olsa bile, bunu bilmesi gerekiyordu. “Öldü mü?”

Harold Johnson, ellerini kızının omuzlarına koydu. “Hayır, ama ciddi şekilde yaralanmış. Bir kaza olmuş; bir patlama. Beş kişi ölmüş. Josh, ilk patlamada yara almamış ama arkadaşını kurtarmak için gitmiş. Belli ki çok geç kalmış.”

Amy, eliyle ağzını kapayıp derin derin nefes aldı. “Ama Josh hayatta.”

“Evet, bebeğim, hayatta ama kötü durumda. Sana durumunun ciddiyetini tam olarak anlatamam fakat ölümle sonuçlanabilecek yaralar almış.”

Amy, görünmeyen bir el boğazını sıkıyormuş gibi hissetti. “SunTech Petrol Şirketi bana nasıl ulaşmış?” Ona her nasıl ulaşmışlarsa, Amy bunun için Tanrı’ya şükretti. Aksi takdirde, olanlardan asla haberdar olmayabilirdi.

Harold, kızının saçlarını şefkatle oksadı. “Josh, ölümü halinde seni hayat sigortasından yararlanacak kişi olarak yazdırmış. Başka bir akrabasının adını vermediğinden, ellerindeki tek isim seninkiymiş. Bundan daha fazlasını bilmiyorum. Hat berbattı. Memurun söylediklerini anlamakta çok zorlandım.”

Amy, daha fazla beklemeden örtüleri üzerinden attı. “Ona gidiyorum.”

Babası, manidar bir tavırla başını salladı. “Nedense bunu söyleyeceğini biliyordum.”

“O halde Kadiri’ye giden ilk uçağa binmek isteyeceğimi de biliyordur.” Amy, bir an durup düşündü. “Vize ne olacak?”

Harold, gülümsedi. “Aslında ben her şeyi düşündüm. Paris aktarmalı bir uçak var ama Kadiri Havayolları, sadece Çarşamba günleri uçak kaldırıyormuş.”

“Ama o zaman bütün hafta beklemem lazım.” Amy, kaşlarını çatı. “Ben de Paris’e giderim ve oradan beni Sudan’a

götürecek bir özel uçak kiralaram. Gerekirse, oradan Kadiri'ye yürürüm.”

“Buna gerek yok.”

“Nasıl yani?”

“Şirketin özel uçağını kullanabilirsin. Dünyanın o bölgesine seni geri getirecek bir vasıta olmadan gönderemem.”

Amy, tüm üzüntüsüne rağmen gülümsedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Teşekkürler, Baba.”

“Dışişleri Bakanlığından bir arkadaşım ile konuştum. Sana altı haftalık vize ayarladı ama orada daha fazla kalamazsın. Kadiri ile ilişkiler hayli gerginmiş. Ülkeye mümkün olduğunca hızlı girip çıkmalısın. Beni anladın mı?”

Amy'nin beyni uğulduyordu. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Evet. Eve döndüğünde, Josh'u da yanında görmek istiyorum.”

Josh uyandığında, öyle şiddetli bir acı hissetti ki bir an için nefes almakta zorlandı. İnleyerek, hayatta olduğunu yavaş yavaş kabullendi. Ama hayatta olmak o kadar acı vericiyse, daha fazla yaşamak istediğinden emin değildi. Sonra, bilincini yeniden kaybetti.

İkinci uyanışında, yine aynı acıyla karşılaştı ancak bu kez, havada yasemin kokusu vardı. Bilincini kaybetmemek için mücadele etti. Çiçek kokusu, aklına Amy'yi getirmişti.

Bina patlamadan önce son düşündüğü şey, melek gözlü Amy olmuştu ve onu yeniden görememe korkusu içini derin bir pişmanlıkla doldurmuştu. Belki de ona ikinci bir şans vermeye ikna eden şey de bu olmuştu. Josh, bunun için minnettardı. En azından, acı onu hiçbir şey hissetmediği o karanlık dünyaya çekene kadar öyle düşünüyordu.

Zaman anlamını yitirmişti. Josh farkında olmadan belki günler, haftalar, aylar geçmişti. Tek fark ettiği, ara ara kısa süreli uyanışlardı. Sonra yeniden bilincini kaybediyordu. Bunun için şükrediyordu çünkü acıdan ancak o şekilde kurtulabiliyordu.

Ne zaman uyansa, havada yasemin kokusu duyuyordu. O kokuyu içine çekmeye çalışıyordu çünkü böylelikle Amy'yi anımsıyordu. Amy'nin havaalanında Josh'u gülümseyerek uğurlamaya çalışmasını hatırlıyordu. Genç kadın, hüzünlü gözleriyle öylesine güzeldi ki, melekleri bile kıskandırabilirdi. İşte o gün, onun melek gözlü olduğunu düşünmüştü.

Odaya giren birinin sesi, Josh'u derin uykusundan uyanırdı. Birkaç kez sesler duymuştu. Tek yapmak istediği uymakken, duyduğu sesler onu rahatsız etmişti.

Ama bu kez, yumuşak bir kadın sesi Amy'ninkine öylesine benziyordu ki, Josh ölmüş olduğunu düşündü. Peki, ama cennetteyse, neden hâlâ acı çekiyordu?

"Hayır," diye fısıldadı. İlk kez âşık olmuşken, ölmesi hiç de adil değildi. Babasının ofisinden çıkıp gittiği andan beri hayatın adil olmadığını biliyordu ama nedense ölümün adil olacağını düşünmüştü hep...

"Josh," diye fısıldadı Amy. Onun bir şey söylediğini duyduğundan emindi. Elini tutup yanağına götürdü. "Ben buradayım. Seni seviyorum. Beni anlıyor musun?"

"Bayan Johnson," dedi Doktor Kilroy, Josh'un İngiliz doktoru. "Arkadaşınızın yaşama şansı yüzde elli."

"Evet, biliyorum."

"Neredeyse üç haftadır bilinci yerinde değil."

"Bunu da biliyorum."

"Lütfen, gece-gündüz hastanede kalarak ona yardımcı

olmuyorsunuz. Otelinize gidip biraz uyursanız...”

“Benim varlığıma alışmanız gerekecek, Doktor çünkü hiçbir yere gitmiyorum.” Amy, yatağa dönüp Josh’a bakarak yutkundu. Josh, pek çok yerinden yara almıştı. Kollarında ikinci derece yanıklar vardı. Bir bacağı kırılmıştı. Kaburgalarının çatlakları vardı. Böbreğinde ve başka iç organlarında hasar vardı. En kötüsü de şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirmişti.

Beş gün önce Amy oraya gittiğinden beri, Josh’un bilinci kapalıydı. Amy, onun yanından hiç ayrılmamıştı. Onunla konuşmuş, ona kitap okumuş, ona sık sık dokunmuş, alnında biriken terleri silmişti. Bir dakika önce Josh’un çıkardığı zayıf ses ise, uyanık olduğuna dair ilk işaretti.

“Bayan Johnson, lütfen,” diye devam etti Doktor Kilroy.

“Doktor, bu hastaneden hiçbir yere gitmiyorum.”

“Pekâlâ,” dedi doktor ve odadan çıktı.

“Josh.” Amy, onun adını fısıldayarak alnına dokundu. “Ben buradayım.”

Josh’un gözleri bandajlıydı ama Doktor Kilroy, onun kazada kör kalmadığını garanti etmişti.

Josh’un dudaklarından hafif bir mırıltı döküldü. Sesi o kadar zayıftı ki, Amy duymakta zorlandı. Dikkatlice yatağa eğilip, kulağını onun ağzına yaklaştırdı.

“Melek Gözlüm? Jasmine?”

“Hizmetinizde,” dedi Amy, gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak. Jasmine’in kim olduğunu bilmiyordu ama o anda başka bir kadının canını sıkmasına izin verecek değildi.

“Uyandın mı?”

“Öldüm mü?”

Amy, bu soruyu anlamakta zorlanmıştı. “Hayır, yaşıyorsun.”

“Neredeyim?”

“Kadiri’deyiz.”

Josh, başını hafifçe iki yana salladı. Sonra suratını buruşturdu. Bu hareket ona acı vermiş olmalıydı. Amy, Josh'un konuşmak için bile hayli zorlandığını anlıyordu ama ona yardım edebilmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Neredeyim? Cennette mi? Cehennemde mi?"

"Dünyadasın," dedi Amy. Ancak Josh, onu duyduysa bile buna dair hiçbir işaret vermedi.

Amy'nin onunla tekrar konuşabilmesi için aradan yirmi dört saat geçti. Yatağın yanında oturmuş kitap okuyordu. Josh'un gözleri bandajlı olduğundan, uyandığını anlamak imkânsızdı ama her nasılsa Amy, onun bilincinin açıldığını sezmişti.

"Benim, Amy," dedi yumuşak bir sesle ve Josh'un elini tuttu. "Bak, yüzüme dokun."

Josh, başparmağını Amy'nin yanağında yavaşça gezdirdi. Amy, öyle heyecanlanmıştı ki hareketsiz duramadı. Josh'un avucunun içini öptü. "Seni seviyorum, Joshua Powell ve yemin ediyorum, ölürsen seni asla affetmeyeceğim."

Josh'un kuruyan dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Dünyadayım," diye mırıldandı ve başı yana düştü. Kendini tekrar bilinçsizliğin kucağına bırakmıştı.

"Baba," diye bağırdı Amy, eski tip telefonun ahizesine. Ona sesini duyurmakta zorlanıyordu. Josh'un onu iki kez telefonla ararken harcadığı çabayı takdir etmişti doğrusu.

"Amy, sen misin?"

Amy, babasının örtüyü üzerinden atıp yatakta oturduğunu görür gibiydi. Şimdi başucundaki abajuru yakıp gözlüklerini arıyor olmalıydı.

"Evet, benim. Sesimi alabiliyor musun?"

"Zar zor. Josh nasıl?"

“Sanırım daha iyi. Şirketin getirttiği İngiliz doktor, Josh’un bazı iyileşme belirtileri gösterdiğini söylüyor. En azından, hayatta olduğunun farkında. Şimdiye kadar iki kez ‘dünyadayım’ dedi.”

“Ne?”

Amy, bir kahkaha attı. “Açıklaması çok zor.”

“Sen kendine dikkat ediyor musun?”

“Evet. Beni merak etme.”

Harold, bir an duraksadı. “Amy? Problem nedir?”

“Problem mi? Sevdiğim adamı ölüm döşeğinde görmek için dünyanın bir ucundan buraya gelmek dışında ne gibi bir problem olabilir ki?”

“Az önce Josh’un durumunun iyiye gittiğini söyledin.”

“Evet, öyle. Sadece... Oh, hiçbir şey yok, Baba. Her şey yolunda.”

“Bana yutturamazsın. Canım sıkın bir şey var. Sekiz bin mil uzağımda olsan da ben senin sesinden anlarım. Beni kandıramazsın, tatlım. Bana neler olduğunu anlat.”

Amy, alt dudağını ısırarak gözlerindeki yaşları sildi. “Josh, başka bir kadının adını sayıklıyor. Jasmine diye biri. Bunu üç-dört kez söyledi. Sanırım benim o olduğumu zannediyor.”

“Onu kıskandın mı?”

“Evet, kıskandım. O kadının kim olduğunu bile bilmiyorum, ama inan bana gözlerini oyabilirim.” Amy, babasını dehşete düşürdüğünden emindi fakat elinde değildi. Onca zamanı hayatta kalması için dua ederek, yaralarına bakarak, sevgi ve şefkat göstererek Josh’un başında geçirdikten sonra, Josh’un onu başka bir kadınla karıştırması, Amy’nin egosuna dokunuyordu.

“Eve dönmek istiyor musun?”

“Josh, seyahat edemez.”

"Onu orada bırakıp gel."

Babasının bu sözleri, Amy'de istenilen etkiyi yaratmıştı. "Onu seviyorum, Baba ve daha uzun süre buradayım. Jasmine denen o kadın her kim ise, Josh'dan o kadar çabuk vazgeçeceğimi sanıyorsa, sıkı bir kavgaya hazır olsun."

Babası neşeli bir kahkaha attı ve Amy, o anda kendini yenilenmiş hissetti. Seattle'a telefon edebilmek için tam üç saat uğraşmıştı ama harcadığı çabaya değmişti.

"Kendine çok iyi bak, Amy Adele."

"Tamam, Baba. Bakacağım. Sen de kendine çok iyi bak."

Josh'un yanına geri döndüğünde, Amy odada bir hemşire ile Doktor Kilroy'u buldu. Josh'un çok acı çektiği belliydi. Başını huzursuzca sağa sola çeviriyordu. Amy, hemen yatağın yanına gidip onun elini tuttu.

"Josh? Neyin var? Sana nasıl yardımcı olabiliriz?"

Josh, onun parmaklarını sıktı ve derin bir iç çekti. Sonra yeniden uykuya daldı.

"Ne oldu?" diye sordu Amy.

Doktor, hastanın dosyasını açıp bazı notlar aldı. "Tam olarak emin değilim. Siz odadan çıktıktan kısa bir süre sonra uyanmış ve huzursuzlaşmış. Bir şeyler mırıldandı ama ne söylemeye çalıştığını anlayamadık. Sizin hastanın üzerinde sakinleştirici bir etkimiz olduğu belli oluyor."

O gün, gece yarısına kadar Josh bir daha uyanmadı. Amy, yatağın yanında oturmuş kitap okuyordu. Josh'un kıpırdandığını duyunca kitabi elinden bırakıp ayağa kalktı.

"Buradayım, Josh."

Josh, elini kıpırdattı. Amy, parmaklarını onun parmaklarına kenetledi ve yüzüne dokunması için Josh'un elini kaldırdı. Ona orada olduğunu, gerçek olduğunu, uzaktan gelen hayali bir ses olmadığını kanıtlamak istiyordu.

"Joel öldü," dedi Josh, boğuk bir sesle.

“Evet, biliyorum,” diye fısıldadı Amy. Demek ki o gün öğlen Josh, arkadaşının patlamada öldüğünü anımsayınca huzursuzlaşmıştı.

“Çok üzgünüm.” Amy’nin gözünden bir damla yaş süzül-
dü. Josh, bunu hissetmiş olmalıydı çünkü diğer elini kaldırıp
Amy’nin ensesini tuttu ve onu kendine çekti. Yüzünü genç
kadının boynuna gömüp, kalan tüm gücüyle ona tutundu.
Sonra omuzları sarsılmaya başladı ve hıçkırıklara boğuldu.

Amy de hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yitip giden o
yaşam için, hiç tanımadığı o adam için, Josh’un kurtarmaya
çalışıp da kaybettiği yakın dostu için ağladı.

O gece Josh’un başucunda, başı kollarının üzerinde uyu-
yakaldı. Uyandığında, Josh saçlarını oksuyordu.

“Günaydın,” dedi doğrularak.

“Teşekkürler,” diye karşılık verdi Josh. Sesi, hâlâ inanıl-
maz biçimde zayıftı.

Hiçbir açıklamaya gerek yoktu. Josh, arkadaşı için yas tu-
tarken Amy de yanında olduğu için ona minnetini ifade edi-
yordu.

Amy, esneyerek uzun uzun gerindi. “Kendini nasıl hisse-
diyorsun? Çok sancın var mı?”

“Olduğunu söylersem, acılarımı hafifletmek için beni
öper misin?”

“Evet,” dedi Amy, gülümseyerek.

“Amy, burada olmamalısın. Bu ülkeye nasıl girdiğini
Tanrı bilir. Benim vize almam haftalar sürmüştü, hatırladın
mı?”

“Hatırlıyorum.” Amy, eğilip onu alnından öptü.

“Hâlâ şansın varken git.”

“Üzgünüm, bunu yapamam.” Amy, bu kez onu ağzının
kenarından öptü. “Kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Amy, lütfen.” Josh, genç kadını bileğinden tuttu. “Ben

iyi olacağım. Bir an önce bu ülkeden ayrılmalısın. Beni anlıyor musun?"

"Elbette."

"Babanın mantıklı biri olduğunu sanmışım. Buraya hiç gelmemeliydin."

"Josh, benim için endişelenmene gerek yok."

"Endişeleniyorum. Amy, lütfen."

Amy, bu tartışmanın Josh'u yorduğunu anlayabiliyordu. "Pekâlâ," diye yalan söyledi. "Yarın gitmek için gerekli ayarlamaları yapacağım."

"Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Amy, Josh'un ne kadar rahatlamış olduğunu görebiliyordu. "Teşekkürler, Melek Gözlüm."

Daha sonra Josh, uykuya daldı. Amy, ona yalan söylediği için suçluluk duyuyordu ama başka çaresi kalmamıştı.

Ertesi gün Josh uyandığında, Amy'nin orada olduğunu hemen anlamıştı. "Amy?"

"Buradayım."

"Ben de bundan korkuyordum. Ne oldu? Uçak bulamadın mı?"

"Sadece Çarşamba günleri uçak var."

"Lanet olsun! Bugün günlerden ne?"

"Bilmiyorum. Zaman kavramını yitirdim." Amy, bir beyaz yalan daha söylemek zorunda kalmıştı çünkü Josh, o günün Salı olduğunu öğrenince üzülebilirdi.

"Öğren o zaman."

"Doktor Kilroy, bugün gözlerindeki bandajları çıkaracağını söyledi. Herhalde sana beni bir kez görme fırsatı vermeden gideceğimi düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

"Seni bir kez görmek için ölüyorum," diye itiraf etti Josh, istemeden de olsa.

CENNETTEN GELEN MELEK

“O halde buna değmeli. Saçımı yaptırmak için saat on birde randevum var.” Kadiri’de beş yüz millik mesafede hiç kuaför salonu yoktu. Josh, bunu biliyor olmalıydı.

“Bana bir diş fırçası bulman ve şu yatağın başını biraz kaldırman mümkün mü?”

“Elimden geleni yapacağım.”

Amy’nin yeni bir diş fırçası ve diş macunu bulması on beş dakika sürdü. Geri döndüğünde, Josh uyuyordu ama bir saat sonra uyandı. Amy, onun dişlerini fırçalamasına yardım etti. Bu arada Josh, Kadiri suyunun tadı hakkında şikâyet edip durdu. Amy, ona kullandığı suyun aslında maden suyu olduğunu söylemeye cesaret edemedi.

İşlerini yeni bitirmişlerdi ki odaya Doktor Kilroy girdi. Işığı söndürdü ve Josh’un gözlerindeki bandajları açmaya başladı. Bu arada Amy, nefesini tutmuş bekliyordu.

Beyaz sargı bezi Josh’un başının etrafından tamamen çıkarıldığında, Josh gözlerini kısıarak başını direkt olarak Amy’nin olduğu yere çevirdi. Elini ona uzattı. “Yemin ederim, gözüme hiç bu kadar güzel görünmemiştin.”

Amy, gözleri haftalardır sargılı olan Josh’un onu bulanık gördüğünden emindi. Yanına gidip, kollarını boynuna doladı. “Joshua Powell, sen koca bir yalancısın.”

Josh, onu ensesinden tutup kendine çekti ve dudaklarına uzandı. “Seni öpmek için tam üç ay bekledim. Sakın benimle tartışma.”

Amy’nin ona direnmeye hiç niyeti yoktu. Josh, genç kadının dudaklarına kapandı ve onu kendisi için önemli olan her şeyi, hatta yaşamını kaybetmeye çok yaklaşmış olan bir adamın açlığıyla, aceleciliğiyle öptü. Onun tüm aşkını ve gücünü içine çekmek ister gibiydi.

Doktor Kilroy, boğazını temizleyerek diğer hastalarına bakacağını söyledi ve çabucak odadan çıktı. Amy, bunun için

minnettardı.

“Josh,” diye fısıldadı.

Josh, onun dudaklarını emdi. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı. Sonra arkasına yaslanıp, başını yastığa koydu. Hâlâ onu tam olarak bırakmamıştı. Gözlerini yumup yan yan güldü.

“Melek gözlüm,” diye mırıldandı. Tanrım, seni yeniden öpebilmek çok güzel.”

“Evet,” dedi Amy.

Josh, elini genç kadının ensesine götürüp okşadı ve onu yeniden kendine çekti. Onun canını acıtmaktan çekinen Amy, geri çekildi.

“Canının yanmasından korkuyorum.”

“Yanarsa söylerim.”

“Ama Josh –”

“Bana direnecek misin?”

O kadar yakındılar ki nefesleri birbirine karışıyordu. Amy, kendini ondan esirgeyemezdi. “Hayır...”

“Güzel.”

Josh, diliyle onun dudaklarını araladı ve dilini ağzının içine kaydırды. Amy, onun bu sessiz talebine boyun eğdi. Heyecandan tüm vücudunu tatlı bir ürperti kaplamıştı ve kalbi göğsünü delip geçecekmiş gibi çarpıyordu. Ellerini, Josh’un göğsüne bastırduğında, onun da kalbinin aynı telaşla çarptığını duydu.

Josh, derin bir nefes alarak alnını Amy’nin alnına yasladı. “Seattle’a geri dön, Amy,” diye yalvardı, onun saçlarını okşayarak.

“Tek bir öpücükten sonra beni hemen başından mı savıyorsun?”

“Sağ salım evine dönmeni istiyorum.”

“Senin yanında güvendeyim.”

CENNETTEN GELEN MELEK

Josh, hafifçe gülümsedi. "Tatlım, burada hayal bile edemeyeceğin kadar büyük tehlikedesin. O kapı açık mı, kapalı mı?"

"Açık."

"Lanet olsun."

Amy, dudaklarını Josh'un dudaklarına bastırdı ve onu uzun uzun öptü. "Belki de kapamalıyım," diye fısıldadı, ayrıldıklarında.

"Hayır. Bırak açık kalsın." Josh, elini Amy'nin sırtında gezdirdi. "Amy, lütfen, beni dinlemelisin."

"Yapamam çünkü tek istediğin beni buradan göndermek." Amy, onun elini alıp göğsüne bastırdı. "Bak, kalbimi hisset."

"Tanrım, Amy." Josh, derin bir iç çekerek genç kadının göğsünü avuçladı ve başparmağıyla sertleşmiş göğüs ucunu okşadı.

"Josh, seni seviyorum," dedi Amy, onu bir kez daha öperek.

"Hayır, beni sevmemelisin. Sevemezsin."

"Ama seviyorum."

Josh, duyduklarını inkâr edercesine gözlerini yumdu ama vücudunun tepki vermesine engel olamıyordu. Amy'nin çenesini, ağzının kenarlarını okşadı. "Sana yeniden dokunmak harika bir duygu."

Amy, ona yaslanarak Josh hayatta olduğu için Tanrı'ya şükretti.

"Gideceğine söz vermiştin."

"Evet, biliyorum."

"Sözünden geri mi dönüyorsun?"

"Hayır." Amy, eninde sonunda Kadiri'den ayrılacaktı fakat giderken Josh'u da yanında götürecekti. Tabi Josh, bunu henüz bilmiyordu.

“Güzel. O halde beni bir kez daha öp ve sonra buradan git. Ben Seattle’a dönene kadar seni bir daha görmek istemiyorum.”

“Josh, senin gelmen haftalar sürebilir.”

“Tatlım, artık endişe etmeyi bırakır mısın?”

Josh, yorgun düşmüştü. Başını yastığa koyup, gözlerini yumdu. Uykuya dalması birkaç saniye sürdü.

Amy, yatağın başını dikkatlice indirdi. Sonra Josh’u alnından şefkatle öptü ve sessizce odadan çıktı.

Amy, duş alıp bir şeyler yedikten sonra kendini çok daha iyi hissetti. Haftalar önce, o uğursuz gecede babası yatak odasına geldiğinden beri, öğünlerde birkaç lokma yemekten fazlasını yapmamıştı.

Bir aydır hiç uyumadığı kadar iyi uyudu. Ertesi sabah erkenden ve zinde uyanıp, Josh’un ona gönderdiği geleneksel Kadiri elbisesini giyerek halk pazarına gitti. Sarı saçları ve mavi gözleri ile hemen dikkat çekiyordu. Küçük siyah çocuklar etrafında toplanmışlardı. Amy, kahkahalar atarak onlara şeker uzattı.

Omuzlarında tüfeklerle gezen askerler, onu tedirgin bakışlarla izliyorlardı fakat Amy, onlardan korkmadı. Korkması için bir neden yoktu.

Biraz taze meyve, kurutulup boyanmış tohumlardan yapılmış renkli bir kolye ile başka birkaç ıvır zıvır aldı. Sonra hastaneye gitti.

“Bu sabah Josh nasıl?” diye sordu Doktor Kilroy’a, kordorda karşılaştıklarında.

Doktor, onu gördüğüne şaşırılmıştı. “İyileşiyor ama morali için aynı şekilde olumlu konuşamayacağım.”

“Neden?”

Zayıf İngiliz doktor, Amy'yi uzun uzun süzdü. "Sizin ülkeden ayrıldığınızı sanmıştım."

Amy, gülümsedi. "Demek ki ayrılmamışım."

"Fakat belli ki Bay Powell, Amerika'ya döndüğünüzü düşünüyor."

"Öyle düşünmesini istedim. Kadiri'den giderken, onu da yanımda götüreceğim."

Doktor Kilroy, siyah, kalm çerçevesi gözlüklerini çıkardı ve burun kemiğini ovuşturdu. "Şahsen bunu ona söyleyen kişi ben olmak istemem."

"Buna mecbur kalmayacaksınız çünkü ben söyleyeceğim. Ona söylememi istediğiniz başka bir şey var mı?"

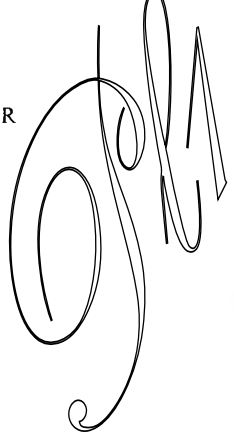
Doktor Kilroy, gülümsedi. "Hayır. Sadece size iyi şanslar diliyorum, Bayan Johnson. Korkarım buna ihtiyacınız olacak."

Amy, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle koridorda yürüdü ve Josh'un kapısını tıklattı. Bir cevap beklemeden kapıyı açıp içeri girdi.

"Size söyledim, kahvaltı istemiyorum," diye homurdandı Josh. Yüzü duvara dönüktü. Perdeler kapalıydı ve oda karanlıktı.

"Ne yazık. Hâlbuki bizzat pazara çıkıp sana taze meyve almıştım."

"Amy." Josh, irkilerek başını çevirdi. "Sen hâlâ burada ne yapıyorsun?"

~ ALTINCI BÖLÜM ~

“NE yapıyor gibi görünüyorum?” diye cevap verdi Amy, yatağa yaklaşıp “Sana taze meyve getirdim.”

“Aman Tanrım!” Josh, kabaran öfkesini bastırmak için gözlerini yumdu. “Sakın bana onları halk pazarından aldığını söyleme.”

“Pekâlâ,” dedi Amy, sakın bir tavırla. Küçük bir plastik bıçak çıkarıp, büyük, portakala benzeyen meyveyi soymaya başladı. Meyve, portakalla greyfurt arası bir şeydi ama onu satın aldığı yerli kadına ne olduğunu sorduğunda, kadın Amy’nin sorusunu anlamamıştı.

“Pazara gittin, öyle değil mi?” diye üsteledi Josh.

Amy, meyvenin suyunun bulaştığı parmaklarını yaladı.

“Evet, gittin.”

CENNETTEN GELEN MELEK

“Dürüst olmak gerekirse, Josh, gayet güvendedim. Çevremde insanlar vardı. O yüzden, homurdanmaktan vazgeç.” Amy, barışı sağlamak umuduyla ona bir dilim meyve uzattı. “Bunun adını bilmiyorum. Birkaç kişiye sordum ama kimse ne öğrenmeye çalıştığımı anlamadı.”

Josh, meyve dilimini aldı. “Bu portakal.”

“Portakal mı? Yani dünyanın bir ucundan gelip egzotik bir meyve aldığımı sanırken portakal mı almışım? Ama bu çok büyük.”

“Burada böyle büyüyorlar.”

Amy, bunu gülünç bulmuştu. Portakalı dilimlemeye devam etti. Üç-dört dilim yedikten sonra, Josh’un kendi payına hiç dokunmadığını fark etti.

“Bana Kadiri’den gideceğine söz vermiştin,” dedi Josh. Gözlerinde hem öfke, hem de kaygı vardı.

“Gideceğim.”

“Ne zaman?”

Amy, derin bir iç çekip bacak bacak üstüne attı. “Sen seyahat etmeye hazır olunca, Doktor Kilroy’a göre, seyahat edecek duruma gelmen iki hafta, belki de daha uzun sürebilirmiş. Josh, lütfen anlamaya çalış. Vücudunun farklı yerlerinden ciddi yaralar aldın. İyileşmen zaman alacak. Sen de biraz tolerans gösterebilirsin.”

“Amy -”

“Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey fikrimi değiştiremeyecek, Joshua Powell. Hiçbir şey. Onun için, Kadiri’den sensiz gitmeyeceğimi kabul etmekten başka şansın yok.”

Josh, gözlerini öyle sıkı yumdu ki kenarlarında çizgiler belirdi. “Sen neden bu kadar inatçısın?”

“Bilmiyorum.” Amy, elinin tersiyle çenesini sildi. “Genelde pek inatçı değilimdir. En azından, ben öyle düşünüyorum. Ama bu konuda çok kararlıyım.”

"Ben de öyle," dedi Josh, ters ters.

"Evet, biliyorum. Sanırım tek bir çözüm yolu var."

"Sen gidiyorsun!"

"Haklısın ama sen de benimle geliyorsun."

Amy, Josh'un sabrını sonuna kadar zorladığının farkındaydı. Erkeğin bronz teni, güçlkle bastırmaya çalıştığı endişe ve öfkesi ile bembeyaz olmuştu. Amy'nin, onun isteklerini yetirmek için yapabileceği bir şey olsaydı, yapardı ama Josh da en az onun kadar inatçıydı. Sadece bu kez, kontrol Amy'nin elindeydi. Josh, onu ülke dışına çıkmaya zorlamazdı.

Josh, ani bir öfke patlamasıyla örtüyü üzerinden attı.

"Josh!" diye bağırdı Amy, panik içinde. "Ne yapıyorsun?"

"Yataktan kalkıyorum."

"Ama bunu yapamazsın! Bacağın kırık ve her yerinde dikenler var. Üstelik serum alıyorsun."

"Bana başka şans bırakmıyorsun." Josh'un ani hareketlerinin ona çok büyük bir acı verdiği belli oluyordu. Yüzü neredeyse gri bir renk almıştı.

"Josh, lütfen." Amy, sanki onunla aynı acıyı çekiyordu. Dikkatle ellerini Josh'un omuzlarına bastırıp onu yatırmaya çalıştı. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve alt dudağını öyle kötü ısırılmıştı ki kan çıkmıştı.

Josh'un soluk alıp verişini normal değildi. Onun kendine zarar verecek bir şey yaptığından emin olan Amy, Doktor Kilroy'u bulmak için hemen koridora koştu.

Doktor, onunla birlikte Josh'un odasına gitti. Hemen Josh'a acı kesici bir iğne yaptı ve öyle aptalca hareketler yapmaması için ikisini de uyardı. Birkaç dakika içinde Josh, uykuya dalmış ve kısmen rahatlamıştı.

Amy, kendini korkunç hissediyordu. Doktor Kilroy, onu birlikte çay içmeye davet etti. Teklifi kabul eden Amy, yüzündeki yaşları sildi.

“Josh, burada hayatımın tehlikede olduğunu düşünüyor. Ülkeden ayrılmamı istiyor,” dedi, önündeki çay fincanına bakarak. Doktor da Josh ile aynı fikirde olsa bile, Amy, yanında Josh olmadan Kadiri’den ayrılmamaya kararlıydı.

Kırk yaşlarında, saçları beyazlamaya yüz tutmuş, iyi yürekli doktor, gözlüklerini burnunun ucuna itti. “Şahsen ben, onun endişelerini anlayabiliyorum. Burası, tek başına bir Amerikalı kadın için uygun yer değil.”

“Ama Josh’u burada bırakamam,” diye itiraz etti Amy. “İki hafta sonra rahat bir şekilde seyahat edebileceğinden emin misiniz?”

“Üç hafta.” Doktor, çayına biraz süt ekleyip karıştırdı. “Uzun saatler oturabilecek duruma gelmesi en az üç hafta alır. Belki daha da fazla.”

“Peki, ya yatarsa?”

“Oh, o zaman hiçbir problem olmaz ama uçuş seçeneklerine hastane yataklarını dâhil eden bir havayolu yok.”

“Ama babamın uçağına uygun bir yatak koyabiliriz. Ben Kadiri’ye özel uçakla geldim. Uçak, dönüş için de benim emrimde.”

Doktor Kilroy, dinseklerini masaya yaslayıp, düşünceli bir şekilde başını salladı. “Bu durum, meseleyi önemli ölçüde değiştirir. Bir çözüm yolu bulmuşsunuz gibi görünüyor.”

“Peki, Seattle’a indiğimizde ne olacak? Josh’un yine hastanede kalması gerekecek mi?”

“Oh, evet. Arkadaşınız çok kötü yaralanmış. Ölüm tehlikesini atlarmış olsa da, tam olarak iyileşmesi haftalar, belki aylar sürer. Önümüzdeki iki ya da üç hafta tam teşekküllü bir hastane gözetiminde kalması çok daha iyi olur.”

Amy, Josh'un Kadiri'deki hastaneden çıkarılır çıkarılmaz Amerika'da başka bir hastaneye yatırılmayı reddedeceğini biliyordu.

"Josh, sakın sakın hastanede yatacak biri değil," diye açıkladı durumu.

"Endişenizi anlıyorum. Ben de Bay Powell'ın bir an önce iyileşmek için kendini zorlamasından korkuyorum. O şekilde kendine çok fazla zarar vereceğini anlamasını ümit ediyorum."

"İyileşme sürecinde ailemin evinde kalması için gerekli ayarlamaları yapabilirim. Tam zamanlı bir hemşire, Josh'un ihtiyaçlarını karşılamak ve bakımını yapmak için yeterli olur mu? Tabi uzman bir hekimin kontrolünde de olacak."

Doktorun karar vermesi uzun sürmedi. "Tabi. Neden olmasın? Bence gayet uygun."

"O halde bu işi olmuş bilin. Uçak, beklemede ve yirmi dört saat içinde hazır olabilir. Havadan Seattle ile irtibat kurarım ve babamın gerekli tüm düzenlemeleri yapmasını sağlarım. İndiğimizde, havaalanında bizi uzman bir hemşire karşılar."

"Ben de Bay Powell'a sakinleştirici bir iğne yapabilirim. Böylece yolculuk onu da sizi de fazla zorlamaz," diye ekledi Doktor Kilroy.

Bir hemşirenin de onlarla birlikte seyahat etmesine karar verdiler. Tabi Amy, Doktor Kilroy'un yanlarında olmasını isterdi ama bu mümkün değildi.

"Bence çok iyi bir plan." İngiliz Doktor, memnun görünüyordu. "Böylece hem sizin, hem de Bay Powell'ın istediği olmuş olacak."

"Evet," dedi Amy. O da olaylardaki bu beklenmedik gelişmeden son derece mutluydu.

CENNETTEN GELEN MELEK

Öğlen Josh uyandığında, Amy başucundaydı. Josh, gözlerini açtı ama onun yanında oturduğunu görünce tekrar kapadı.

“Amy, lütfen...”

“Bu akşam gidiyorum, Josh. Yeniden sinirlenme.”

Josh, gözlerini hemen açtı. “Kadiri Havayolları’nın sadece Çarşamba günleri uçak kaldırdığını söylemiştin.”

“Evet, öyle ama ben özel uçakla gideceğim.”

Josh’un gözleri hayretle büyüdü. “Özel uçak mı?”

“Şikâyet edecek başka bir şey bulmadan önce, senin de benimle geleceğini bilmelisin.”

Josh, az önce şaşırmıştı ama bu kez şoka uğradığı yüzünden belli oluyordu. “Tanrım! Amy... Nasıl? Ne zaman? Neden?”

“Lütfen tek tek sor.” Amy, yüzünde tatlı bir gülümsemeye onu dudaklarından öptü. “Nasıl olacağını soruyorsan, çok basit. Doktor Kilroy ile uzun uzun konuştuk. Seni, yatağını ve diğer gerekli her şeyi Seattle’a uçuruyoruz.”

“Kimin uçağı bu?”

“Babamın. Şey... Aslında teknik olarak şirkete ait. Babam, kullanmamıza izin veriyor çünkü —”

“Bir dakika,” dedi Josh, elini havaya kaldırarak. “Uçak babanın şirketine mi ait?”

“Evet.”

Josh, gözlerini kapadı ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Yeniden açığında, gözlerinden karmaşık duyguları okunuyordu. Amy, şaşkınlık, şüphe ve daha pek çok farklı duyguyu bir arada gördü.

“Josh, problem nedir?”

“Babanın adı Harold değil, öyle değil mi?”

“Evet, Harold. Sen nereden biliyorsun?” Hatırladığı kadarıyla Amy, ona babasının ismini hiç söylememişti ama tabi bunu saklamıyordu da.

Asabi bir kahkaha atan Josh, başını yavaşça iki yana salladı. “Buna inanmıyorum. Ben de babanın seni bir çeşit top-tancılık işine sokmaya çalışan zavallı bir şeytan olduğunu sanmıştım.”

Josh’un söyledikleri hiç mantıklı değildi. Amy, bunun ilaçların etkisi olduğunu düşündü. Tek bildiği, onunla tartışacak ve daha fazla açıklama yapacak zamanı yoktu.

Amy, tam olarak onun istediği şeyi yapıyordu ama Josh, çok kızgın görünüyordu. Genç kadın, problemin nerede olduğunu anlayamamıştı.

Elli saat kadar sonra Sea-Tac Havaalanı’na indiklerinde, Amy’nin gözüne ilk çarpan şey, onları bekleyen ambulansın kırmızı ışıkları oldu.

Bedensel, zihinsel ve duygusal anlamda çok yorgundu. Kadiri Havaalanı’ndan kalktukları andan itibaren uçuş rahat olmamıştı. Josh, sakinleştirildiği halde huzursuzdu ve çok acı çekmişti. Onu sakinleştirebilen tek kişi, Amy idi. Bu yüzden, yolculuk boyunca onun yanında kalmıştı.

Harold Johnson, ambulansın yanında duruyordu. Üç parçalı takım elbisesi içinde son derece şık görünüyordu. Kızına sınıksıkı sarıdı ve evde Josh için her şeyin hazır olduğunu söyledi.

“Neden Brunhilde isimli bir hemşire bulmamı istedin?” diye sordu, kolunu Amy’nin omuzlarına atarak. “Şaka yapıyordun, değil mi? Bayan Wetherell, tam beş ajansla görüştü ama ancak Bertha adında bir hemşire bulabildi.”

Amy, babasının onu o kadar ciddiye alması karşısında neşeli bir kahkaha attı. “Sadece genç ve güzel bir hemşire tutmayacağından emin olmak istemiştin.”

“Bayan White ile tanıştığında, seçimimi onaylayacağından eminim,” dedi Harold, gülümseyerek. Yüzündeki tedirgin ifade yok olmuştu. Amy, yolculuğunun babasını hayli endişelendirdiğini anladı. Ama Harold, o konuda tek kelime bile etmemişti. Amy, bunun için onu daha da çok sevdi.

“Geri dönmen güzel, tatlım.”

“Geri dönmek güzel.”

Ambulans ekibi, Josh’u sedye ile uçaktan indiriyordu. “Beni nereye götürüyorsunuz?” diye bağıyordu Josh.

“Josh.” Amy, gülümseyerek onun yanına koştu. “Bu kadar huysuz bir hasta olmaktan vazgeç.”

“Başka bir hastaneye yatmayacağım. Beni anladın mı?”

“Hem de çok iyi anladım.”

Josh, Amy’nin uysallığı karşısında daha da öfkelenmiş gibiydi. “O halde beni nereye götürüyorlar?” diye sordu. Ambulansa girdiğinde, sesi az duyulur olmuştu.

“Eve,” diye seslendi Amy, onun arkasından.

“Kimin evine?”

Ambulans görevlisi, arka kapılardan birini kapamıştı. Diğerini de kapıyordu ki, Amy ona cevap verdi.

“Benim evime.”

“Asla olmaz. Otelde kalmak istiyorum, anladın mı? Amy, beni duydun mu?”

“Evet, duydum.”

İkinci kapı da kapandı. Josh onunla tartışma fırsatı bulmadan, ambulans gecenin karanlığında gözden kayboldu.

“Eve dönmek güzel,” dedi Amy, bitkince iç çekerek. Kolunu babasının beline dolayıp, başını güçlü omzuna yasladı.

“Bu arada, o Josh idi. Fark etmediysen söyleyeyim, ruh hali

pek iyi değil. Yumuşak başlı bir hasta olduğunu söyleyemem ama başından geçenlerden sonra onu kim suçlayabilir ki? Onu neredeyse kaybediyordum, Baba. Ölümüne o kadar yaklaştı ki...”

“Demek ki çok zavallı bir hasta,” dedi Harold, kızının neşesini yerine getirmeye çalışarak.

“Korkunç. Bayan White’ın işi başını aşacak.”

Harold Johnson, purosundan bir nefes çekerek gülümsedi. “Ben de zorla yatağa bağlanmaktan nefret ederim. Onu suçlayamam. Doğrusu, bu genç adamla çok fazla ortak noktamız olabileceğini düşünüyorum.”

Amy, bunun ne kadar doğru bir saptama olduğunu fark etti. “Ben de bundan eminim. Josh’u bu kadar çok sevmeme şaşmamalı.”

Sabahın altın parmakları, yatak odası perdelerinden içeri süzülüp, istiridye grisi halının üzerini ve yatağın kenarlarını hızlı büyüyen bir sarmaşık gibi sararken, Josh uyandı. Vücundaki her kemik sızlıyordu. Aslında aylardır bu acıya alışmış olmalıydı. Onca haftadır birlikte yaşadığı acı, artık arkadaş olmuştu. En azından, acı çekerken hayatta olduğunu biliyordu. Ve eğer hayattaysa bu, Amy’yi yeniden görebileceği anlamına geliyordu.

Amy...

Onu düşününce gözlerini yumdu. Ona aylardır âşıktı. Amy sıcaklık, güneş ışığı, masumiyet, cömertlik, kısacası iyi ve güzel olan her şeydi. O, bir erkeğin her zaman bulmayı hayal ettiği kadındı. Dışarıdan bakılınca tatlı ve masumdu. Josh onu kollarına aldığı anda ise, arzu ve tutkuyla çiçekleniyor, Josh’a hiç tadılmamış zevkler vaat ediyordu.

Yine de Josh, ona arkasını dönüp gidecek cesareti göstermek zorunda kalacaktı.

Madem âşık olacaktı, neden âşık olduğu kişi Harold Johnson'ın kızı olmak zorundaydı ki? Adam, tüm ülkenin en zengin yirmi işadamından biriydi. Holdingleri New York'tan Los Angeles'a ve aradaki diğer birkaç büyük şehre kadar uzanıyordu. Adı, başarı ve güçle birlikte anılıyordu.

Josh, Amy'ye o tip bir hayat sunamazdı. Sunabilecek olsa bile, sunmazdı. Paranın bir insana neler yapabileceğini bizzat yaşayarak tecrübe etmişti. Henüz yirmi beş yaşındayken, bencillik ve hırsın kalbi nasıl bozabileceğine ve ruhu nasıl kirletebileceğine şahit olmuştu.

Para aşkı, Josh ile öz babasının arasına girmişti. Açılan yaralar o kadar derin ve büyüktü ki asla iyileşmeyecekti. Aradan tam yedi yıl geçmiş olsa da Josh evden ayrıldığına bir kez bile pişman olmamıştı.

Chance Powell, Josh'un gözlerinin içine bakıp artık bir oğlu olmadığını söylemişti. Doğrusu bu Josh'a da uymuştu. Artık onun da bir babası yoktu. Babası olan o adamla hiçbir şey paylaşmamıştı; paylaşmak da istememişti.

Annesi, Josh üniversitede okurken ölmüştü. Yaşayan tek akrabası, annesinin kız kardeşi, Boston'da yaşayan ve arada sırada ziyaret ettiği teyzesiydi. Hazel Teyze, bir hayli yaşlanmıştı ve baba-oğul arasında yıkılan köprüleri yeniden kurmayı hayattaki vazifesi haline getirmişti. Ama bu mümkün değildi. Josh da babası da haddinden fazla gururlu ve inatçıydılar.

"Görüyorum ki uyanmışsınız," dedi Josh'un hemşiresi Bertha White, odaya girerek. Beyaz üniforması ve kepiyle, tam da bu vazife için giyinmişti ve zafer kazanan bir ordunun kararlılığına sahipti.

Josh, cevap olarak homurtu benzeri bir ses çıkardı. Ona soracak olsalar, Bertha White başında boynuzlu bir miğferle operada şarkı söylemeliydi. Odanın içinde bir buffalo sürüsünün zarafetiyle geziniyor, stor perdeleri açıyor, odayı güneş ışığıyla dolduruyordu.

Josh'a güneşin gözlerini kör etmesini umursayıp umursamadığını sorma gereği bile duymamıştı. Onun fikri umurunda bile değilmiş gibiydi.

Aldığı ücreti hak ettiğini Josh'a kanıtlamak için yatağın etrafında dolandı. Hayati belirtilerini kontrol ederek, bilgileri dosyaya kaydetti. Sonra Josh'un düşünmek bile istemediği yerlerini kontrol etti. Sonunda kendi kendine yıkanıp temizlenmesine izin verdi.

"Bir ziyaretçiniz var," dedi, Josh işini bitirdiğinde.

"Kim?" Josh, gelecek kişinin Amy olmasından korkuyordu. Kendini o denli zayıf ve savunmasız hissederken, onunla yüzleşmesi çok zor olacaktı. Onu incitmek istemiyordu ama yapması gereken şeyi ona aktı vermeden nasıl yapacağından emin değildi.

"Bay Johnson sizi görmek istiyor," dedi Bertha ve odadan çıktı.

O gittikten kısa bir süre sonra, Amy'nin babası içeri girdi. Aynı Josh'un duyduğu o efsane adamdı. Varlığı bile hükmediciydi. Harold Johnson, girdiği her yerde anında tüm dikkatleri/üzerinde toplayacak bir adamdı. Onda her şey, zenginlik ve başarıyı yansıtıyordu. Bu adam, üç kişinin bir ömür boyu başaramadığını yirmi yılda tek başına başarmıştı.

"Demek Josh Powell sensin," dedi Harold Johnson. Gözleri Amy'ninkiler kadar mavi, bakışları onunki gibi şefkatliydi. "Sana kendimi dün gece tanıttım ama biraz rahatsız görünüyordun."

El sıkıştılar ve Harold, sanki her sabah hasta ziyaretinde bulunmaya alışıkmiş gibi doğal bir tavırla yatağın yanındaki koltuğa oturdu.

“Bilmenizi isterim ki bu işle hiçbir ilgim yok,” dedi Josh, kendini savunurcasına. Keşke yataktan çıkıp, Harold Johnson ile erkek erkeğe konuşma imkânı olsaydı.

“Hangi işle ilgin yok?”

“Burada olmam – Amy’nin beni arka bahçenize atmayı planladığını bilmiyordum. Dinleyin, bu yaptıklarınız için minnettar olmadığım anlamına gelmez ama iyileşme sürecini başka yerde geçirmek için gerekli ayarlamaları en kısa zamanda yapmak istiyorum.”

“Sen benim misafirimsin, evlat.”

“Başka yerde kendimi çok daha rahat hissedeceğim,” diye üsteledi Josh. Gururundan ve şiddetlenen ağrısından dişlerini sıkıyordu.

“Bunun için bir sebep var mı?” Harold, Josh’un sözlerinden rahatsız olmuş gibi değildi. Sadece onun ne düşündüğünü merak ettiği belliydi.

Yatakta doğrulma çabası, Josh’un gücünü tüketiyordu. Bu yüzden de hırçın bir görünümün ardına saklanıyordu. “Belli ki hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

Harold, ceketin iç cebinden kalın bir puro çıkardı ve ucunu dikkatle inceledi. “Kızımın senin hakkında olumlu düşündüğü belli oluyor.”

“Bu fazla bir şey ifade etmez, öyle değil mi?”

“Aksine, bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.”

“Şu kadarını söylemeliyim ki –” Josh’un karnına şiddetli bir kramp girdi ve o geçene kadar sırt üstü yatıp gözlerini yumdu. “Başka bir yerde kalmam en iyisi. Amy, beni buraya hiç getirmemeliydi.”

"Kızım, seni rencide etmek istemedi. Aslında, sen de farkına vardın mı bilmem ama sana sırılsıklam âşık olmuş gibi görünüyor."

"Bunu ben de fark ettim," diye itiraf etti Josh. Amy'nin adı yüreğine kızgın bir bıçak gibi saplandı. Onu terk etmeliydi. Harold bunu anlayamıyor muydu? Onunla ayta güneş kadar farklıydılar. Zıt kutupların arasında köprü kurmak mümkün değildi. Harold Johnson, bunu ilk bakışta anlayacak kadar zeki olmalıydı. Hâlbuki Josh, adamın onu kızının hayatından def etmeye hevesli olacağını sanmıştı.

"Sen onu önemsemiyor musun?" diye sordu Harold, purosunun ucunu çiğnerken.

"Efendim, hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi Josh, sakinleşmek için derin bir nefes alarak. "Hayatım oradan oraya gezmekle geçiyor. Kızınız için hiç uygun değilim. Onu incitmek istemiyorum ama gelecek vaadiyle kandırmak da istemiyorum. Ben ona hak ettiği hayatı veremem."

"Anlıyorum." Harold, düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturdu.

"Bir şey daha," diye ekledi Josh. Aklındakini söylemesinin önemli olduğunu hissediyordu. "Amy'nin benim için Orta Doğu'ya gelmesine nasıl izin verdiğinizi anlayamıyorum. Kadiri, onun için hiç de uygun bir yer değildi."

"Sana yüzde yüz katılıyorum. Ben ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım oraya gidecekti ve bu gerçeği kabullenmem tam bir saatimi aldı. Ben de elimden gelenin en iyisini yaptım ve onun yolundaki engelleri kaldırdım."

"Ama onun öyle bir şey yapmasına nasıl izin verebildiniz?" diye üstelendi Josh. Hâlâ anlayamıyordu. Elbette Harold Johnson gibi birinin güçlü bağlantıları vardı fakat onun koruyucu kollarının bile uzanamayacağı yerler vardı.

CENNETTEN GELEN MELEK

“Koruyucu tavrımdan dolayı suçlanmaktan korkuyordum,” dedi Harold.

Josh, onun yanlış anladığından emindi. Kafasının karışıklığı yüzüne yansımış olmalıydı ki, yaşlı adam kendini açıklamaya yoluna gitti.

“Amy, yirmi dört yaşında. Ona yapması ve yapmaması gerekenleri söyleyebileceğim yaşı çoktan geçti. Dünyanın herhangi bir yerine gitmek isterse, onu durdurmak için yapabileceğim fazla bir şey yok. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum. Aynı şekilde, sana âşık olduysa, ona hata yaptığını söylemek bana düşmez. Sağlam bir muhakemesi yoksa sonuçlarına da kendi katlanacak. Bana düşen, kızıma her durumda destek olmak.”

“Ben onun için yeterince iyi değilim.”

Harold, hafifçe gülümsedi. “Doğruyu söylememi istersen, bence hiçbir erkek onun için yeterince iyi değil. Ama bu konuda objektif olamayacağımı kabul ediyorum. Sonuçta Amy, benim tek çocuğum.”

Josh, orada kalmaya devam ederse onları bekleyen kaçınılmaz sonu düşünerek gözlerini yumdu. “İstemeden de olsa onun kalbini kıracağım.”

“Evet, evlat, sanırım kıracaksın.”

“O halde neden buradan bir an önce gitmem gerektiğini anlıyorsunuzdur.”

“İşte bu kısmını kabul edemiyorum,” dedi Harold, nazik bir ses tonuyla. “Anladığım kadarıyla yakınlarda herhangi bir akrabam yok.”

“Yok,” diye itirafetti Josh, isteksizce.

“O zaman birkaç hafta daha hastanede kalmayı tercih ediyorsun, öyle mi?”

“Hayır.”

"Tam zamanlı bir hemşire ve diğer ihtiyaçların için gerekli ayarlamaları yaptın mı?"

"Hayır," dedi Josh, hırçın bir tavırla. Köşeye sıkıştığını hissediyordu.

Harold, zafer edasıyla gülümsedi.

"Ne söylemeye çalıştığınızı anladım," diye kabul etti Josh, gönülsüzce. Yaşlı adama karşı hiçbir savunması kalmamıştı.

"Beni iyi dinle, evlat. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Aynı şekilde, istediğin zaman gitmekte de özgürsün. Amy de bunu kabullenecektir."

"Peki ya masraflar?"

"Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Hayır, bunu hemen açığa kavuşturacağız. Sebep olduğum tüm masrafları ödemekte kararlıyım. Bunun iyi anlaşılmasını istiyorum."

"Nasıl istersen. Şimdi müsaade edersen, sekreterim beni aramaya başlamadan ofise gelsen iyi olacak."

"Elbette." Josh, Amy'nin babasını sevmemiş olmayı dilerdi. Öylesi çok daha kolay olurdu. Harold Johnson kendi babasına biraz benzese, Josh, Johnson Ailesi'nden koşa koşa kaçardı. Fakat Amy'nin babası, dost olarak kabul edebileceği türde bir adamdı.

"Efendim, yaptıklarınız için size minnet duymadığımı düşünmenizi istemem. Sadece olayların kontrolüm dışında gelişmesi beni rahatsız ediyor."

"Seni suçladığımı söyleyemem, evlat. Ama şimdilik yalnızca iyileşmeye yoğunlaşmalısın. Diğer şeyleri daha sonra düşünebilirsin."

Josh, güçlüğüyle başını salladı. Tüm vücudu sızlıyordu. Kaburgalarında ve bacağında şiddetli ağrılar vardı. Amy'nin

babası da Josh'un dinlenmesi gerektiğini anlamış olmalıydı. "Şimdilik seni yalnız bırakıyorum."

"Efendim." Josh, onu durdurmak için büyük bir çaba harcayarak başını hafifçe kaldırdı. "Benim için bir iyilik yaparsanız, size minnettar kalırım."

"Neymiş o?"

"Amy'yi benden uzak tutun."

Harold'ın kahkahası, pencereleri sarsacak kadar güçlüydü. "Kızımı pek iyi tanımadığın belli oluyor, genç adam. Senin yanında olabilmek için Kadın'ye gidip kendini tehlikeye atmasını önleyemediysem, onu bu odadan nasıl uzak tutabilirim ki? Hiç şansın yok, evlat."

Josh'un dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Harold, haklıydı. Amy'den uzak durmak için Josh'un yapabileceği hiçbir şey yoktu ama en kötüsü bu değildi. Josh da onu yanında istiyordu. Aksini iddia etmek, kendi de dâhil herkesi kandırmaya çalışmaktan başka bir şey olmazdı.

Hemen uykuya dalmış olmalıydı çünkü Harold'ın gidişinden sonra duyduğu ilk şey, odanın içinde dolanan Bertha White idi. Yavaşça gözlerini açtığında, kadının üzerinde yemek tepsisi bulunan bir masayı sürüklediğini gördü. Sonra kapı hafifçe tıklatıldı. "Bayan White."

"Evet?"

"İçeri girebilir miyim? Josh ile birlikte yiyecek için ben de yemeğimi getirdim."

"Hayır!" diye bağırdı Josh, hemşirenin cevabını beklemeden. Hemşirenin bakışı, Josh'a, sert bir bakışıyla kulaklarını koparmış gibi etki yaratan ilkokul öğretmenini anımsattı. "Kimseyi istemiyorum."

"İçeri gelin, Bayan Johnson," dedi Bertha White, Josh'a aldırış etmeden. "Masayı yatağın yanına çektim. Orada rahat rahat yiyebilirsiniz. Afiyet olsun."

DEBBIE MACOMBER

“Teşekkürler,” dedi Amy.

Josh, gözlerini yumdu. Amy’nin sesi bile kulağına tatlı bir müzik gibi geliyordu. Ona melekleri düşündürüyordu. Genç kadına karşı direnebilmek için Tanrı’nın yardımına ihtiyacı vardı. Ama o anda bunları daha fazla düşünemeyecek ve tartışamayacak kadar bitkindi.

Emma

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“MERHABA,” dedi Amy, masanın başına otururken. Yanında bir tabak karidesli salata ve büyük bir bardak buzlu çaydan oluşan öğle yemeğini de getirmişti.

Ne kadar uğraşsa da Josh, gözlerini ondan alamadı. Amy’nin sesi meleklerinki kadar yumuşaksa, yüzü de meleklerinki kadar güzeldi.

“Bugün biraz daha iyi hissediyor musun?” diye sordu, gözlerinde şefkat dolu bir bakışla.

Josh, onu terslemeyi geçirdi aklından. Eğer aksi ve kaba olursa, belki Amy onunla vakit geçirmek istemezdi. Fakat o mavi gözlerin tek bir kırpılışıyla, Josh savaşı kaybetti.

“İyiyim,” diye mırıldandı, yenilgiyi istemeden kabullenerek. Bakışlarını başka yöne çeviremiyordu. Amy’nin yanında

kendini duvara çivilenmiş gibi güçsüz ve çaresiz hissediyordu. Amy, neden o kadar tatlı ve iyi olmak zorundaydı ki? O gelmeden önce Josh, yüreğini katılaştırmaya ve koruyucu duvarlarını örmeye çalışmıştı. Ama Amy'nin tek bir bakışıyla ördüğü tüm duvarlar, kumdan kalelermiş gibi yıkılmıştı.

"İyi değilsin," dedi Amy, yüzünde kırılgan bir ifadeyle. "En azından, ben öyle duymadım. Bayan White, huzursuz bir gece geçirdiğini ve çok ağrı çektiğini söyledi."

"Senin yerinde olsam, o robot hemşirenin her söylediğine inanmazdım."

Amy, tatlı bir kahkaha attı. "Biraz ürkütücü bir kadın, öyle değil mi?"

"Hun İmparatoru Atilla'nın yeniden dünyaya gelmiş şekli gibi."

Josh, gözlerini yumup, Amy'nin kahkahalarının tadını çıkardı. Genç kadının sesi, kıyıya vuran dalgalar gibi içini okuyordu. Onun kahkahalarına baylıyordu.

Amy, kot pantolonunun üzerine bir peçete yaydı. "Bir konuyu açıklığa kavuşturmamız gerektiğini düşündüm," dedi, çatalını pembe bir karidese batırırken. Gözlerini Josh'dan kaçırmıştı. "Dün gece havaalanında bizi babam karşıladığında, bana çok öfkeli olduğunun farkındayım. Niyetim senin hayatını yönetmek değildi, Josh. İnan bana, değildi. Ama sanırım sen o şekilde düşünüyorsun ve bunun için seni kesinlikle suçlayamam." Karidesi çiğnemek için duraksadı. Yerken, çatalım orkestra şefi gibi havada sallıyordu. Sanki hareketleri duygularını açıklayacaktı.

"Amy, seni anlıyorum."

"Anladığını sanmıyorum. Kadiri'den ayrılmamı istiyordun. Ben de oradan birlikte ayrılmamız için mükemmel bir fırsat yakaladım ve onu değerlendirdim. Yaptığım ayarlamalar hakkında senin fikrini alacak zamanım yoktu. Onayını

CENNETTEN GELEN MELEK

almadan seni buraya getirdiğim için özür dilerim ama o şartlar altında yapabileceğimin en iyisini yaptım.” Amy, bir an duraksayıp derin bir nefes aldı. “Haklısın, sana danışmalıydım. Bilmeni isterim ki, Doktor Kilroy sana sakinleştirici ilaçlar vermeseydi, seninle konuşacaktım. Sonra buraya geldiğimizde her şey çok hızlı gelişti ve sen –”

Josh, onun sözünü kesti. “Amy, seni anlıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Amy’nin tüm gerginliği yok olmuştu. Rahat bir nefes alıp, çatalına bir karides daha aldı. Josh, onun hareketlerini izliyordu. Genç kadın, çatalını ağzına götürürken durup ona gülümsedi. Mutluluğu, adeta bulaşıcıydı. Onun Kadiri’ye geldiğini öğrendiği andan beri bastırmaya çalıştığı tüm duygular Josh’un içine hücum etmişti.

“Sen de bir tane ister misin?” diye sordu Amy. Sesi hafifçe titremişti. Öne eğilip çatalını Josh’un ağzına uzatırken, dudakları nemliydi ve hafifçe aralanmıştı.

Bakışları buluştu ve Josh, karidesi almak için itaatkâr bir tavırla ağzını açtı. Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Amy’yi kollarının arasına alıp öpmek için duyduğu ihtiyaç, acı vermeye başlamıştı.

Onun pürüzsüz tenine dokunmak, parmaklarını yumuşacık saçları arasında gezdirmek için büyük bir özlem duyuyordu. Ama hepsinden kötüsü, onu altında çırılçıplak, uzun bacaklarını beline dolamış halde, zevk çılgınlıkları atarken duymak istiyordu. Düşüncelerini dolduran ve yönlendiren o halı aklından çıkarmak için arkasına yaslanıp gözlerini yumdu.

Amy, hemen kalkıp başucuna gitmişti. Sesi endişe doluydu. “Bayan White’ı çağırayım mı? Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?”

Kasıklarındaki ağrıyı dindirmek için iğne olma fikri, Josh'u güldürmüştü.

"Josh! Sen gülüyorsun."

"Sancım var, tamam," diye itiraf etti Josh, gözlerini açarak. Elini uzatıp, parmak uçlarını Amy'nin yanağında gezdirdi. "Ama bu, sadece senin dindirebileceğin bir sancı."

"Ne yapmam gerektiğini söyle. Sana yardım etmek istiyorum. Oh, Josh, lütfen, beni kendinden uzak tutma. Birlikte o kadar çok şey yaşamışken bunu yapma."

Amy, Josh'u samimiyetine inandırmak istemiş gibi ellerini nazıkçe onun göğsüne koydu. Ne yazık ki bu hareket, Josh'da farklı duygular uyandırmış, duyduğu sancıyı arttırmıştı. Amy'nin o parlak, melek gözleriyle ona baktığı her saniye, Josh'un içindeki ateşi şiddetlendiriyordu.

"Tatlım, öyle bir acı değil." Josh onu şok etmek, ona yüzlerine patlamak üzere olan bir bombanın fitiliyle oynadıklarını anlatmak istiyordu. Belki onu korkutmak ve böylece kendinden uzaklaştırmak istiyordu. Sebebi her ne ise, aniden genç kadının bileğini kavradı ve elini göğsünden aşağı, bacaklarının arasına kaydırды. Amy'nin parmakları sertleşmiş erkekliğini bulana kadar, Josh gözlerini onun gözlerinden hiç ayırmadı.

Amy parmaklarının altındaki sertliği hissettiğinde, gözlerini hayretle kırıştırdı. Josh da şaşkındı. Yaptığı şeyin sıkıntısını dindireceğini düşünmekle çok yanılmıştı. Aksine arzuları öylesine güçlenmişti ki bir an için tek yapabildiği nefes almak oldu.

Amy'nin eli titredi. Belki de titreyen Josh idi; bundan emin değildi. Genç kadının bileğini bıraktı ama Amy, parmaklarını olduğu yerden kıpırdatmadı. Farkında bile olmadan Josh'a işkence ediyordu.

CENNETTEN GELEN MELEK

“Josh,” diye fısıldadı. Sesi heyecan doluydu. “Ben de seni istiyorum. Bana öğreteceğin o kadar çok şey var ki.”

Onun da gözleri Josh’un çektiği gibi acılı bir özlemle doluydu. Onun da aynı aceleciliği hissettiğini bilmek, Josh’un isteğini arttırıyordu. Kendi ihtiyaçlarının üstesinden gelebileceğini biliyordu ama Amy’ninkileri nasıl reddedebilecekti?

“Hayır!” diye haykırdı çaresizlik içinde. Kendini kontrol etme çabası acı veriyordu. Amy de uzun tırnaklarını incecik örtünün altındaki erkekliginde gezdirerek fitili ateşliyordu. Josh’u çıldırttığını fark edemeyecek kadar masum olamazdı.

“Amy!” dedi Josh, sert bir sesle ve onu bileğinden tuttu. “Yapma.”

“Öyle sıcak ki,” diye fısıldadı Amy. “Bilemiyorum... İçimi bomboş hissetmeme neden oluyor.”

Josh, artık mantığının onu kontrol edemeyeceği noktaya gelmişti. Aralarında cinsel bir şey olamayacağına dair tüm iddiaları, öğle güneşinin altındaki sis gibi yok olmuştu. Amy’yi belinden kavrayıp yatağa çekti ve parmaklarını saçlarının arasına daldırıp dudaklarına kapandı.

Öpüşmeleri ateşli ve vahşiceydi. Amy’nin ağzı Josh’un dilinin gücüyle açılınca, Josh ona ritmik bir şekilde dil darbelerinde bulundu. Amy onun, yakında olacaklara bir örnek verdiğini sezinlemiş gibiydi. Tırnaklarını, erkeğin omuzlarına batırdı.

Onun bu vahşice tepkisi, Josh’un kanını daha da kaynatmaya yetmişti. Josh, onu kalçalarından kavradı ve mümkün olduğunca kendine çekti. Amy, içgüdüsel olarak vücudunun alt kısmını Josh’a sürtmeye başlamıştı.

“Amy, bana yardım et,” diye inledi Josh, genç kadının bluzunun düğmelerini açmaya çalışırken. “Besle beni. Sana öyle ihtiyacım var ki.”

Amy, gülümsedi ve yüzü mutlulukla parladı. Josh'un ellerini itip düğmeleri açtı. Sırtına uzanıp sutyeninin klipsini açarken ve dolgun göğüslerini Josh'un gözleri önüne cömertçe sererken, gözleri arzuyla parıltıyordu.

Josh, bir an için nefes almayı bile unuttu. Yaşadığı onca deneyim içinde hiç Amy'ninkiler kadar güzel göğüsler görmemişti. Bir saniye daha dayanamayarak ağzını o enfes göğüslere götürdü ve bir ucunu şiddetle emdi.

Amy, ufak bir zevk çılgılığı attı. Sonra iç çekti ve tüm bedeni gevşedi. Kendini Josh'un sunduğu hazza bırakmıştı. Onu saçlarından tutup çekerek göğüslerine iyice bastırırken, boğazının derinliklerinden gelen yumuşak sesler çıkarıyordu.

Bu öylesine büyük bir mutluluktan ki Josh'a acı veriyordu. Kasıklarındaki baskı dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Ya Amy'ye o anda sahip olacak ya da tamamen duracaktı. Seçeneklerini gözden geçirmek için fazla zamanı yoktu. Kendini toparlaması birkaç saniye sürdü. O zaman bile fırtınaya yakalanmış bir ağacın dalları gibi titriyordu.

"Josh?" Amy'nin sesi kışku doluydu. "Ne oldu?"

Josh, başını genç kadının göğüslerinin arasından yavaşça kaldırdı. Tamamen yoldan çıkmadan kendini yeniden kontrol altına alabilmek için mücadele ediyordu. Amy'nin bluzunun düğmelerini iliklemeğe çalışırken, dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu.

"Yoksa canını mı yaktım?" diye sordu Amy, yüzünde endişeli bir ifadeyle.

Bu soru Josh'un yüreğini cız ettirmiş, onu hayatında hiç etkilenmediği kadar etkilemişti. Amy ile sevişmesine ramak kalmış, duyduğu ihtiyaç ve arzuyla çıldırma noktasına varmıştı. Tutkusu, her hareketine hükmetmişti. Onu korkutmuş, daha da kötüsü incitmiş olabilirdi. İçindeki ateşli sancı öylesine şiddetliydi ki Amy'ye ilk deneyiminde yeterince özenli

davranamamaktan korkmuştu. Ve Amy, hâlâ onun canını yakmış olmaktan korkuyordu.

“Josh?”

“İyiyim. Peki, ben senin canını yaktım mı?”

“Hayır, asla. Gerçekten harikaydı ama neden durdun?”

“Robot hemşireyi unuttun mu?”

Amy’nin yüzündeki şaşkın ifadeden, Bertha White’ı tamamen unuttuğu anlaşılıyordu. “O mu geldi?”

“Hayır, ama yakında gelir.” Josh için Bertha geçerli bir mazeretti fakat geri çekilmesinin nedeni o değildi. Az önce, tüm kontrolünü kaybetmek üzereydi ve bunun olmasına izin veremezdi.

İki gün boyunca Amy’nin, Josh’u ziyaretleri onar dakikayla sınırlı kaldı. Babasının bazı işlerini yapmak zorunda kalmıştı. Yaz başında faaliyet gösterdiği yardım derneğinin yeni bir proje için ona ihtiyacı vardı ve tüm bunlar yetmezmiş gibi, Manuela hastalanmıştı.

Her şey, Josh ile birlikte olması aleyhine işliyor gibiydi. Ne zaman Josh ile baş başa kalmak istese, Hemşire Bertha, odada oyalanmak için bir bahane buluyordu. Amy, hemşireyi bu iş için Josh’un görevlendirdiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Ama bu aptalca bir düşüncedydi çünkü Josh’un da Bertha’dan hiç hoşlanmadığı açıkça belli oluyordu.

Amy’nin kafası soru işaretleriyle doluydu. Josh’un ona yaptıkları göğüslerini öpüşü aklına her geldiğinde, içinde bir sıcaklık ve sızı duyuyordu. Hiç bilmediği hazları yaşamıştı ve şimdi daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Sanki bir uçurumun kenarında oturmuş, adını koyamadığı bir şey arıyormuş gibi hissediyordu. İçinde kaybolduğu, keşfedilmemiş bir dünyaya dalıp gidiyor ve aklı cevabını kimseye soramayacağı sorularla doluyordu.

Gecenin geç bir saatiydi. Babası yatmıştı. Amy, yatağında uzanmış, huzursuz bir halde okuduğu romana konsantrasyon olamaya çalışıyordu. Çabasının boşuna olduğunu biliyordu. Düşünceleri tamamen Josh ile doluydu.

Örtünün altından çıkıp saten sabahlığına uzandı ve yatağın altındaki terliklerini alıp giydi. Hayatı boyunca hiç o an yapmak üzere olduğu şey kadar cesurca bir şey yapmamıştı.

Odasının kapısında, loş bir ışıkla aydınlanan koridorda durup, mantığının onu ait olduğu yere geri döndürmesini bekledi. Fakat kendini ileri hamle yapmaya mecbur hissediyordu.

Neyse ki gecenin o saatinde Bertha White, mışıl mışıl uyuyordu. Amy, mümkün olduğu kadar sessizce kapıyı kapadı ve geniş koridordan Josh'un odasına doğru yürüdü.

Gözüne çarpan ilk şey, Josh'un gece lambasının yandığıydı. Bu, Amy'yi rahatlatmıştı çünkü niyeti onu uyandırmak değildi.

"Merhaba, Josh," dedi, sessizce odaya girerken. Kapıyı kapadı ve döndüğünde, Josh'un ona soran gözlerle baktığını fark etti.

"Saat hayli geç."

"Evet biliyorum. Uyuyamadım."

Josh, tedirgin olmuş gibiydi. "Ben de tam ışığımı söndürmek üzereydim."

"Fazla kalmayacağım. Sadece sana sormam gereken birkaç soru var. Utandığım için, senden başka sorabileceğim hiç kimse yok."

Josh, okuduğu kitabı kapattı ama elinden bırakmadı. Aksine, ciltli romanı Amy'yi uzak tutacak bir bariyer gibi tutuyordu.

"Hangi konuda sorular?"

"Geçen gün biz —"

“Kahretsin, Amy! O bir hataydı.”

Amy, incindiğini gizlemeye çalıştı ve devam etmeden önce yutkundu. “Neden böyle söylediğini bilmiyorum. Bana ne zaman dokunsan, sonradan hata olduğunu iddia ediyorsun. Bu beni çok sinirlendiriyor.”

Josh’un dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Ne bilmek istiyorsun? Sorularına cevap vermek için elinden geleni yapacağım.”

“Aramızda olanların doğruluğu ya da yanlışlığı hakkında yorum yapmadan mı?”

“Pekâlâ.”

“Teşekkürler.” Amy, bir sandalye çekip oturdu ve Josh’un gözlerine baktı. Nereden başlaması gerektiğine karar veremiyordu. İki kez ağzını açtı ama hemen kapattı. Karmaşık düşüncelerini bir türlü toparlayamıyordu.

“Bekliyorum,” dedi Josh, sabırsız bir tavrıla.

“Şey... Bu pek kolay değil.” Amy, yüzünün kızarmaya başladığını hissediyordu ve kendini aptal durumuna düşüreceğinden emindi. Keşke annesi hayatta olsaydı. O zaman ona sorabilirdi ama bu, insanın annesiyle kolay kolay konuşabileceği bir konu da değildi.

“Amy, problem nedir?”

Amy, gözlerini yere indirdi. Vücudundaki sıcaklık, yanaklarından dışarı çıkıyor gibiydi. Dalgın dalgın, sabahlığının saten bağcıklarıyla oynadı.

Ben... Biz... Yatakta birlikteyken, o zamandan beri aklımdan hiç çıkmayan bir şey söyledin.”

“Ne söyledim?”

Josh, son derece sakindi. Kadınlarla her gün o tip konuşmalar yapan biri gibi ya da hastasıyla tıbbi bir meseleyi tartışan bir doktor gibiydi. Amy’nin kalbi öyle hızlı atıyordu ki, söylemek istediklerini bir türlü toparlayamıyordu.

Gecenin geç bir saatiydi. Babası yatmıştı. Amy, yatağında uzanmış, huzursuz bir halde okuduğu romana konsantrasyon olamaya çalışıyordu. Çabasının boşuna olduğunu biliyordu. Düşünceleri tamamen Josh ile doluydu.

Örtünün altından çıkıp saten sabahlığına uzandı ve yatağın altındaki terliklerini alıp giydi. Hayatı boyunca hiç o an yapmak üzere olduğu şey kadar cesurca bir şey yapmamıştı.

Odasının kapısında, loş bir ışıkla aydınlanan koridorda durup, mantığının onu ait olduğu yere geri döndürmesini bekledi. Fakat kendini ileri hamle yapmaya mecbur hissediyordu.

Neyse ki gecenin o saatinde Bertha White, mışıl mışıl uyuyordu. Amy, mümkün olduğu kadar sessizce kapıyı kapadı ve geniş koridordan Josh'un odasına doğru yürüdü.

Gözüne çarpan ilk şey, Josh'un gece lambasının yandığıydı. Bu, Amy'yi rahatlatmıştı çünkü niyeti onu uyandırmak değildi.

"Merhaba, Josh," dedi, sessizce odaya girerken. Kapıyı kapadı ve döndüğünde, Josh'un ona soran gözlerle baktığını fark etti.

"Saat hayli geç."

"Evet, biliyorum. Uyuyamadım."

Josh, tedirgin olmuş gibiydi. "Ben de tam ışığımı söndürmek üzereydim."

"Fazla kalmayacağım. Sadece sana sormam gereken birkaç soru var. Utandığım için, senden başka sorabileceğim hiç kimse yok."

Josh, okuduğu kitabı kapattı ama elinden bırakmadı. Aksine, ciltli romanı Amy'yi uzak tutacak bir bariyer gibi tutuyordu.

"Hangi konuda sorular?"

"Geçen gün biz --"

“Kahretsin, Amy! O bir hataydı.”

Amy, incindiğini gizlemeye çalıştı ve devam etmeden önce yutkundu. “Neden böyle söylediğini bilmiyorum. Bana ne zaman dokunsan, sonradan hata olduğunu iddia ediyorsun. Bu beni çok sinirlendiriyor.”

Josh’un dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Ne bilmek istiyorsun? Sorularına cevap vermek için elimden geleni yapacağım.”

“Aramızda olanların doğruluğu ya da yanlışlığı hakkında yorum yapmadan mı?”

“Pekâlâ.”

“Teşekkürler.” Amy, bir sandalye çekip oturdu ve Josh’un gözlerine baktı. Nereden başlaması gerektiğine karar veremiyordu. İki kez ağzını açtı ama hemen kapattı. Karmaşık düşüncelerini bir türlü toparlayamıyordu.

“Bekliyorum,” dedi Josh, sabırsız bir tavırla.

“Şey... Bu pek kolay değil.” Amy, yüzünün kızarmaya başladığını hissediyordu ve kendini aptal durumuna düşüreceğinden emindi. Keşke annesi hayatta olsaydı. O zaman ona sorabilirdi ama bu, insanın annesiyle kolay kolay konuşabileceği bir konu da değildi.

“Amy, problem nedir?”

Amy, gözlerini yere indirdi. Vücudundaki sıcaklık, yanaklarından dışarı çıkıyor gibiydi. Dalgın dalgın, sabahlığının saten bağcıklarıyla oynadı.

Ben... Biz... Yataкта birlikteyken, o zamandan beri aklından hiç çıkmayan bir şey söyledin.”

“Ne söyledim?”

Josh, son derece sakindi. Kadınlarla her gün o tip konuşmalar yapan biri gibi ya da hastasıyla tıbbi bir meseleyi tartışan bir doktor gibiydi. Amy’nin kalbi öyle hızlı atıyordu ki, söylemek istediklerini bir türlü toparlayamıyordu.

“Sen bluzumun düğmelerini açmaya çalışıyordun,” diye fısıldadı.

“Ve?”

“Ve seni beslememi istedin. Ben de yaptım... En azından, yaptığımı sanıyorum.”

“Evet, kesinlikle yaptın.”

O günü konuşmak bile Amy’nin göğüs uçlarının sertleşmesine yetmişti. Josh’un dudaklarını yeniden göğüslerinde hissederek gibiydi. Elleriyle yüzünü kapatıp oradan kaçmamak için kendini zor tuttu.

“Çok güzeldi.”

“Benim için de öyleydi,” dedi Josh.

“Yeniden yapar mısın?” diye sordu Amy. Sesi öyle kısık çıkmıştı ki kendi bile duymakta zorlanmıştı. “Seni yeniden beslememe izin verir misin?”

Tüm cesaretini toplayarak Josh’un gözlerine baktı. Ayağa kalktı ve Josh’un yatağının yanına gidip sabahlığının önünü açtı.

Josh, ona büyülenmiş gibi bakıyordu. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ama Amy’yi durdurmak için herhangi bir şey yapmadı.

Sabahlığı omuzlarından aşağı indirirken, Amy’nin parmakları titriyordu. Saten sabahlık, hışırdayarak ayaklarının dibine düştü. Amy, saten pijamasının üstünün düğmelerini açtı ve göğüslerini Josh’un gözleri önüne serdi.

“Amy, sen ne istediğini bilmiyorsun.” Josh’un parmakları, genç kadının pürüzsüz teninde gezindi.

Amy’nin göğüs uçları anında dikilmiş ve sızlamaya başlamıştı. Josh’un tüy kadar hafif dokunuşu bile bacaklarının arasının sulanmasına yetmişti. Josh ona dokunana kadar varlığının bile farkına varmadığı yerleri zonkluyordu.

Josh, başparmağıyla onun sertleşen göğüs uçlarını okşadı. Amy, hafifçe inledi.

“Lütfen, Josh,” diye fısıldadı. “Bilmem gerekiyor.”

Sormak istediği, keşfetmek için can attığı daha birçok şey vardı ama Josh’un özlem dolu bakışları karşısında, kelimeler dilinin ucunda kayboldu.

Josh, onu belinden tuttu ve kendine çekip yüzünü göğüslerinin arasına gömdü. Göğüslerini sırayla öpmeye, emmeye başladı. Amy, zevkten aklını kayıracakmış zannetti. Gözlerini yumup başını geriye atarak o inanılmaz hazzın tadına vardı.

Güçlkle nefes alıyordu. Göğüslerinden vajinasına doğru yayılan sıcaklığa dayanamayacakmış gibi hissediyordu. Artık sadece göğüsleri değil, tüm vücudu sızlıyordu. Kendi teni ona yabancıydı. Ne umması, nasıl tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu.

Aniden Josh durdu ve başını geriye çekti. Birkaç saniye kesik kesik nefes alıp verdi. “İşte, bu sorunu cevaplamaya yetti mi?”

Dizlerinin bağı çözülünce Amy, ayakta durabilmek için ona tutundu. Yalnızca basit bir soruyu cevaplamadığını, içinde çok daha fazlasını uyandırdığını Josh’a nasıl anlatacağını bilmiyordu.

“Durmanı istemiyorum,” dedi yalvarırcasına. “Josh, seninle sevişmek istiyorum. Bana kadın olmayı, senin kadının olmayı öğretmeni istiyorum.”

“Hayır!”

Amy’nin bacakları onu daha fazla taşımadı. Yatağın kenarına göçtü. İşte o anda Josh’un da titrediğini fark etti ve onun tarafından çaresizce arzulandığını anlamak Amy’ye yeni bir güç verdi.

Ne yaptığını hiç düşünmeden, Josh’u yatağa itti ve bacaklarını açarak dikkatle üzerine oturdu. Hiçbir şey söylemeden

eğilip, erkeğin dudaklarını dilinin ucuyla yaladı. Alt dudaklarını hafifçe dişledi ve sonra kulak memesini bulup büyük bir açlıkla emdi.

“Hayır!” diye haykırdı Josh tekrar ama bir yandan da avuçlarını Amy’nin göğüsleriyle doldurdu. “Amy... Lütfen.” İlercesine çıkan sesi çaresizlik yüklüydü. “Böyle olmaz. Babanın evinde olmaz.”

Bir anda kendine gelen Amy, çaresiz boynunu büktü. Josh, haklıydı. İkisi de birbirlerine karşı direnmeye çalışmaktan nefes nefeseydi. Birkaç saniye sonra ikisi de duramayacaktı. Pes ederken, Amy’nin içinden bir şeyler kopuyormuş gibi oldu.

Yataktan inip, pijamasının üstüyle sabahlığına uzandı. Josh bileğinden tutup onu durdurmasa, hemen arkasını dönüp odadan kaçacaktı. Bir daha asla Josh’un gözlerine bakamayacakmış gibi hissediyordu.

“İyi olacak mısın?” diye sordu Josh.

Amy, yalan olduğunu bile bile başını salladı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Josh, bir küfür mırıldandı ve duyduğu acıya rağmen, yatakta oturup ona uzandı. Onu kollarının arasına alıp, yüzünü boynuna gömdü.

“Tanrım, Amy, böyle oynaşıp durmaktan vazgeçmeliyiz; yoksa ikimiz de öleceğiz.”

“Josh,” diye fısıldadı Amy. “Zaten problem de bu. Ben durmak istemiyorum. Bana dokunduğunda kendimi harika hissediyorum. Zevkten içim, dışım, her yerim sızlıyor. Bu seni çok rahatsız ediyor, öyle değil mi?”

“Beni mi?”

“Demek istediğim, ihtiyacın olan son şey benim senden cinsel taleplerde bulunmam. Aman Tanrım, hayatta kalabil-

men bile bir mucize! Bense güzel bir oyuncak keşfetmiş bir çocuk gibiyim ve onunla ne yapacağımı bilmiyorum.”

“İnan bana, tatlım, gayet başarılısın.”

“Üzgünüm, Josh. Gerçekten çok üzgünüm.”

Josh, onu masum bir öpücükle susturdu. “Haydi, gidip yat. Bunları sabah salım kafayla konuşabiliriz.”

“İyi geceler,” dedi Amy, derin bir iç çekerek.

“İyi geceler.” Josh, genç kadını bir kez daha öptü ve onu bırakırken, yüreğinden bir parça kopmuş gibi oldu.

“Günaydın, Baba,” dedi Amy, ertesi sabah kahvaltı masasına otururken.

Babası, cevap olarak anlaşılabilir bir şeyler homurdandı. Bu, hiç de ona uygun bir tavır değildi. Harold Johnson, sabahları çok severdi ve her yeni gün etrafına neşe, heyecan saçardı.

Amy, huzursuz olmuştu. Babası, gece Josh’un odasına gizlice girdiğini duymuş olabilir miydi? Bunu düşünmek bile Amy’nin yanaklarının kızarmasına neden oldu. Huzursuzluğunu gizlemeye çalışarak, aceleyle tabağına jambonla yumurta aldı.

Harold, birkaç dakika hiç konuşmadı. O dayanılmaz sessizliğe katlanmaktansa babasıyla yüzleşmesinin daha iyi olacağına karar veren Amy, omuzlarını doğrulttu ve ellerini kucagında keşetledi.

“Josh nasıl?” diye sordu Harold, kendine bir fincan kahve doldurduktan sonra şekerliğe uzanırken.

“Daha iyi.” Amy ona kaygılı gözlerle bakarken, o utandırıcı durumdan sıyrılmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Belki de konuyu önce babasının açmasını beklemeliydi.

"Dün öğlen Bayan White ile konuştum," dedi, sahte bir neşeyle. "Josh'un beklenenden çok daha çabuk iyileştiğini söyledi."

"Güzel. Güzel."

Harold'ın sözlerinde coşku vardı. Amy, Josh'un gittikçe artan gücünün ardındaki sebepleri babasının bildiğinden artık emindi. Az önce yüzünü yakan sıcaklık, şimdi kulaklarından fışkırıyordu. Kızarmış ekmeğinden ısırды ama lokması boğazında düğümlendi.

"Ben de bu sabah Bayan White ile bizzat konuşma fırsatı buldum," diye devam etti Harold.

"Öyle mi?"

"Evet." Harold, kızım dikkatle süzüyordu.

Amy, utancını gizlemek için büyük çaba harcıyordu. Babasıyla her zaman yakın olmuştu ve babasının, onu Johnson Endüstri'nin bir parçası yapmak isteği dışında, onunla her konuda konuşabilmişti.

"Amy, sen iyi misin?"

"İyiyim, Baba," dedi Amy, enerjik bir tavırla ama onu kandıramayacağından adı gibi emindi.

Harold, kaşlarını çatarak kahvesini yudumlarken, kızını incelemeye devam etti.

Gerginlikten boğulmak üzere olan Amy'nin, gerçeği bir çırpıda söylemekten başka çaresi kalmamıştı.

"Dün gece beni duydun, öyle değil mi?"

"Efendim?"

"Bak, endişelenmene gerek yok çünkü hiçbir şey olmadı. Yani, hemen hemen hiçbir şey. Ben denedim ama Josh, tam bir centilmen gibi davrandı."

Babası, kocaman açılmış mavi gözleriyle ona baktı. Gerçekten de Amy'nin işini hiç kolaylaştırmıyordu. Onu büyük

bir dikkatle süzmeye devam etti. Sonunda Amy, daha fazla açıklama yapma gereği hissetti.

“Saat geç olmuştu ve ben hâlâ uyuyamamıştım. Biliyorum, bu iyi bir mazeret sayılmaz ama Josh’a sormak istediğim bir soru vardı.”

“Bana soramaz mıydın?”

“Hayır!” diye haykırdı Amy. Utancından yerin dibine girmek üzereydi.

“Devam et.”

“Daha fazla ne öğrenmek istiyorsun? Sana hiçbir şey olmadığını söyledim.”

“Sanırım az önce hemen hemen hiçbir şey olmadığını söylemiştin.”

“Onun için çıldırıyorum, Baba ve daha önce hiç âşık olmadım. Kahretsin! Biri için böyle hissettiğin zaman her şey çok zor oluyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Galiba anlıyorum.”

“Güzel.” Amy, biraz rahatlamıştı. Babasının, Josh’un odasında olanlarla ilgili onunla yüzleşmek istediğini anladığı an iştahı kaçmış olsa da kahvaltısını bitirmeyi başardı.

“Bayan White, Josh’un bu akşam yemekte bize katılabileceğini söyledi.”

Amy, mutluluk dolu gözlerle babasına baktı. “İşte bu harika bir haber!”

“Bunu duyduğuma çok sevineceğini tahmin etmiştim,” dedi Harold, gülümseyerek.

“Elbette sevindim. Manuela’ya akşam için özel bir yemek hazırlamasını söyleyeceğim.”

Babası, başını salladı. “İyi fikir.” Kahvesini bitirdi, saatine baktı ve aniden ayağa kalktı. “Artık ofise gitmem gerekiyor. Sana iyi günler, hayatım.”

DEBBIE MACOMBER

Amy, kahvesinden bir yudum aldı. “Teşekkürler, Baba. Sana da iyi çalışmalar.”

Harold, yemek odasından çıkmak üzereyken durup kızına döndü. “Amy.”

“Evet, Baba.”

“Bunu itiraf etmeli miyim, pek emin değilim ama dün gece hiçbir şey duymadım. Kütük gibi uyudum.”

Emma

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

“SIRA sende,” dedi Amy, Josh’a ikinci kez. Sabırsızlanmaya başlamıştı. Aptal bir satranç taşını oynatmak ne kadar uzun sürebilirdi ki!

Josh, başını salladı. Aralarındaki masanın üzerinde duran satranç tahtasına bakarken, kaşları çatılmıştı.

Amy, babasına bakarak gözlerini devirdi. Akşam yemeğinden sonra Josh, satranç oynamak istemişti. Harold Johnson, Josh’a çaktırmadan kızına gülümsedi. Kitap okuyormuş gibi yapıyordu ama aslında onların oyununu dikkatle takip ediyordu.

Amy, hiçbir zaman iyi bir satranç oyuncusu olmamıştı. Bunun için yeterli sabrı yoktu. Ona göre satranç, damanın daha zor bir versiyonuydu ve Amy, oyunu damaymış gibi

oynuyordu. Taşlarını oynatması birkaç saniyeden fazla sürmüyordu. Fakat Josh, Amy'nin yaptığı her hamleyi dikkatle inceleyip stratejisini belirlemeye çalışarak onu çıldırtıyordu. Oysa Amy'nin bir stratejisi yoktu ve Josh, mat olduğunu söylediğinde, adeta şok olmuştu. Amy, onu mat ettiğini fark etmemişti bile.

"Harika bir oyuncusun," dedi Josh, arkasına yaslanıp çenesini ovuşturarak. Hâlâ satranç tahtasına bakıyor ve nasıl yenildiğini anlamaya çalışıyordu. Doğrusu, Amy de onu nasıl yendiğini çok merak ediyordu.

Babası, koltuğundan kalktı ve odayı geçip, iki duvarı kaplayan kütüphaneden kitap almaya gitti. O uzaklaşınca, Amy, Josh'a baktı.

"Bütün hafta beni hiç öpmedin," diye fısıldadı, ateşli bir tavırla.

Josh, tedirgin gözlerle önce Harold'a, sonra Amy'ye baktı. "Öpmeyi de planlamıyorum."

"Bir daha hiç mi?"

Josh, kaşlarını çatı. "Burada değil."

"Neden?"

"Kahretsin, Amy! Bunu başka bir zaman tartışamaz mıyız?"

"Hayır," dedi Amy, öfkeyle. "Beni çıldırtıyorsun."

"Bay Johnson," dedi Josh, koltuğuna geri dönen Harold'a. "Sizi satranç oynamaya davet edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler, evlat. Ailemizin şampiyonu, Amy. Onu bir maç daha yapmaya ikna etmen gerekecek." Harold, eliyle ağzını kapatıp esnedi. "Aslında yatmayı düşünüyordum. Bu akşam kendimi yorgun hissediyorum."

"Saat daha sekiz," diye itiraz etti Amy. Ama anında pişman oldu. Babası odasına çekilirse, Josh ile başa başa birkaç dakika geçirebilirdi. Günlerdir onunla yalnız kalamamıştı.

“Gerçekten yorgunum,” dedi Harold ve onlara iyi geceler dileyip odadan çıktı.

Amy, babasının yukarı çıktığından emin oluncaya kadar bekledi. “Pekâlâ, Joshua Powell, artık dardını anlatabilirsin.”

“Konu kapanmıştır, Amy.”

Amy, ayağa kalktı ve yumruklarını sıkarak öfkesini yatıştırmaya çalıştı. “Konu mu? Hangi konu?”

“Öpüşmemiz...”

“Artık beni öpmek istemiyor musun? Hiçbir zaman mı?”

Josh, yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle Amy’ye baktı. Sonra koltuk değneklerine uzanıp ayağa kalktı. Bacağındaki alçı çıkarılmıştı ama hâlâ desteksiz yürümekte zorluk çekiyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Amy, telaş içinde.

“Yatmaya.”

“Erkenden odana gitmen için hiçbir sebep yok. Eğer benden kaçmak için o kadar çaresizsen, o halde ben giderim.”

“Amy...”

“Hayır.” Amy, ellerini öne uzatarak onu durdurdu. “Soğuk, karanlık şehirde tek başıma arabayla gezeceğim diye tedirgin olmana gerek yok. Gidebileceğim birçok yer var. O yüzden, sen otur ve keyfine bak. Sürekli odada kapalı kalmaktan çok sıkılmış olmalısın.”

Amy, çenesini gururlu bir tavırla yukarı kaldırıp odadan çıktı ve çantasını aldı. Omzunun üzerinden Josh’a bakıp, derin bir iç çekti. “Korkmana gerek yok. Seattle, batı kıyısında cinayet oranı en düşük şehirlerden biri.”

“Amy!” diye bağırdı Josh ve onun peşinden gitti. Koridorda koltuk değnekleriyle köşeyi dönerken dengesini kaybetti. Neredeyse Amy ile çarpışacaklardı.

Amy, bundan hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak gülümsedi. Eğer Josh ona bir daha dokunmayacaksa, onu bir

daha öpmeyecekse, o halde Amy'nin elinden bunu kabullenmekten başka bir şey gelmezdi.

"Efendim?" dedi, arabanın anahtarlarını sımsıkı tutarak.

Josh, uzun bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktı. Kendi kendiyile savaşıyormuş gibi bir hali vardı. Savaşın sonucundan hoşnut olmadığı belliydi çünkü omuzları çöktü ve başını yavaşça iki yana salladı. "Arkadaş ister misin?"

"Benimle birlikte gelmeyi mi teklif ediyorsun?"

Josh, yan yan güldü. "Ne dersin?"

"Artık hiçbir şey bilmiyorum, Josh. Bütün hafta tamamen farklı bir adammışsın gibi davrandın. Benimle yalnız kalmamak için her şeyi ayarladığını göremeyecek kadar kör olduğumu mu sanıyorsun?"

"Başımız büyük belada, Amy. Birbirimiz için öylesine yanıyoruz ki birbirimize dokunduğumuzda patlama olmaması bir mucize."

"Yani bu yüzden benimle baş başa kalmaktan kaçırıyorsun, öyle mi? Böylece bir daha birbirimize dokunmayacağız."

"Çok haklısın. Ben de bu durumdan hoşlanmıyorum, Melek Gözlüm."

Ama Amy, bundan şüpheliydi. Yüzündeki ifade kuşkularını dışa vurmuş olmalıydı ki Josh hafifçe inledi.

"Seninle sevişmeyi ne kadar çok istediğimden haberin var mı? Odama her girişinde, adeta işkence çekiyorum. Yemin ediyorum, bu akşam yemek boyunca gözlerimi göğüslerinden hiç ayıramadım. Ayağa kalkıp yürüdüğünde, o daracık kalçalarının sallanışını izledim. Ellerimi kalçalarına koyup seni kendime çekmenin ne kadar güzel olacağını düşündüm. O tatlıyı isteyerek yediğimi mi sanıyorsun? Sadece ayağa kalkmaya cesaret edemedim ve masada biraz daha oylanmak istedim."

"Oh, Josh." Rahatlayan Amy, tatlı tatlı gülümsedi.

Josh, ona kollarını açtı. Amy, korkmuş bir çocuğun yuvasına dönüşünde duyduğu o emniyet hissini duyarak sevdiği erkeğe sarıldı. Josh, bacaklarını iki yana açmıştı. Amy'yi bacaklarının arasına bastırdı. Sertleşen erkekliği, genç kadının karnına değiyordu. Sırtını duvara yaslayarak destek alıp, koltuk değneklerinden birini bıraktı ve kolunu Amy'nin beline dolayıp onu vücuduna iyice bastırdı. Sıkı sıkı dişlerinin arasından inlerken, gözlerini yummuştu.

"Josh..."

"Şimdi beni anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Amy. Kollarını onun boynuna dolayıp, kalçalarını zevkle salladı.

Josh, derin bir iç çekti. "Şimdi, arabayla gezmek hakkında ne demiştin?"

"Arabayla gezmek mi?"

"Evet, Amy, arabayla gezmek ve tercihen klima sonuna kadar açık olsun ki, kanım soğusun."

Amy, alnını onun çenesine yaslayıp gülümsedi. Sonra ondan istemeden ayrıldı. Josh, koltuk değneklerini alıp Amy'nin peşinden yürüdü. Birlikte mutfaktan geçip, arkadaki garaja çıktılar.

Birkaç dakika sonra Amy araba sürüyor, Josh da onun yanında oturuyordu. Malikânenin bahçesinden caddeye çıktılar ve doğuya dönüp Washington Gölü'ne doğru gitmeye başladılar.

"Gece Seattle'i seviyorum," dedi Amy, gülümseyerek. "Her yer ılık ılık ve göl manzarası mükemmel."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Aşıklar Tepesi'ne."

"Yeniden dene."

“Pekâlâ, Âşıklar Tepesi değil ama göle tepeden bakan bir yer. Oraya gitmeyeli hayli zaman oldu fakat hatırladığım kadarıyla, gitmeye değer.”

“Sen manzaralı tepeler hakkında tam olarak ne biliyorsun, Amy Johnson? Oraya daha önce bir erkekle gitmediğine tüm birikimim üzerine iddiaya girebilirim.”

“O zaman iddiayı kaybedersin.” Amy, ona dönüp muzipçe gülümsedi. Sonra gözlerini yola çevirdi. Ona olan aşkı o denli güçlüydü ki, adeta başını döndürüyordu.

Josh, ona kuşkuyla baktı. “Kiminle gittin?”

“Kim olduğu önemli mi? Bilmen gereken tek şey, oraya daha önce bir erkekle gittiğim. Hem de çok yakışıklı bir erkekle.”

“Ne zaman?”

“Şey...” Amy, duraksadı. Sırrını hemen açıklamak istemiyordu. “Zamanını tam olarak hatırlamıyorum. Şu kadarını söyleyebilirim ki, birkaç yıl oldu. Genç ve aptal olduğum zamanlarda.”

“Şimdi de genç ve aptalsın.”

“Ama yine de bir erkekle beraberdim. Bana tüm birikimi ni vereceğini söylemişim.” Amy, tatlı bir kahkaha attı. Mutluluğu içinden taşıyordu. “Çek kabul edebilirim.”

“Pekâlâ, madem işi yokuşa süreceksin, ben bir tahminde bulunayım. On yaşındaydın ve baban sana şehri gezdirirken şehrin ışıklarını göstermek için o tepede durdu.”

“Bunu nasıl tahmin ettin?” diye sordu Amy. Sonra panik içinde ağzını kapattı. Kendi kendini ele verdiğini çok geç fark etmişti. “Sana bunu ödeteceğim, Joshua Powell.”

Josh, parmaklarını onun ensesinde gezdirirken baştan çıkarıcı bir sesle konuştu. “Sabırsızlıkla bekliyorum, Melek Gözlüm.”

CENNETTEN GELEN MELEK

“Arabayı park edince beni öpmene izin vereceğimi sanıyorsun, öyle değil mi?”

Josh, buna kahkahalarla güldü. “Bebeğim, inan ki bunun için yalvaracaksın.”

Amy, arabayı uzun, ıssız caddenin sonunda bir yerde durdurdu. Kontağı ve farları kapattı. Gerçekten de manzara hatırladığı kadar büyüleyiciydi. Hatta çok daha nefes kesiciydi çünkü yanında Josh vardı.

Elmaslar gibi parıltıyan ışıklarla aydınlatılmış şehir önlerinde uzanıyordu. Gökyüzünde hiç bulut yoktu ve dolunay vardı.

Amy, derin bir nefes alıp başını arkaya yasladı. Ortam öyle huzurlu ve sessizdi ki, sanki cennete bakıyormuş gibi hissediyordu. Aradan geçen yıllar içinde o bölgenin değişmemiş olması şaşırtıcıydı. Amy, oranın bakir kalmış olmasına sevindi çünkü o güzel manzaranın pahalı gökdelenlerle bozulması gerçekten felaket olurdu.

Josh, sessizdi. O da manzaranın tadını çıkartıyordu.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı Amy, sesi hafifçe titreyerek.

Josh, ona döndü. Kırık bacağına uzatmıştı. Koltuk değneklerini arabanın kapısına yaslamıştı. “Pekâlâ ne?”

“Beni öpmen için yalvaracağımı söylemiştin. Yalvarıyorum, Josh. Lütfen.”

Josh, kaskatı kesildi. Amy, yolun kenarındaki çimenlerin kokusunu duyduğu gibi, onun gerginliğini de hissedebiliyordu.

“Tanrı yardımcım olsun, Amy. Seni gerçekten memnun etmek istiyorum.”

“Birbirimize her dokunduğumuzda, beni memnun ediyorsun zaten.”

Josh, onu kollarına çekti. Öpüşü yavaş ve ihtiraslıydı. Öyle ateşli ve tatlıydı ki ona mümkün olduğunca yaklaşmak

isteyen Amy, daracık yerde kıvrılmaya çalıştı. Konsol, aralarında engel oluşturunuyordu ve direksiyon, Amy'nin dönmesini önliyordu.

Birlikte geçirdikleri haftalar içinde Josh, ona öpüşme sanatını ayrıntılı bir şekilde öğretmişti. O gece Amy, ne kadar istekli bir öğrenci olduğunu Josh'a ispatlamakta kararlıydı. Diliyle onun diline dokundu ve Josh inleyerek öpüşmeye son verinceye kadar dilini onun ağzının içinde gezdirdi.

"Amy," diye fısıldadı Josh. "Bunu hiç başlatmamalıydın. Bu işin sonunun nerelere varacağını hâlâ anlamıyor musun, meleşim?"

Amy, parmak uçlarını erkeğin dudaklarına bastırdı. "Neden benimle tartışmakta ısrar ediyorsun, Joshua Powell?" Josh'un cevabını beklemeden kollarını onun boynuna doladı ve dudakları bir kez daha birleşti. O değerli anları gereksiz konuları tartışarak harcamak istemiyordu.

Josh'un öpüşü bu kez yavaş ya da tatlı değildi. Sıcak ve aceleciydi. Amy'ye öylesine acı ki eteğini tutup baldırlarına kadar sıyırdı ve elini ipek külotuna götürdü.

Bu yeni keşif karşısında Amy'nin gözleri hayretle açılmıştı. Josh, onu şaşırtmak, ona boyundan büyük işlere kalkıştığını ispatlamak istiyordu. Fark edemediği şey ise, ona verdiği diğer tüm dersler esnasında genç kadının artık yüzmeyi öğrendiği idi.

Amy, ona yardımcı olmak için kalçalarını hafifçe kaldırdı ama o anda dizi direksiyona sertçe çarptı. Genç kadın, ufak bir çığlık attı.

"Lanet olsun!"

"O bir şey değil," diye mırıldandı Josh, ateşli öpücükleri arasında. "Benim kaburgalarım batan bir vites kolu var. Bunun için çok yaşıyım, Melek Gözlüm."

“Ben de öyle,” diye fısıldadı Amy ve diliyle onu taciz etti.

“Belki de zannettiğim kadar yaşlı değilimdir,” dedi Josh, derin bir iç çekerek.

Amy, erkeğin saçlarını yüzünden çekip yanaklarına hevesli öpücükler kondurdu. “Ne istiyorum, biliyor musun?”

“Muhtemelen benimle aynı şeyi ama istediğimiz şeyi bu arabada yapamayız.”

“Gerçekten aklın hep belden aşağı çalışıyor, Josh.”

“Benimki mi?” diye feryat etti Josh. Sonra inleyerek Amy’den uzaklaştı ve ağrıyan sağ bacağına ovaladı.

“İyi misin?” diye sordu Amy, panik içinde. Josh’un acı çektiğini düşünmeye dayanamıyordu.

Josh, kaşlarını çattı. “Şöyle söyleyeyim, senden bacağıma öperek iyileştirmeni istemiyorum.”

“Nedenmiş o?” dedi Amy, gücenmiş bir tavırla.

“Çünkü bacağımdaki ağrı, viles kolunun kaburgalarımaya verdiği rahatsızlıktan daha hafif. Daha ileri gideceksek, o iş bu arabada olmayacak.”

“Anlaştık.” Amy, başka hiçbir şey söylemeden emniyet kemerini taktı ve arabayı çalıştırıp ana caddeye çıktı.

“Şimdi beni nereye götürüyorsun?” diye sordu Josh, gülümseyerek.

“Bir şey sorma.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

Yarım saat sonra, malikânenin bahçesine girdiler. Garajı ve tenis kortlarını geçip, yüzme havuzunun tam önünde park ettiler.

“Burada ne işimiz var?” diye sordu Josh, yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle.

“Yüzmeye geldik.”

Josh, inleyerek gözlerini yumdu. Bu fikir karşısında hiç heyecanlanmadığı belli oluyordu. "Yüzmek mi? Tanrı aşkına, Amy, Ekim ayındayız! Havanın buz gibi olduğunun farkında değil misin sen?"

"Merak etme, havuz ısıtılıyor."

"Benim mayom yok."

"Kabinde senin bedenine uyacak bir sürü mayo var."

Josh, başını yavaşça iki yana sallayarak kapıyı açtı ve sağ bacağına büyük bir dikkatle dışarı attı. "Sanırım tüm itirazlarıma karşı verecek bir cevabın var."

"Evet, aynen öyle." Amy, arabadan inip kolunu Josh'un beline doladı ve onu soyunma kabinlerine yöneltti. Aralarından seçmesi için ona birkaç tane mayo gösterdi. Sonra onu öpüp gülümsedi. "Suya son giren mağlup sayılır."

Amy üzerini değiştirip kabinde çıktığında, Josh havuzun diğer ucunda oturmuş, uzun bacaklarını suya sarkıtmıştı. Hava gerçekten de çok soğuktu. Amy, kalın bir havluyu vücuduna dolamıştı ama bunu soğuktan korunmaktan çok Josh'u etkilemek için yapmıştı.

"Hoş geldin."

"Merhaba," dedi Amy, gülümseyerek ve sarındığı havluyu ayaklarının dibine bıraktı.

Bunu yaptığı an, Josh nefesini tuttu. Gözleri, yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Beğendin mi?" diye sordu Amy. Mini minnacık tanga bikinisini göstermek için kendi etrafında bir tur döndü.

"Hiçbir şey giymesen de olurmuş."

Amy, gülümsedi. Josh'un tepkisinden çok memnun kalmıştı. "Bunu geçen yaz Fransa'dan aldım. İnan bana, oradaki bazı kadınların giydikleriyle kıyaslandığında, bu bikini çok mütevazı kalır."

“Ya da giymedikleriyle,” dedi Josh, ters ters. “Üzerindeki o şeyle buralardaki plajlarda görünürsen, seni tutuklarlar.”

Amy, başını yukarı kaldırarak heykel gibi durdu ve suyun sıcaklığını ölçmek için ayağını havuza soktu. “Muhtemelen tutuklanmam. Belki insanlar bana hayran kahırlar ama tutuklamazlar.”

Josh, güçlkle yutkundu. Gözlerini genç kadından ayırmıyordu. “Bu bikiniyi sık sık giyiyor musun?”

“Hayır. Şimdiye kadar beni bu bikiinin içinde görmesini istediğim hiç kimse olmadı.” Bunu söyledikten sonra Amy, kollarını başının üzerine kaldırdı ve turkuaz mavisi sulara balıklama daldı. Ama suyun yüzüne çıktığında, son derece öfkeliydi. “Lanet olsun! Oh, lanet olsun!”

“Ne oldu?”

“Bilmek istemezsin.” Amy, Josh’un daha fazla soru sormasına fırsat bırakmadan yeniden suyun dibine daldı ve nefesini mümkün olduğunca uzun tuttu.

Nefes almak için yüzeye çıktığında, Josh havuza girmişti. Ona bir kez baktı ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

“Sevgilim bikiinin üstünü kaybetmişsin.”

“Gördüğüm kadarıyla, bunu çok komik buldun.” Amy, saçlarının dibine kadar kızarmıştı. Göğüslerinin suyun üzerine çıktığını fark edince daha da dehşete düştü. Mümkün olduğu kadar sakın görünmeye çalışarak, elleriyle göğüslerini kapadı. Ama ellerini kullanmadan suyun üzerinde duramıyordu. Yüzünün yarısı suya battı ve bol bol su yuttu. Sonunda çabalamaktan vazgeçti. Utanmaz olmak, boğulmaktan daha iyiydi.

Josh, kahkahalarla gülmeye devam ediyordu. Amy, onu suya batırmamak için kendini zor tuttu. “En azından bikiinin üstünü bulmaya yardımcı olmayı deneyebilirsiniz.”

"Hayatta olmaz. Aslında bu talihsiz kaza beni zaman ve çaba harcamaktan kurtaracak."

"Josh." Amy, ellerini öne uzattı. "Benden uzak dur," diyerek havuzun sığ köşesine doğru yüzmeye başladı.

Josh, ondan kaçmaya çalışırken göğüsleri suyun üzerinde yüzen Amy'ye gülümseyerek baktı. "Şunlara bir bak. Göğüslerini sürekli gözüme sokmayı nasıl başarıyorsun, Amy?"

Amy, ayakları yere değer değmez vücudunun üst kısmını suyun içine soktu. Artık sadece başı görünüyordu. Elleriyle yüzünü kapattı. "Bu çok utanç verici ve senin tek yaptığın gülmek."

"Üzgünüm," dedi Josh ama hiç de pişman görünmüyordu.

"Beni bu bikininin içinde görüp, arzuyla kendinden geçmeni istiyordum. Bana bir kez bakacaktın ve ihtirasla dilin tutulacaktı."

"Öyle oldu zaten."

"Hayır, öyle olmadı. Aksine, sinirlendin ve bana tutuklanmam gerektiğini söyledin."

"Tam olarak öyle söylemedim."

"Ona benzer bir şeyler söyledin!" diye haykırdı Amy. Hoşnutsuzluğu gitgide artıyordu. "Vücudum parlсын diye her yerime bebe yağı sürmek için kabinde fazladan on dakika harcadım. Peki, sen fark ettin mi? Oh, hayır, sen -"

Josh, Amy'nin daha fazla konuşmasına izin vermeden onu belinden kavradı ve havuzun köşesine taşıyıp, tüm vücuduyla üzerine abanarak kaçmasını engelledi. Kollarıyla da onu iki yanından hapsedmişti.

Amy, gözlerini kocaman açarak ona baktı. Tek ışık, dolunaydan ve suyun dibindeki mavi spotlardan geliyordu. Amy'nin kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Alt dudaklarını ısırırdı. Kendini aptal gibi hissediyordu.

"O kadar da büyük bir felaket sayılmaz," dedi Josh.

“Oh, tabi, mahrem yerleri suyun üzerinde yüzen sen değilsin. İnan bana, bunun çok aşağılayıcı bir etkisi var.”

Amy, Josh’un gülmemeye çalıştığının farkındaydı. Dudaklarının kıvrılmaya başladığını görünce, onu omuzlarından tüm gücüyle itti. “Joshua Powell, sen –”

“Öp beni.” Josh’un yüzündeki alaycı ifade yok olmuştu. Gözleri kısılmış ve rengi sanki daha da koyulaşmıştı.

Amy, mahcup bir tavırla dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu.

“Öyle değil,” diye itiraz etti Josh, parmaklarını onun ıslak, sarı saçlarının arasına geçirerek. “Arabada öptüğün gibi öp.” Sesi boğuk çıkıyordu. “Oh, bebeğim, bana öyle şeyler yapıyorsun ki...” Dilini genç kadının aralanan dudaklarından içeri kaydırıp ve onu daha önce hiç öpmediği gibi öpmeye başladı. “Bacaklarını belime dola.”

Amy, hiç itiraz etmeden onun dediğini yaptı. Eliyle Josh’un sertleşmiş erkekliğini yokladı.

“Josh?”

“Evet, aşkım?”

Amy, ne sormak istediğini bilmiyordu. Sadece vücudunun alt kısmında müthiş bir ağırlık ve sızı hissediyordu. Bu his, gittikçe yoğunlaşıyordu. Kollarını erkeğin boynuna doladı ve göğüs uçlarını onun ıslak, adaleli göğsüne bastırdı. Göğüslerini ileri geri hareket ettirerek Josh’a sürtmeye başladı.

“Acıktın mı?” diye sordu, seksi bir ses tonuyla.

Josh’un sesi gırtlığından geliyordu. “Çok acıktığımı biliyorsun.”

“Ve seni nasıl besleyeceğimi de biliyorum.” Amy, Josh’un omuzlarına tutunarak destek aldı ve suda vücudunu yükseltip göğüslerini ona uzattı.

Josh, onun göğüs uçlarından birini ağzına alarak vahşice emmeye başladı. Amy, daha önce hiç bilmediği arzular içinde kaybolmuş gibi hissediyordu. İneyerek, kalçalarını salladı.

“Meleğim. Biraz sakin ol.”

“Olamam!” diye haykırdı Amy, nefes nefese.

Josh, onun bikinisinin altını tutan incecik ipi çözdü. Sonra başını yavaş yavaş kadınlığına doğru eğdi. Elini uzatıp, vücudunun alt kısmını keşfetmeye başladı. Parmağını vajinasının içine soktuğunda, Amy başını geriye attı. Nefes almakta zorlanıyordu. Omuzları zevkle sarsılmaya başlamıştı. Boğazının derinliklerinden gelen ufak bir çılık attı.

Tırnaklarını Josh’un göğsüne batırmıştı. Dilini onun dudaklarında dolaştırdı. Josh’un dili de onunkiyle buluştu. Kısa bir süre sonra zevkin doruklarına ulaşmıştı Amy. İçine dalga dalga büyük bir rahatlık yayılıyordu. Hızlı hızlı nefes alıyor, göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Sonunda Josh’un üzerine çöktü.

“Oh, Josh. Hiç... Hiç böyle bir şey yaşamamıştım.”

Soluk alıp verişleri yeni yeni düzene girmeye başlamıştı ki, kabinlerin arka tarafından gelen sesleri ve kahkahaları duydu.

Josh da aynı sesleri duymuştu. Tüm vücudu gerildi. “Kim var orada?” diye sordu, bağırarak. Bedeniyle Amy’ye kalkan olmuş, onu yabancı gözlerden saklamaya çalışıyordu.

“Peter Stokes.”

Josh, soran gözlerle Amy’ye baktı.

“Bahçevanımızın oğlu,” diye fısıldadı Amy. “Babam, ona istediği zaman yüzmeye gelebileceğini söylemişti. Ama kesinlikle şimdi değil.”

“Havuz meşgul,” diye seslendi Josh. “Yarın gelin.”

Diğer taraftan homurtular duyuldu ama kısa bir süre içinde sesler yok oldu.

CENNETTEN GELEN MELEK

Ortalık eski sessizliğine bürünmüştü fakat anın büyüsü bozulmuştu. İkisi de, bu gerçeği istemeden kabul ettiler.

Josh, Amy'nin alnını öptü. Amy de ona iyice sokuldu. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Josh, parmağıyla Amy'nin çenesini kaldırıp gözlerine baktı. "Bir dahaki sefere durmayacağız, meleğim."

Emma

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

“DÜN gece hakkında,” diye başladı Josh söze. Canı sıkkın görünüyordu ve konuşmak istediği her halinden belliydi.

“Ben de seninle onu konuşmak istiyordum,” diye fısıldadı Amy, ertesi sabah yemek odasında Josh’a katıldığında. “Orada değil.”

Manuela, servisi yeni bitirmişti. Josh, konuşmadan önce kâhya kadının dışarı çıkmasını bekledi.

“Ne orada değil?”

“Bikiniim. Kimse bulmasın diye sabah erkenden havuza gittim ama bikiniim orada değildi.”

Amy, yataklarının Josh’un içtiği yaban mersini suyuyla aynı renkte olduğundan emindi. Gece havuzdan çıktıklarında

hem çok karanlık, hem de çok soğuktu. O yüzden Josh, sabaha kadar beklemeleri için ısrar etmişti.

“Yakında ortaya çıkacağından eminim,” dedi Josh, ilgisiz bir tavırla.

“Ama orada değil. Ne olmuş olabilir ki?” diye sordu Amy, öfke içinde. Josh’un endişe etmemesi çok normaldi. Sonuçta, kaybolan onun mayosu değildi. Üstelik yine kahkahalara boğulmamak için kendini çok zor tuttuğu da belli oluyordu.

“Büyük bir olasılıkla pompaya sıkışmıştır.”

“Saçmalama. Pompa o kadar büyü bir şeyi içine çekmez.”

“Tatlım, o bikini küçük bir bebeğin poposunu bile kaplamaz. Doğrusu, baban tesisatçı çağırdığında o bikininin oraya nasıl kaçtığını açıklayacak kişi ben olmak istemem.”

“Komik. Çok komik.”

Amy, tam masaya oturmak için bir sandalye çekmişti ki, telefon çaldı. Cevap vermek için döndü ancak telefon ikinci kez çalmadı.

“Manuela bakmış olmalı,” diye mırıldandı.

Josh, çatalını kenara bırakmıştı. Telefonun kendisine geldiğinden eminmiş gibi bir hali vardı.

Gerçekten de birkaç saniye sonra Meksikalı aşçı telaşla yemek odasına girdi. “Telefon size, Bay Josh,” dedi aksanlı bir İngilizceyle.

Josh, başını salladı ve Amy’ye tedirgin bir bakış attı. Amy, Josh’un yüzünde özür dilermiş gibi bir ifade olduğuna yemin edebirdi. Tabii ortada pişmanlık duyulacak bir şey olmadığından, bu saçma bir düşünceydi.

Josh, koltuk değneklerinden destek alarak ayağa kalktı. Odadan çıkıp kütüphaneye girdi ve kapıyı da kapadı.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Amy, kendine bir fincan kahve doldururken. Demek Josh’un bazı sırları vardı. Bildiği kada-

rıyla, Josh o eve geldiğinden beri ne telefonla aranmış, ne de bir yeri aramıştı. Ama tabi Amy, günün yirmi dört saati onunla birlikte değildi.

Josh geri dönene kadar sanki saatler geçmişti. Amy, ikinci fincan kahveyi içiyordu. Josh, koltuk değneklerine yaslanarak, yavaş adımlarla yemek odasına girdi. Bu kez gözlerini Amy'den kaçırıyordu.

"Kahvaltın soğudu. Manuela'dan sana yeni bir tabak hazırlamasını isteyeyim mi?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Josh, kaşlarını çatarak.

"Bir problem mi var?" diye sordu Amy. Direkt olarak telefon görüşmesini sormak istemiyordu ancak Josh'un canını sıkkan bir şey olduğu belliydi ve Amy, ona yardım etmek istiyordu.

"Hayır." Josh, onu rahatlatmak için hafifçe gülümsedi fakat bu işe yaramadı. Paylaşmak istememesi ve yüzünün asıklığı, Amy'nin merakını daha da artırmıştı.

Sonra Amy'nin aklına aniden bir şey geldi. "Arayan Jasmine idi, öyle değil mi?" dedi. O ana kadar diğer kadını tamamen aklından çıkarmıştı. Josh'un başkasını seviyor olma ihtimalini reddetmişti. Şimdi ise, o denli kör olduğu için şoka uğramıştı.

"Jasmine mi?"

"Hastanede sık sık onun adını sayıklıyordun. Sanırım ikimizi karıştırıyordun."

"Amy, Jasmine adında kimseyi tanımıyorum," dedi Josh, onun gözlerinin içine bakarak.

"O halde neden bayginken onun adını sayıklıyordun?"

"Tanım, bilmiyorum."

"O zaman beni başka bir kadın için terk edeceksin diye endişelenmem gerekiyor." Amy, asabi bir kahkaha attı. Josh'un ruh halini anlayamıyordu. Sanki aralarına betondan

bir duvar örmüştü ve onun dikkatini çekebilmek için Amy'nin bağırması gerekiyordu.

“Seni başka bir kadın için terk etmeyeceğim,” dedi Josh, gözlerinde pişmanlık dolu bir bakışla. “Ama seni terk ediyorum.”

Josh bunu gayet umarsızca söylemişti. Sanki kahvaltıdan, ya da hayatlarındaki önemsiz bir şeyden bahsediyordu. Amy, güçlü bir el yüreğini sıkıyormuş gibi hissetti. Dile getirmedigi korkuları sonunda gerçek oluyordu.

“Üzgünüm, Melek Gözlüm.”

Amy, Josh'un üzüntüsünün samimi olduğundan şüphe etmedi. Yavaşça ayağa kalktı ve sandalyenin arkasına tutundu. “Anladığımı sanmıyorum.”

“SunTech Petrol Şirketi'nden arıyorlardı.”

Amy, güçlükle yutkundu. Bir şeyler söylemeli miydi, karar veremiyordu. Ama sessiz kalıp hiçbir şey yapmadan duramazdı.

“Herhalde bana işe geri döneceğini söylemeyeceksin. Josh, bunu yapamazsın! Fiziksel anlamda bunun için yeterli değilsin.”

“Eşyalarımı toplar toplayamaz gideceğim.”

Josh, Amy'nin itirazlarına cevap vermeye bile gerek duymuyordu. Onunla planları hakkında hiç konuşmamıştı. Sadece ona ne yapacağını söylüyor ve Amy'nin bunu kabul etmesini bekliyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Amy. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu.

“Teksas.”

Amy, rahat bir nefes aldı. Teksas o kadar da uzak değildi. “Ne kadar kalacaksın?”

“Bunun ne önemi var ki?”

“Ne zaman geri döneceğini bilmek istiyorum.”

Josh, oturduğu yerde kaskatı kesildi. "Geri dönmeyeceğim."

"Anlıyorum." Josh, Amy'ye kendini kapatıyor, onu geçici bir hevesmiş gibi hayatından söküp atıyordu. Amy, o anda kalbini sıkıştıran acıya dayanamayacakmış gibi hissetti.

Josh, başka bir açıklama yapmadan ayağa kalktı ve kapıya yürüdü.

"Beni tanıdığımı bile unutacaksın, öyle değil mi?"

Josh, kapıda durdu. Sırtı Amy'ye dönüktü. Omuzları gergindi. "Hayır."

Amy, olanların hiçbirini anlamıyordu. Daha birkaç saat önce Josh onu kollarının arasında tutuyor, öpüyor, onunla birlikte kahkahalar atıyordu. Şimdi ise, hiçbir açıklama yapmadan ona arkasını dönüyor ve hayatından çıkıp gidiyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

Amy'nin kıpırdayacak gücü bulması birkaç dakika sürdü. Sonra merdivenleri teker teker çıkan Josh'un yanından hızla geçti ve en üst basamakta durdu. Bastırdığı duygularla titreyen dudakları, zoraki bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Henüz gidemezsin," dedi elini kalçasına koyarak. Mümkün olduğunca kışkırtıcı görünmeye çalışıyordu. "Yarım kalan bir işimiz var. Hatırladın mı?"

"Hayır, yok."

"Josh, bir dahaki sefere durmayacağımızı söyleyen sendin."

"Bir dahaki sefer olmayacak."

Josh şylesine soğuk ve duygusuzdu ki, Amy elini kalçasından çekip alına götürdü. Düşünceleri karmakarışık. Kaybolmuş gibiydi. "Sanırım kaçırdığım bir şeyler var. Dün gece -"

Josh, gözlerindeki öfkeli bakışla onu susturdu. "Dün gece bir hataydı."

“Pekâlâ, dün gece hiç yaşanmamalıydı ama yaşandı ve ben umuyordum ki... Her neyse, boş ver. Sen ne umduğumu gayet iyi biliyorsun.”

“Amy...”

“Şimdi neyin değiştiğini bilmek istiyorum. Neden dün, ya da önceki gün değil de bu sabah? Sanki benden kaçmak için acelen var gibi. Neden? Seni kıracak bir şey mi yaptım? Eğer öyleyse, bunu konuşarak halledebiliriz.”

Josh, merdivenlerin tepesine ulaşmıştı. Bakışları buluştu. Josh saklamaya çalışıyordu ama Amy, onun gözlerindeki acıyı ve pişmanlığı gördü.

“Yapmak istediğim en son şey seni incitmek, Amy.”

“Güzel. O halde incitme.”

Josh, onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerine baktı. Yapmak zorunda olduğu şeyden dolayı acı duyuyor gibiydi. Eli yana düştü, iki adım geriledi.

Amy, Josh’un hareketlinin hâlâ ne kadar yavaş ve dengesiz olduğunu fark etti. Ama bu kez sebep bacağı değil, kalbiydi. Onun gözlerine bakıp ve orada gizlemeye çalıştığı pek çok şeyi gördü. Suçluluk, aşk, mantık...

Josh, başka bir şey söylemeden Amy’nin yanından geçip odasına girdi. Ne yapacağını bilmeyen Amy, onun peşinden gitti.

“Beni sevmediğini söyleyemezsin!” diye haykırdı. Gözleri yatağın üzerindeki açık valize takıldı. Demek Josh, telefon görüşmesinden önce de gitmeye niyetliydi. Yoksa valizi ortada olmazdı. “Beni seviyorsun. Sevgisini biliyorum.”

Josh, cevap vermedi. Duygularını itiraf etmek istemediği belliydi.

“Para yüzünden, değil mi? O kahrolası gururun bunlara sebep oluyor. Bu çok saçma. Tek kuruşun olmasa bile umursamazdım. Seni seviyorum ve sevmekten hiç vazgeçmeyece-

ğim. Teksas'a gitmeyi çok istiyorsan, tamam, ben de seninle geleceğim. Mutlu olmak için lüks evlere ve pahalı arabalara ihtiyacım yok. Sana sahip olmak dışında hiçbir şey istemiyorum."

"Benimle hiçbir yere gelmiyorsun," dedi Josh, sert bir ses tonuyla. "Bunu aklına sok." Konuşurken, eşyalarını büyük bir aceleyle valize tıktırıyordu.

Amy, pencerenin önüne gidip yumruklarını sıktı. Uzun tırnakları, avuçlarına batıyordu. "Babamın parasından rahatsız oluyorsan -"

"Mesele para değil."

"O halde ne?" diye haykırdı Amy. Artık sabrı tükeniyordu.

Josh, dudaklarını sımsıkı kenetledi. Yanaklarındaki adaleler seğiriyordu.

"Josh, bilmek istiyorum! En azından buna hakkım var. Hayatımdan çıkmak istiyorsan sen bilirsin ama bana sebebini söyle. Bunu bilmem gerekiyor."

Josh, gözlerini yumdu. Yeniden açtığında, yepyeni bir kararlılık ve güçle dolmuştu. "Sebep sensin. Seninle çok farklı insanlarız. İlk tanıştığımızda sana hiçbir yere bağlı olmadığımı, bir evim olmadığını söylemişim ve hayatımı bu şekliyle seviyorum. Sürekli yer değiştireceğim ve bana yeni mücadeleler sunan işleri seviyorum. Senin, bir zamanlar sözünü ettiğin o çocuklara babalık edecek bir erkeğe ihtiyacın var ve o erkek ben olmayacağım, hayatım."

Amy, derin bir nefes alarak yeniden denedi. "İki insan birbirini sevdiği zaman, orta yolu bulmayı öğrenebilirler. Seni Seattle'a zincirlemek gibi bir niyetim yok. Seyahat etmek istiyorsan, gitmek istediğin yere ben de seninle geleceğim."

"Sen mi? Sen zengin ve meşhur insanların yaşam tarzına

alışırsın. Babanın özel uçağıyla seyahat etmeye, Paris'ten alışveriş yapmaya, İsviçre'de kayak yapmaya alışmışsın. Unut bunu, Amy. Bir ay içinde benden ve yaşadığım hayattan sıkılırsın."

"Josh, bunu nasıl söyleyebilirsin? Tamam, neden zengin ve şımarık bir kız olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum. Haklısın, yaşam tarzlarımız farklı ama başka konularda gayet uyumluyuz. Bunu anlamam için, dün gece havuzda neler olabileceğini düşünmen yeterli."

Josh, bir an duraksayıp asabi bir kahkaha attı. "O başka bir konu. Sen, o ateşli vücudunla tecrübe edinmeye çalışıyordun. Şunu bil ki aradığın deneyimi sana yaşatacak kişi ben değilim."

"Dün gece sen de gayet istekli görünüyordun."

Josh, ukala bir tavırla gülümsedi. "Tanrıya şükür ki bahçıvanın oğlu tam zamanında geldi. Yoksa havuz maceramız istemediğim bir şekilde sonlanabilirdi."

"Ben deneyim aramıyorum, Josh. Aşk arıyorum."

"Yirmi dört yaşındaki bir bakire, her zaman ilk deneyimini aşk hayalleriyle süsler çünkü böylelikle yaptığı şeyi aklaması daha kolay olur. Paylaştığımız şey aşk değil, Amy. Sadece yüksek dozda tutku. Sevişmeye gelince, bence bu iş için geç kaldığını düşünüyorsun. Benden ne istediğinin farkında değilsin. Farkına vardığında, inan bana şok olacaksın. Seks, aşk değildir. Melek Gözlüm. Sıcak dudaklar, sallanan kalçalar ve ateşli öpücüklerdir. En azından, benim için öyle ve bir bakireye öğretmenlik yapmak niyetinde değilim."

"Sanırım bunun için çok geç kaldın."

"Beni hiç rahat bırakmadın ki. Senden uzak durmaya çalıştım. Seninle baş başa kalmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama sen, her fırsatta üstüme atladın. Sonuçta ben de bir erkeğim, öyle değil mi? Ne yapmalıydım, seni

görmezden mi gelmeliydim? Birkaç kez kendimi kaybettim. Seni kendimden uzaklaştırmayı denedim ama sen bekaretini kaybetmeye öyle hevesliydin ki beni dinlemeyi bile reddettin. İşte şimdi acı veren son geldi. Tanrım, o şartlar altında mümkün olduğunca centilmence davrandım. Bunu denememişim gibi konuşma.” Josh, valizini çarparak kapattı.

Odanın kapısı hafifçe vuruldu. Josh, başını çevirip baktı. “Evet, ne var, Manuela?”

“Bay Josh, sizin için bir taksi geldi.”

“Teşekkürler. Şoföre birkaç dakika içinde geleceğimi söyle.”

Amy, gözlerine dolan yaşların akmasına engel olmak için kirpiklerini kırıştırdı. Uğradığı şok karşısında donakalmıştı.

“Beni gerçekten terk ediyorsun, öyle değil mi?”

“Kahretsin!” diye bağırdı Josh. Tanıştığımızda sonuçlarını biliyordun. Sana bir kez bile yalan söylemedim, Amy. Bu kapıdan çıkıp gideceğimi ve geri dönmeyeceğimi söyledim, şaka yaptığımı mı sandın? Kabul et artık. Durumu olduğundan daha zor bir hale getirme.”

“Git o zaman,” diye fısıldadı Amy. Gururu imdadına yetişmişti. “Başka bir erkeğin beni kollarına alıp öptüğünü, benimle seviştiğini düşünerek yaşayabileceksen, git.”

Bir an için Josh, kaskatı kesildi. Sonra valizini tutup sürükleyerek yataktan indirdi. Bir elinde valizi, diğerinde kol-tuk değneği, Amy’ye hiç bakmadan merdivenlere doğru yürüdü.

Amy, olduğu yerde kalakalmıştı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. İlk şoku atlatıp merdivenlere koştuğunda, Josh ön kapıda idi.

“Josh!” diye bağırdı, merdivenlerin tırabzanlarına sımsıkı tutunarak.

Josh, durdu ama dönüp ona bakmadı.

“Haydi, çık o kapıdan! Seni durdurmak için hiçbir şey yapmayacağım.”

“Bu çok cesaret verici.”

Amy, acıyla gözlerini yumdu. “İstediğin tüm maceraları yaşayabilirsin. Dünyanın her yerine seyahat edebilirsin. Hatta... Hatta binlerce kadınla yatabilirsin.”

“Ben de tam olarak bunları yapmayı planlıyorum.”

Josh, ona dönmüştü ama gözyaşları Amy’nin gözlerini adeta kör etmişti. Tek görebildiği, bulanık bir siluetti. “Hayatını yaşa. Ben de kendi hayatımı yaşayacağım. Büyük bir olasılıkla birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz ama sana yemin ederim, bir gün bu yaptığına çok pişman olacaksın.” Amy’nin omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. “Bir gün ardına bakıp silip attığın şeyleri düşündüğünde, neler kaybettiğinin farkına varacaksın.”

“Artık gidebilir miyim?”

“Bu kadar zalim olma.”

“Senin anlayacağın tek dil bu.” Josh, bir kez daha ona arkasını dönmüştü.

Amy, yumruklarını sıktı. “Josh!”

“Yine ne var?”

Aralarındaki gerilim inanılmazdı. Amy yeniden konuşmaya başlamadan sanki saatler geçmişti. “Sakin geri dönme. Bir daha asla geri dönme...”

Josh, parmaklarıyla gözlerini ovuşturarak taksinin arka koltuğuna çöktü.

“Nereye gidiyoruz, efendim?”

“Sea-Tac Havaalanı’na,” dedi Josh. Kendini berbat hissediyordu. Amy’ye veda etmekle kıyaslandığında, Kadiri’deki patlamada ölümden dönmek hiçbir şey değildi. Amy’den

yeniden ayrılmaktansa, bir kez daha yanan bir binaya gitmeyi tercih ederdi. Ama gitmesi gerekiyordu. Bunu önceki gece havuzdan çıktığı an anlamıştı. Amy ile daha ileri gitmeden; ya da onunla evlenmeden bir an önce hayatından çıkmalıydı.

İkisinin de iyiliği için gidiyordu fakat bu hiç kolay değildi. Amy'nin acı dolu gözlerini, merdivenlerin başındaki duşunu ölene kadar unutamayacaktı.

Genç kadının pişman olmakla ilgili söyledikleri, Josh'un suratına bir tokat gibi çarpmıştı. Daha ondan beş dakika bile öteye gitmemişti ama vicdan azabı, pişmanlığı yüreğini menegene gibi sıkıyordu.

Amy, haklıydı. Josh, onu seviyordu. Duyguları hakkında yalan söylemeye çalışmamıştı. Bunu yapamazdı çünkü Amy, zaten gerçeği biliyordu. Ne yazık ki onu sevmek, işleri yoluna sokmuyordu. Eğer Amy, Harold Johnson'ın kızı olmasaydı, birlikte bir hayat kurabilirlerdi. Tüm yaşananlar içinde tek bir gerçek vardı – Josh, ömrü boyunca onu sevmekten vazgeçmeyecekti.

“Hey, adamım, sen iyi misin?” diye sordu taksi şoförü, omzunun üzerinden Josh'a bakarak.

“İyiyim.”

“Pek iyi görünmüyorsun. Kadını tarafından yanlış yapılmış bir adam gibi görünüyorsun. Ne oldu, seni kapı dışarı mı etti?”

Josh, şoförün sorusunu öfkeli bir sessizlikle cevapladı.

“Dinle dostum, ben senin yerinde olsaydım, bunu sineye çekmezdim. Bugünlerde kadınlara ağızlarının payını vermek gerekiyor. Bilmem anlatabildim mi? Onları yalınayak ve hamile bırakacaksın; ben bunu bilir bunu söylerim.” Adamın kahkahası da sözleri kadar kabaydı.

Josh, gözlerini yumdu. Amy'nin başka bir erkekle sevişmekle ilgili sözleri hedefi vurmuştu. Josh'un mutlu olduğu

CENNETTEN GELEN MELEK

tek bir şey varsa, o da Amy'yi masumiyetini bozmadan bırakmasıydı. Havuzda, ona sahip olmaya çok yaklaşmıştı. Ama onu başka bir erkek için saf ve masum haliyle bırakmıştı.

Josh'un beyninde öyle şimşekler çaktı ki duyduğu beklenmedik acı karşısında gözlerini birkaç kez kıptı.

"Hey, dostum, ihtiyacın varsa iyi bir avukat biliyorum. Görünüşe bakılırsa çok paran var. Bu, işleri zorlaştırır. Birçok zengin insan tanıyorum ve gördüğüm kadarıyla, para mutluluğu satın alamıyor."

"Avukata ihtiyacım yok."

Taksi şoförü, başını iki yana salladı. "Bu da bugünlerde pek çok adamın yaptığı hatalardan biri. Çocukların hatırı için her şeyi dostça halletmek istiyorlar. Çocuğun var mı?"

Çocuklar... Kadiri'den Amy ile birlikte dönüşünden kısa bir süre sonra Josh, ondan çocuk sahibi olmayı hayal etmişti. Dudakları acı bir gülümsemeye kıvrıldı. Amy'yi severek geçirdiği aylar boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da imkânsız düşlemekteki kabiliyetiydi.

"Benim iki oğlum var," diye devam etti şoför. "Artık büyüdüler ve iyi birer insan oldular. Ne yaparsan yap, dostum ama karının, çocuklarını elinden almasına izin verme. Gerekirse onlar için savaş."

Josh, savaşıyordu ama savaş beyninin içinde oluyordu. Amy'nin karının onun çocuğuyla büyüdüğünü ve ona bakarken gözlerinden taşan mutluluğu hayal etti. Fakat çocuk filan olmayacaktı. Çünkü hayatında Amy olmayacaktı.

"Dostum, şu avukatın adını istemediğinden emin misin? Gerçekten iyidir. Çok iyidir."

"Eminim."

Taksi, havaalanı terminalinin önünde durdu ve geveze şoför, arkasına dönüp Josh'a baktı. "Evlat, çokbilmiş biri gibi

görünmek istemiyorum ama kaçmak hiçbir şeyi çözmez.”

Josh, cüzdanından bir miktar para çıkardı. “Bu kadar yeter mi?”

“Fazla bile.” Şoför, arabanın konsolundaki para kutusuna uzandı. “Hayır, bu dünyada olman gereken en son yer havaalanı,” diye mırıldandı, Josh’a beş dolar uzatırken.

Josh, kapıyı açmıştı bile. Taksi şoförünün ne kadar haklı olduğunu kabul etmeden, bir an önce oradan kaçmalıydı. “Üstü kalsın.”

“Amy.” Harold, kızının odasının kapısını hafifçe tıklattı. “Tatlım, iyi misin?”

Amy, yatağında oturmuş, dizlerini karnına çekmişti. Oda karanlıktı. Onu duymamış gibi davranırsa, belki babası giderdi.

“Amy?”

Genç kadın, burnunu çekerek bir mendil daha aldı. “İyiyim,” diye seslendi. Babasının bunu kabul edip onu yalnız bırakmasını ümit ediyordu. “Gerçekten Baba, iyiyim.” Sohbet edecek, baba-kız konuşmasını çekecek durumda değildi. Tek istediği, yatağında top gibi kıvrılıp yaralarını sarmaktı. Babasını çok sevse de acısı hâlâ babasıyla paylaşamayacağı kadar tazeydi.

Fakat Harold, daha fazla beklemeden odaya girip ışığı yaktı. Amy yüzünü buruşturarak elleriyle gizledi.

“Baba, lütfen, bir süre kendimle baş başa kalmak istiyorum,” dedi. O anda başucundaki saati gördü. “Sen bu saatte evde ne arıyorsun?”

“Josh, beni havaalanından aradı.”

“Neden? Yaptıkları ile övünmek için mi?”

Harold Johnson, yatağın kenarına oturup, kızının omzunu

şefkatle okşadı. “Hayır. Misafirperverliğim için bana tesekkür etmek ve senin bana ihtiyacın olabileceğini söylemek istemiş. Gördüğüm kadarıyla, çok haklıymış.”

“Onsuz gayet iyiyim. Endişelenmene gerek yok.”

“Öyle olduğunu biliyorum, tatlım.”

Amy, burnunu silip elinin tersiyle gözlerini kuruladı. “Beni sevdiğini biliyorum ama yine de gitti.”

“Bundan benim de hiç şüphem yok.”

“O halde niye gitti?”

“Keşke cevabını bilebilseydim.”

“Sanırım cevabı asla öğrenemeyeceğim.” Amy, hıçkırdı. “Canım öyle yanıyor ki ondan nefret etmek istiyorum. Sonra düşünüyorum da benimle en azından param için evlenebilirdi.”

Babası, bir kahkaha atıp onu kollarının arasına aldı. “Dinle, bebeğim, bir zamanlar bilge bir kişi, mutluluğun kalplerimizi genişlettiğini ama hüznün ruhlarımızı açtığını söylemiş.”

“O halde benim ruhumdan koca bir kamyon geçebilir.”

“Josh’un her ne sebeple olursa olsun gitmeyi seçtiğini kabul etmeye çalış. O gitti. İlk geldiğinde, bana niyetinin bu olduğunu söylemişti.”

“Bana söylemedi. Baba, onu öyle çok seviyorum ki unutmayı nasıl başaracağımı?”

“Sana söz veriyorum, acın zamanla hafıfleyecek.”

“Belki ama şu an için bu mümkün görünmüyor.” Josh’un onunla evlenmek istemediğini bilmek yeterince kötüydü ama onunla sevişmeyi reddetmesi daha da katlanılmazdı.

“Aşağı gel,” dedi babası. “Odanda perdeleri kapatıp oturmak hiçbir şeyi halletmez.”

Amy, başını iki yana salladı. “Belki daha sonra.”

“Seyahate çıkmaya ne dersin? İstersen bir arkadaşını da

alıp tatile çık.”

“Hayır, teşekkür ederim. Teklifin çok güzel ama eğlenebileceğimi hiç sanmıyorum. En azından, şimdilik.”

“Peki, bebeğim. Seni anlıyorum.” Harold, kızını alnından öpüp ayağa kalktı.

“Baba,” diye seslendi Amy, kapıya yürüyen Harold’ın arkasından. “Josh başka bir şey söyledi mi?”

“Evet.” Harold, kederli gözlerle Amy’ye baktı. “Hoşçakalın dedi.”

Amy’nin midesindeki düğüm öyle büyüktü ki duyduğu acı karşısında derin derin nefes aldı.

“Hoşçakal,” diye tekrarladı ve gözlerini yumdu.

Ertesi sabah, saat altıda çalan alarm Amy’yi uyandırdı. Kalkıp duş aldı ve en güzel takım elbisesini giydi. Saçlarını gevşek bir topuz halinde ensesinde topladı.

Aşağı indiğinde, babası kahvaltı masasındaydı. Amy’nin odaya girdiğini görünce, gözleri hayretle açıldı.

“Günaydın, Baba,” dedi Amy, kahveye uzanırken.

Yanında Josh yoktu ama babası vardı. Harold Johnson, bir devin cesaretine ve ufacık bir çocuğun hassas kalbine sahipti. Sadece onunla olmak bile Amy’ye mutsuzluğundan kurtulmanın yolunu gösterecekti.

“Amy.” Harold, ne söyleyeceğinden pek emin değilmiş gibiydi. “Senin için çok erken bir saat değil mi?”

“Artık değil. Şimdi, birlikte şirkete gitmeden önce bana bilgi vermek istediğin herhangi bir konu var mı?”

Amy’nin hatırladığı kadarıyla, babası ilk kez ona verecek bir cevap bulamamıştı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

“SENİ biri aradı,” dedi Rusty Everett, öğle yemeğinden dönen Josh’a.

Josh’un kalbi heyecanla çarptı. “Adını aldın mı?”

“Evet, şuralarda bir yere not etmiştim.” Elli yaşındaki Teksaslı Rusty, karman çorman çalışma masasında not kâğıdını aradı. “Kahretsin! Nereye gitti bu kâğıt? Arayan kişi, tekrar arayacağını söylemişti.”

“Arayan bir kadın mıydı?” diye sordu Josh. Amy’nin onu bir daha asla arayıp sormayacağını tahmin etse de onu özlemekten kendini alamıyordu.

“Hayır, erkekti.”

“İsmi bulursan, bana söyle.”

“Tamam.”

Josh, koltuk değneğine yaslanarak ufak ofise girdi. Hâlâ iyileşme sürecinde olduğundan, masa başında çalışıyordu. Ofise tıklıp kalmaktan nefret ediyordu fakat Amy'den sonra hayatında oluşan boşluk ile tropik bir adada beyaz kumların üzerinde uzanıyor da olsa, şikâyet edecek bir şey bulacağından emindi.

Kabul etmesi ne kadar zor olsa da olmak istediği tek bir yer vardı; Seattle'da mavi gözlü meleğinin yanı. Ama ondan kaçabilmek için, dünyanın en uzak noktalarına transfer olabilmek ümidiyle elinden gelen her şeyi yapıyordu. Yine de nereye kaçarsa kaçsın, Amy ile dolu anılarının, peşini bırakmayacağından emindi.

Onu o şekilde terk etmekle, bilerek incitmekle hata etmişti fakat ne yazık ki bunun, ikisi için de en doğru şey olduğunu biliyordu. Onu unutmalıydı ama kalbi, beyni ve ruhu buna izin vermiyordu.

Josh, koltuğunda geriye yaslandı ve ağrıyan sağ bacağına ovaladı. Kararlılıkla, okumak istediği jeolojik rapora uzandı ancak akli petrol arama işinde değildi; hayatını altüst eden o melekteydi.

“Hey, Josh!” diye seslendi Rusty, diğer odadan. “Bir ziyaretçin var.”

Josh, ayağa kalktı ama odaya giren Harold Johnson'ı görünce, şaşkınlıktan neredeyse koltuğuna geri düşecekti.

“Merhaba, Josh.”

“Bay Johnson,” dedi Josh, gergin bir tavırla.

El sıkışıp birbirlerine baktılar. Biri kendinden emin, diğeri kuşku doluydu. Harold, davet beklemeden masanın karşısındaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. Uzun süre orada kalıp sohbet etmeye niyetliymiş gibi bir hali vardı. Tabloyu tamamlamak için ihtiyacı olan tek şey, bir kadeh konyak ve bir Havana purosuydu.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu Josh, profesyonel bir tavır takınarak.

Harold, ceketinin iç cebinden purosunu çıkardı. “Buraya seninle kızım hakkında konuşmak için geldim, evlat.”

Josh, kalbini görünmez bir el sıkılmış gibi hissetti. “Bunu yapmayın. Aramızdaki her şeyin bittiğini ikinize de açıkça belirttim.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar,” dedi Josh, dişlerini sıkarak.

Harold, purosunu yakıp birkaç nefes çekti. “Amy de aynı şeyi söyleyip duruyor.”

Belki de Amy’nin başına bir şey gelmişti. Josh, gitgide artan endişesini gizlemeye çalıştı. Harold Johnson, durduk yere ziyaretine gelmiş olamazdı.

“O iyi mi?” diye sordu Josh, daha fazla dayanamayarak.

Harold, gülümsedi. “Seni hiç tanımamış gibi davranmak için ne kadar iyi rol yaptığını görsey şaşardın. Sen gittiğinden beri adını hiç anmadı. Gayet mutlu, neşeli, heyecanlı. Onu bu kadar iyi tanımasam, beni bile kandırabilirdi.”

Josh, rahat bir nefes aldı. “Atlatacaktır.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum. Kendini sürekli bir şeylerle meşgul ediyor. Gittiğin günün ertesi sabahı beni çok şaşırttı. Sabahın köründe, takım elbisesi içinde merdivenlerden aşağı indi ve artık kendi parasını kazanma vaktinin geldiğini söyledi,” diye anlattı Harold, neşeli ve gurur dolu bir sesle.

Amy’nin babası Josh’u şaşırtmaya çalışıyorsa, bunu gerçekten başarıyordu.

“Kız çok cesur çıktı.”

“O halde neden buradasınız?”

“Nasıl olduğunu görmeye geldim, evlat.”

“Nasıl olduğumu telefonla da öğrenebilirdiniz.”

“Denedim ama arkadaşın öğle yemeğine çıktığını söyledi. Şehirdeydim ve eve dönmeden önce uğrayıp biraz sohbet etmek istedim.”

“Beni nasıl buldunuz?”

“Yoksa saklanıyor muydun?”

“Pek sayılmaz.”

“İyi görüldüğünü söylemeliyim.”

“Teşekkürler.” Josh, gerçek duygularını gizlemeye çalışıyordu. Çoğu günler, bir kayanın altına saklanmak istiyordu. En azından orası karanlık ve soğuk olacaktı ve belki orada Amy’yi düşünmeden uyuyabilecekti. İhtiyacı olan son şey, Amy’nin babasıyla yüzleşmekti.

“Doğruyu söylemek gerekirse, sen de Amy kadar iyi görünüyorsun.”

Josh, sabırsız bir iç çekip gözlerini önündeki kâğıtlara dikti. Belki yaşlı adam, işi olduğunu düşünerek ziyaretini kısa keserdi.

Harold’ın dudakları muzipce bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu arada, gittiğin gün havuzumun dibinde bulduğum biki-niyle ilgili herhangi bir şey biliyor olamazsın, öyle değil mi?”

Josh, afallamıştı. “Ben... Amy ve ben birlikte havuzda yüzmüştük.”

“Belli ki ikinizden biri çıplak yüzmek istemiş.” Harold, gürültülü bir kahkaha atı.

Adamın neşesi, Josh’u daha da şaşırtmıştı. “Biz... Şey... Karşıdan nasıl görüldüğünü biliyorum.”

“O küçük beyaz şey kızıma ait olmalı ama itiraf etmeliyim ki öyle bir biki-nisi olduğundan hiç haberim yoktu.”

“Efendim, bilmenizi isterim ki ben...”

“Kendini açıklamana gerek yok, evlat. Kızım yetişkin bir kadın ve eğer aranızda bir şey olduysa, bahse girerim bunu o da istemiştir.”

Josh, yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu.

“O bikiinin içinde çok kışkırtıcı olmalı. O şekilde çekip gitmen zor olmuştur.”

Josh, güçlükle yutkunarak başını salladı. “Öyleydi.”

Harold Johnson, purosunun ucuna uzun uzun baktı. Yeniden konuşmaya başladığında, sesinde az önceki neşeden eser yoktu. “Bir zamanlar bir Powell tanımıştım.”

Josh, gerildi. “Powell, yaygın bir soyadı.”

“Benim tanıdığım başarılı bir borsacıydı. Wall Street’te kendi şirketi vardı. Chance Powell adında birini hiç duydun mu?”

Josh’un tüm vücudu ürperdi. “Duydum.”

Harold, başını salladı. “Duyduğunu tahmin etmiştim. Ülkenin en başarılı borsacılarından biridir. Bildiğim kadarıyla, şu an tam elli eyalette ofisleri var. Son zamanlarda çok olumlu bir gelişme kat etmiş. Birkaç yıl önce her şeyini kaybetmek üzereymiş ama ayakta kalmayı başarmış.”

Josh, sessiz kalmayı tercih etti. Babasını terk ettiği günden beri onun hayatındaki mesleki ya da kişisel gelişmeleri takip etmemeye özen gösteriyordu.

“Bildiğim kadarıyla, tek çocuğu, bir oğlu varmış.”

Harold bu hikâyedeki boşlukları dolduracak birini arıyorsa, Josh onu hayal kırıklığına uğratacaktı. Sırtını doğrultarak sessizce oturmaya devam etti. Öfkeden gerilen dudakları, ince bir çizgi halini almıştı.

Harold, purosunun ucunu çiğnedi. “Yıllar önce bir gazetede Chance’in oğluyla ilgili bir yazı çıkmıştı. Sanırım onu tanımazsın, öyle değil mi?”

“Tanıyor olabilirim.” Josh, büyük bir cesaretle yaşlı adamın gözlerine baktı.

“Yazılanlara göre, Chance’in oğlu, bu ülkenin en parlak işadamlarından biri olma yolunda büyük umut vaat ediyor-

muş. Üniversiteyi birincilikle bitirmiş ve olağanüstü sezgileriyle iş dünyasını kasıp kavurmuş. Sonra valizini toplamış ve her şeyi ardında bırakıp çekip gitmiş. Sebebinin kimse tam anlamıyla öğrenememiş.”

“Kendine göre sebepleri olmalı.”

Harold, başını salladı. “Olduğundan eminim ama başarılı gençlerin parlak geleceklerinden vazgeçmeleri çok üzücü.”

“Belki de hiçbir zaman parayla ilgilenmemiştir.”

“Öyle olduğu belli çünkü birkaç yıl Barış Gücü’nde gönüllü hizmet verdiğini öğrendim. Öyle bir dehanın harcanması çok yazık. Doğrusu, onun şirketimde çalışmasını isterdim. Tabi bunu kabul eder mi, bilmiyorum. Sence kabul eder mi?”

“Etmeyeceğinden eminim,” dedi Josh, buz gibi bir sesle.

“Bu çok kötü.” Harold, derin bir iç çekti. “Etseydi, hayatı çok farklı olabilirdi. Yeteneklerini boşa harcamış.”

“Boşa harcamak mı? Sizce muhtaç insanlara yardım etmek hayatımı – hayatını boşa harcamak mı?”

“Kesinlikle değil. Barış Gücü’nde çalıştığı yıllarda çok faydalı işler yaptığından eminim. Ama belli ki bu genç adamın başka alanlarda da pek çok yeteneği varmış. Kendisi için en uygun olan alanda çalışmaması çok kötü.” Harold, Josh’a uzun uzun baktı. “Sanırım bu genç adam zor işlerden ve fırsatlardan kaçmayı alışkanlık haline getirmiş.”

“Bence onu adiller bir biçimde yargılamıyorsunuz.”

“Belki...”

Josh, sessiz kaldı. Yaşlı adamın ne anlatmak istediğini biliyordu ama onu dinlemek istemiyordu.

“Chance Powell ile birkaç yıl önce tanışmıştım ve ondan hoşlanmıştım,” diye devam etti Harold. Konuya başka bir açıdan yaklaşmayı denediği belliydi.

“Doğrusu ben ondan hiç hoşlanmıyorum.”

Harold’ın gözlerinde inatçı bir bakış belirdi. “Bunu duy-

duğuma üzüldüm.”

Josh, sabırsız bir tavırla saatine baktı. Konuşmanın tartışmaya dönmeden sona ermesini ümit ediyordu fakat misafirinin gitmeye hiç niyeti yok gibiydi.

“Başkalarının hayatına sık sık burnunuzu sokar mısınız, yoksa bu yeni bir hobi mi?”

Harold, bu sözlerle kahkahalarla güldü. “Yeni bir meşgale olduğunu itiraf etmeliyim.”

“Neden şimdi?”

Harold, öne eğilip Josh’un kalabalık masasının köşesindeki küllükte purosunu söndürdü. “Chance Powell ile oğlu arasında olanlar onları ilgilendirir.”

“Size sonuna kadar katılıyorum. O halde bu konuyu neden kurcalıyorsunuz?”

“Çünkü Amy ve sen, hayatınızın en büyük hatasını yapmak üzeresiniz ve ben buna seyirci kalmakta çok zorlanıyorum.”

“Amy ile aramızda olanlar da yalnızca bizi ilgilendirir.”

“Bunu da kabul ediyorum.” Harold ayağa kalktığı anda, yüzünde özür dilermiş gibi bir ifade vardı. “Elbette haklısın. Buraya gelmeye hakkım yoktu. Amy bunu bilse, büyük olasılıkla beni asla affetmezdi.”

Josh’un yüzündeki sert ifade yok oldu. “Merak etmeyin, ona söylemem.”

“Güzel.”

“O güçlü bir kadın,” dedi Josh, ayağa kalkıp hayranlık duyduğu adamla el sıkışırken. “Anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla, hayatını yeniden kurmuş. Yakında yeni biriyle çıkmaya başlayacaktır.” Aslında Amy’yi başka bir erkekle düşünmek kalbini sıkıştırıyordu. Böyle bir şeyi hiç duymaması çok daha iyiydi. “Yakında kendine onu, benden çok daha fazla mutlu edecek, iyi bir eş bulacaktır.”

Harold Johnson, çenesini ovuşturdu. "Problem de bu. Korkarım buldu bile."

Amy, şirketin muhasebe müdürünün ofisinde oturuyordu. Az sonra Lloyd Dickins de ona katılacaktı. Onu beklerken Amy, adamın temiz ve düzenli ofisini inceledi. Raflardan birinin üzerinde Lloyd'un eşinin ve ailesinin resimleri vardı. Bu fotoğraflar, adamın şirket dışındaki hayatı hakkındaki boşlukları dolduruyordu. Amy'nin ondan çok hoşlanmasının sebebi belki de Lloyd'un özel hayatını gizleme, iki dünyayı ayrı tutma yolundaki çabalarıydı. Harold da kızının bu fikrini paylaşıyordu.

Birtakım çekinceleri olsa da Lloyd, muhasebe departmanında işe başlayan Amy'yi gayet sıcak karşılamıştı. Sonuçta Amy, patronun kızıydı ve yıllar sonra babasının yerini alacaksa, tüm birimleri tanınması, holding yönetimini her açıdan öğrenmesi gerekiyordu.

"Seni beklettiğim için özür dilerim," dedi Lloyd, telaşla ofisine girdiğinde.

Amy, adamın hiçbir zaman yürümediğine yemin edebilirdi. Koşmuyordu da ama hareketleri her zaman ani ve telaşlıydı. Bu yüzden, hep bir yerden bir yere koşturuyormuş izlenimi yaratıyordu. Uzun boylu ve zayıftı. Yüzünde her zaman hafif bir tebessüm vardı.

"Sadece bir dakika bekledim."

"Emerson raporunu okuma fırsatın oldu mu?" diye sordu Lloyd masasının başına otururken. Dosyaya uzanıp, özet bölümünün olduğu sayfaları çevirdi. Sayfaların kenarları notlar ve yorumlarla doluydu.

"Dün gece ve bir kez de bu sabah okudum."

Lloyd Dickins, başını salladı. Memnun görünüyordu. "Bu

CENNETTEN GELEN MELEK

projeye çok zaman harcadın. Dürüst olmak gerekirse, Amy, baban ekibime katılacağını söylediğinde, senden ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Ama son üç haftadan sonra saygımı kazandığını söylemeliyim.”

“Teşekkürler.” Amy, bu sözleri duymak için çok çalışmıştı. Lloyd’dan gelen övgüyü duyunca kendini çok iyi hissetti.

Lloyd, arkasına yaslandı. “Şimdi bana ne düşündüğünü söyle.”

Amy, on dakika boyunca görüşlerini anlattı. Bitirdiğinde, Lloyd da kendi yorumlarını onunla paylaştı ve öğleden sonrası için departmanını toplantıya çağırdı.

Amy ofisine döndüğünde, onu bekleyen birçok telefon mesajı vardı. Chad’in mesajını en sona bıraktı. Chad Morton, pazarlama bölümünde çalışıyordu ve Amy için mükemmel biriydi. Çekici, güler yüzlü ve sevecendi. Hepsinden önemlisi, Josh’a hiç benzemiyordu. Aslında iki erkek birbirinden daha farklı olamazdı ve bu da Amy’nin işine geliyordu. Eğer Josh’u unutacaksa, bunu onun tam zıttı olan biriyle yapmalıydı.

Chad, hayatının geri kalan kısmında şöminenin önünde piposunu tütürerek mutlu olacak tipte bir adamdı. Son derece evcimendi ve iyi bir aile babası olacak bir kişiliğe sahipti.

Amy, telefonu eline aldı. “Chad. Benim, Amy. Mesajını aldım.”

“Merhaba, Melek Yüzlü.”

Amy, duyduğu beklenmedik acıyla gözlerini yumdu. Chad’i ona meleklerle ilgili herhangi bir şey söylemesin diye uyarmamak için kendini zor tuttu. Josh da ona öyle hitap ederdi ve Amy, onunla ilgili her şeyi hayatından çıkarmak için büyük çaba harcıyordu.

“Bu akşam yemeğe çıkalım mı?” diye sordu Chad. “Betty

ile Bob aradılar. Akşam saat altıda şehir kulübünde buluşmayı teklif ettiler. Sonra da dansa gidebiliriz.”

“Elbette. Neden olmasın? Çok güzel olur.”

Amy, işin sırrının kendini sürekli meşgul etmek olduğunu keşfetmişti. Babasının şirketinden çıkar çıkmaz, sosyeteye ilk defa çıkan, bir gardirop dolusu kıyafeti olan kızlar gibi kendini sosyal hayatın içine atıyordu.

Artık evde nadiren vakit geçiriyordu. Evin her odası Josh'un anılarıyla doluydu. Amy, Josh'un iyileşmeye çalıştığı uzun haftalar boyunca onun yanında geçirdiği zamanları tamamen silebilmek için her şeyini verirdi ama farkında olmadan o hatıraları bağrına basıyor, yaşamında Josh'un olduğu her dakikaya kıymet veriyordu.

Kafası, duyguları karmakarışık. Acı çekiyor ama sürekli mutluymuş gibi rol yapıyordu.

Josh, evin her köşesine izlerini bırakmıştı. Kütüphaneye girdiğinde, ruhunun derinliklerinde büyük bir boşluk hissediyordu. Yalnızca havuzda Josh'un yokluğundan çok varlığını hissediyordu ve karmaşık duygularıyla boğuşmaktansa, oradan hemen uzaklaşıyordu.

O akşam Amy, şirketten eve döndüğünde, babasını kütüphanede, şöminenin önünde otururken buldu. Harold, ayaklarını altına almış ve bacaklarını battaniye ile örtmüştü. Onu dinlenirken bulmak öyle tuhaftı ki bu manzara Amy'yi koridorda durdurdu.

“Baba,” dedi içeri girerek. “Ne zaman döndün?” Hâlâ şaşkındı ama onu gördüğüne mutluydu. Eğilip babasını yanından öptü. Harold, birkaç gündür iş seyahatindeydi ve Amy, onun ertesi gün döneceğini sanıyordu.

“Uçağım bir saat önce indi,” dedi Harold, hafifçe gülüm-

seyerek.

Amy, paltosunu çıkartıp onun yanındaki koltuğa kıvrıldı. “Yarın akşam döneceğini sanıyordum. Chad, telefon etti. Yemeğe, sonra da dansa gideceğiz. Bana darılmazsın, öyle değil mi?”

Harold, uzun bir süre ona cevap vermedi. Doğru kelimeleri arıyormuş gibiydi. Bu tavırları, onun tabiatına hiç uygun değildi. Amy, onu tedirgin eden şeyin ne olduğunu merak etti.

“Chad Morton’u çok sık görüyorsun, öyle değil mi? İkiniz her gece şehirde gezip tozuyorsunuz. Sonunda evlilik bahsi açarsa hiç şaşırmayacağım.”

Amy, babasının bu son sözlerini nasıl cevap vereceğini bilemedi. Aslında o da bir süredir aynı şeyi düşünüyordu. Chad ile hemen hemen her gün beraberdi. Daha şirkette işe başladığı ilk gün ondan çıkma teklifi almıştı ve o günden beri neredeyse her gece beraberdiler.

“İtirazın mı var? Chad, mükemmel bir eş olur. İyi bir aileden geliyor ve çok hoş biri.”

“Doğru ama ona âşık değilsin.”

“Aşktan bahseden oldu mu?” Amy, zoraki bir kahkaha attı. Ona göre, insanlar aşka gereğinden fazla değer veriyorlardı. Biriyle evlenecekse, bunun Chad gibi biri olmasını tercih ederdi. Chad, fazla heyecan verici olmasa da son derece güvenilir ve istikrarlıydı. Amy’nin ihtiyacı olan tek şey, önündeki elli yıl boyunca onu koşulsuz, sorgusuz sevecek biriydi. Chad Morton’a sınırsızlık âşık olma ihtimali yoktu ve bu yüzden de kendini bir kez daha aptal durumuna düşürmesi imkânsızdı. Hayır, âşık değildi ama Chad ile son derece rahattı.

Babası, sehpanın üzerindeki konyağına uzandı. Amy de kendine bir kadeh şarap doldurdu. Babasıyla baş başa olduğu

dakikaların tadını çıkartmak istiyordu. Artık nadiren oturup sohbet ediyorlardı ve bu, Amy'nin hatasıydı. Aslında babasıyla birlikte olmaktan bilerek kaçıyordu. En büyük korkusu, onun Josh ile ilgili bir şey konuşmasıydı.

"Chad'e âşık olmayabilirim ama hoş biri."

"Hoş," diye tekrarladı Harold, yüzünde kederli bir gülümsemeyle.

"Seyahatin nasıl geçti?" Amy, konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Chad evlenme teklif ettiğinde, onu kabul edeceğini söylememişti. Sadece teklif beklediğini ima etmişti. Öyle bir soruya nasıl cevap vermesi gerektiğine henüz karar vermemişti. Babasının bu konudaki düşünceleri de Amy için önemliydi. Sonuçta iki erkek gelecekte birlikte çalışacaklardı ve birbirlerini sevip saymaları en iyisiydi.

"Seyahat çok ilginçti."

"Oh, öyle mi?"

"Atlanta'dan Teksas'a geçtim."

Bir anda Amy'nin avuçları terlemiş, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Josh, Teksas'a gideceğini söylemişti ama orası büyük bir eyaletti ve...

Babasına bakarak gözlerini kırıştırdı. Onu yanlış anlamış olmayı ümit ediyordu fakat yaşlı adamın yüzündeki ifade, Amy'nin en kötü şüphesini doğruladı. Birden boğazı kupkuru oldu, dili damağına yapıştı.

"Sen... Josh ile konuştun, öyle değil mi?"

Harold Johnson, hiç tereddüt etmeden başını salladı. Gözlerindeki tedirgin bakıştan, hararetli bir tartışma beklediği belli oluyordu.

Amy, ihanete uğradığını hissediyordu. Son derece incinmişti. "Bunu nasıl yaparsın?" diye haykırdı, ayağa fırlayarak. Şarap kadehini elinden bırakıp, odayı arşınlamaya başladı. Hareketleri, orduyu bile etkileyecek kadar sertti.

“O da cesur ve mutlu görünmeye çalışıyordu. Tıpkı son üç haftadır senin yaptığın gibi.”

Amy, onu dinlemiyordu. “Bütün hayatım boyunca senin yaptığın bir şeyden asla kuşku duymadım. Seni hiç sorgulamadım. Seni hep sevdim. Sana hep güvendim.” Sesi öylesine titriyordu ki babasının onu anlaması bile bir mucizeydi. “Bunu nasıl yapabildin?”

“Amy, lütfen otur.”

“Hayır!” diye bağırdı genç kadın. İhanete uğramışlık hissi öyle kuvvetliydi ki babasıyla aynı odada daha fazla kalabileceğini bile düşünmüyordu. Yıllar boyunca hep babasının en sadık dostu olduğuna inanmıştı. Babası, zor zamanlarda sığındığı güvenli bir limandı. Çocukluğundan beri Harold, ona fırtınanın ardından çıkan gökkuşağını gösteren kişi, yaşamının yollarını gösteren pusula olmuştu. Amy, o ana kadar babasının onun için yaptığı bir şeyden hiç kuşku duymamıştı.

“Josh ile görüşmenin ne gibi bir sebebi olabilir? Beni daha çok küçük düşürmek mi istedi? Bu muydu? Yüzüne kahkahalarla gülmemesi şaşılacak bir şey. Belki de yapmıştır. Zaten bunu hak etmişsin.”

“Amy, tatlım, Josh ile seni küçük düşürmek için görüşmedim. Bunu biliyor olmalısın.”

Amy, yanaklarından aşağı süzülen yaşları öfkeli bir hareketle sildi. “Ona duyduğum özlemle eriyip bittiğimi mi söyledin? Hâlâ onun için çıldırdığımı ve onu sevmekten hiç vazgeçmeyeceğimi anlatarak Josh’un egosunu daha da şişirdiğinden kuşkum yok.”

“Amy, lütfen –”

“Beni terk ettiğinde yeterince aşağılanmadım mı? Sana yaralarım tuz basma hakkını kim verdi? Sence yeterine acı çekmedim mi?”

Amy, babasının cevap vermesini beklemeden kütüphane-

den çıktı. Öylesine öfke doluydu ki yatak odasına kadar hiç durmadı.

Daha bir dakika geçmeden babası odanın kapısını tıklattı. "Amy, lütfen, seninle konuşmama izin ver."

"Hayır, git buradan!"

"Ama açıklamam gerekiyor. Haklısın, belki senin fikrini almadan Josh'a gitmem hataydı ama onunla konuşmam gereken bir şey vardı."

Amy, tüm öfkesine rağmen kapıyı açtı ve kollarını göğsünde kavuşturarak babasına baktı.

"Benimle ilgili değilse, Joshua Powell ile konuşman gereken ne gibi bir mesele olabilir?"

Harold, kapının önünde duruyordu. Alnında ve dudaklarının üstünde ter damlacıkları belirmişti. Amy'nin ardından yukarı koşmuş olmalıydı. Yüzü bembeyaz olmuştu. Soluk alıp verişleri düzensizdi fakat Amy, bunları düşünemeyecek kadar öfkeliydi.

"Baba," dedi ellerini kalçalarına koyarak. "Neden Josh'la konuştun?"

Harold'ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "İçimden bir ses, bundan da hiç hoşlanmayacağını söylüyor." Bir an duraksayıp, elinin tersiyle alnını sildi. "Ona iş teklif etmeye gittim."

"Ne yaptın?" Amy, öfkeden patlayacakmış gibi hissetti. Bir an donakaldı, sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Göründüğü kadar kötü değil, hayatım. Joshua Powell, son derece nitelikli biri. Niyetim sadece -"

"Niyetinin ne olduğunu biliyorum. Onu benim için satın almaya çalışıyordun!" Artık Amy'nin sadece sesi değil, tüm vücudu öfkeyle titremeye başlamıştı. Bacakları onu daha fazla taşıyamayacakmış gibiydi. Kalan tüm gücüyle gidip gardirobunun kapılarını açtı. Bavullarını çıkarıp yatağın üze-

CENNETTEN GELEN MELEK

rine fırlattı.

“Amy, ne yapıyorsun?”

“Gidiyorum. Bu evi, Johnson Endüstri’yi ve seni terk ediyorum.”

Soğukkanlı, mantıklı babası tamamen tükenmiş gibiydi. Daha önce bembeyaz olan yüzü, kül rengini almıştı.

“Tatlım, gitmene gerek yok,” dedi kekeleyerek. Gözlerinde çaresizlik vardı. “Aşırı tepki vermen için bir neden yok. Josh, teklifimi kabul etmedi.”

Amy, daha da çok aşağılandığını hissetti. Duyduğu acı dayanılmazdı.

“Elbette kabul etmeyecekti. Beni daha önce de istemedi. Şimdi isteyeceğini nasıl düşünebildin?” Amy, çekmecelerini açıp kıyafetlerini açık valizlere fırlattı. Oradan bir an önce kaçmak istiyordu.

“Amy, lütfen, acele karar verme.”

“Acele mi?” dedi Amy, hıçkırarak. “Aslında bu evden yıllar önce gitmeliydim ama nedense seninle özel bir şeyler paylaştığımızı sanıyordum. Güven, karşılıklı saygı, sevgi gibi. Bu akşama kadar sana hep inandım –”

“Amy.”

Babasının boğuk sesi, Amy’ye yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissettirdi. Çok ama çok kötü bir şey olmuştu. Arkasına dönüp baktığında, babasının göğsünü tuttuğunu, gözlerini devirdiğini ve kendini kaybedip yere yığıldığını gördü.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

JOSH, elindeki bir hafta öncesine ait gazeteyi indirip kucağına bıraktı. Düşünceleri karmakarışıkı. İçini büyük bir tedirginlik kaplamıştı.

“Şimdi dünyanın neresine gitmeyi düşünüyorsun, hayatım?” diye sordu Hazel Teyze. Yumuşak sesi merak doluydu. Oturma odasında Josh’un karşısına oturmuş, örgü örüyordu. Beyaz saçlarını başının tepesinde toplamıştı ve topuzundan çıkan birkaç tutam, oval yüzünü çevreliyordu. Yaşlılığın izlerini taşıyan yüz hatları, yumuşak ve kibardı. Dış güzelliği yıllar önce solmuş olsa da iç güzelliği Josh’un her ziyaretinde sanki daha da artmış oluyordu. Josh, elli yıl sonra Amy’nin de teyzesine benzeyeceğini geçirdi içinden.

“Kadiri’ye geri dönmeyi umuyorum,” dedi, Amy’yi aklından uzaklaştırmaya çalışırken.

“Orası son zamanlarda sık sık haberlere çıkan şu yer değil mi? Bu dünyada çok fazla kargaşa var. İnsanların neden birbirleriyle geçinemediklerini anlamakta zorlanıyorum.” Hazel Teyze, yeğenine imalı imalı baktı.

Josh, yıllardır teyzesinin onu babasıyla olan ilişkisi hakkında iğnelemesine alışmıştı. Genellikle bu imaları duymazdan geliyor, yaşlı kadının ne söylemek istediğini anlamamış gibi davranıyordu. Bu konuda yüzleşmekten kaçınmayı tercih ediyordu. Josh’a göre, Hazel Teyze hayatındaki tek akrabasıydı ve onu çok seviyor, kalbini kırmak istemiyordu.

“O kadar dikkatli okuduğun şey nedir?”

Josh’un bakışları kucakındaki gazeteye çevrildi. “Bir dostum var. Harold Johnson. Büyük bir holdingin sahibi. Sık sık seyahat ettiğimden, onunla sürekli iletişimde olamıyorum. Bu yüzden, borsadaki durumunu sık sık takip ederek onunla ilgili gelişmelerden haberdar oluyorum.”

“Peki, bu sana ne anlatıyor?”

“Birçok şey.”

“Ne gibi?”

Josh, teyzesinin iş dünyasıyla ilgili detayları anlayabileceğinden emin değildi. O nedenle, ona olabilecek en basit şekilde açıklama yaptı. “Borsa fiyatları, bana onun mali durumunu gösteriyor.”

“Anlıyorum ama son on beş dakikadır kaşlarını çatıyor-sun. Arkadaşınla ilgili bir problem mi var?”

Josh, gazeteyi yeniden eline alıp ikiye katladı. “Tahvil sıralaması düşmüş.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Evet, ne yazık ki. Burada bir makale var. Johnson Endüstri’nin hisse bedelinin son günlerde düştüğünü yazıyor. Yani değer, varlıklarının altına düşmüş.”

Hazel Teyze, örgüsüne geri döndü. “Evet, ama tüm bunlar ne anlama geliyor?”

Josh, olayları teyzesinin anlayacağı dilde anlatmakta zorlanıyordu. “Büyük bir tehlike var. Johnson Endüstri, düşmanca bir devralma girişimine aday görünüyor. Arkadaşım, ömrü boyunca çalışıp kurduğu holdingin çoğunluk hissesini bir başkasına satmaya mecbur edilebilir.”

“Bu hiç adil değil. Bir adamın yıllarca çalışıp kurduğu işini, bir başkasının kendine mal etmesi doğru değil.”

“Bu hayatta artık çoğu şey adil değil.”

Hazel Teyze, ellerini kucağında kenetleyip başını iki yana salladı. “Oh, Josh, son yıllarda çok karamsar oldun. Ziyaretime gelmene o kadar çok sevinmesem, aklını başına getirmekten büyük keyif alırdım.”

Teyzesi ciddi olsa da Josh kankahalarla gülmekten kendini alamadı. “Harold, iyi olacak. O, birçok bağlantıları olan güçlü bir adam. Etrafında köpekbalıkları dolaşıyor ama yakında kendilerine daha zayıf bir av aramaya başlayacaklar.”

“Güzel. Arkadaşının işini kaybetmesini hiç istemem.”

“Ben de öyle.” Josh, gazeteyi kenara bırakıp gözlerini yumdu. İçini kaplayan, uzun zamandır unuttuğu o heyecana karşı savaşıyordu. Gazeteyi eline alır almaz, kanındaki adrenalin seviyesi artmıştı. Yıllardır, ardında bıraktığı hayatı anımsamayı bile kendine yasaklamıştı. Babasıyla son restleşmesinden beri, Johnson Endüstri’nin o an yaşadığı probleme benzer problemlere iki elle sarılıp çözüm bulmaktan ne kadar zevk aldığını unutmak için her şeyi yapmıştı. Ama şimdi, farkında bile olmadan beyinde bu zorluğu aşmanın yolları dönüp duruyordu.

Derin bir nefes aldı ve Amy'nin babasına tavsiye verme fikrini aklından çıkarmaya çalıştı. Onlarla ipleri koparmıştı ve artık geri dönüşü yoktu.

"Son gördüğümde baban gayet iyiydi," dedi Hazel Teyze.

Josh, onu duymazdan geldi. Babası hakkında konuşmak istemiyordu ve teyzesi de bunu biliyordu ama her zamanki gibi ısrarla o konuyu açıyordu.

"Bana seni sordu."

Josh, alaycı bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Seni seviyor, Josh," diye üsteledi Hazel Teyze. "Siz ikiniz bu kadar gururlu olmasaydınız, aranızdaki tatsızlığı beş dakikada çözebilirdiniz. Yemin ederim, sen de ondan daha iyi değilsin."

Josh, öfkesine daha fazla hâkim olamadı. "Multimilyoner olmayabilirim ama en azından dolandırıcı değilim. Babam çoktan hapsi boylamış olmalıydı. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Siz ikinize göre, Chance Powell'in yalancı ve sahtekar olduğunu görmezden gelmeliyim, öyle değil mi?"

"Josh, lütfen, eski yaraları yeniden açmak istemedim. Sadece senin, babanla olan probleminden kaçmak için yıllardır dünyanın bir ucundan diğerine gidişine şahit oldum. Artık seni tanımıyorum. Senin için bir zamanlar değerli olan şeylere sırtım nasıl dönebildiğini anlayamıyorum."

Yaşlı kadının rengi solmuştu. Josh, ona öyle çıkıştığı için hemen pişman oldu. "Özür dilerim, Hazel Teyze. Sana sesimi yükseltmemeliydim. İstersen konuyu değiştirelim. Akşam yemeği için ne pişirdim demiştin?"

"Şeytan!" dedi Hazel, gözleri parlayarak.

"Efendim? Anlayamadım."

Yaşlı kadın, bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Ne zaman aklını başına getirmeye çalışsam, ağzımın payını alıyorum. Hayatının geri kalanında ne yaparsan yap, seni her

zaman seveceğimi bilmeni isterim, Joshua. Sen benim öz oğlum gibisin. Burnunu haddi olmayan yerlere soktuğu için bu yaşlı kadını affet.”

Josh, ayağa kalkıp teyzesinin koltuğunun koluna oturdu. “Sen beni sivri dilim için affedebilirsen, anlaştık.”

O gece, Josh hiç uyuyamadı. Yatakta öylece uzanıp, elleri başının altında boşluğa baktı. Ne zaman gözlerini yumsa, Harold Johnson’ı karşısında oturmuş, onunla maddi problemlerini konuşurken görüyordu. Amy’nin babası, büyük olasılıkla kariyer hayatının en hassas dönemindeydi. Yaşlı adamın karakterinin gücü, tüm kötülükleri defetmeye yeterdi ama etrafında kana susamış köpekbalıkları vardı. Josh, Harold’ın onları kendinden ne kadar süre uzak tutabileceğini bilemiyordu. Amy’nin iyiliği için, işlerin iyice kötüye gitmemesini ümit ediyordu.

İlk aklına gelen, Harold’ı arayıp birkaç öneride bulunmak olmuştu fakat Harold Johnson ile Amy’nin ona ihtiyaçları yoktu. Harold’m söylediğine göre Amy’nin ciddi bir ilişkisi vardı. Hatta onun kısa süre içinde parmağına nişan yüzüğünü takacağını iddia etmişti.

Josh, yaşlı adama bu konuda hiçbir soru sormamıştı. Hâlbuki, gidişinden kısa bir süre sonra Amy’nin ayaklarını yerden kesen erkeğin adını öğrenmek için sağ elini bile feda edebilirdi. Muhtemelen Josh, diğer erkeği tanıımıyordu. Tanısa da bir şey fark etmezdi. Seattle’dan ayrılırken, Amy’nin en kısa sürede başka birine âşık olmasını ümit etmişti. Şimdi rahatsız olması için hiçbir neden yoktu. Olmasını istediği şey tam olarak buydu. Peki, şimdi neden pişmanlıklar ve kuşku- lar, içini kemiriyordu?

Cevap apaçık ortadaydı. Amy'yi sevmekten asla vazgeçmeyecekti. Genç kadının babasıyla konuştuğundan beri ilk kez ne kadar budala olduğunu kabul ediyordu. Amy'yi başka bir erkeği öperken düşünmek bile içini öyle büyük bir öfkeyle dolduruyordu ki farkında olmadan yumruklarını sıkıyordu.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, Amy'yi yeni bulduğu sevgilisiyle sevişirken düşününce, adeta derisi yüzülüyormuş gibi hissediyordu. İşin komik yanı, Amy onu uyarmıştı. Merdivenlerin tepesinde durup, bunları ona haykırmıştı. *Eğer başka bir erkeğin bana dokunduğunu, beni öptüğünü, benimle seviştiğini düşünerek yaşayabileceksen, git o zaman...*

Josh, gitmişti fakat Amy haklıydı. Bu düşünceler, Josh'a, patlamada aldığı yaralardan çok daha fazla acı veriyordu.

Harold Johnson'ın sözleri de aklından hiç çıkmıyordu. Yaşlı adam, gözlerinin içine bakmış ve şöyle demişti: *Bu genç adam, zorluklardan ve fırsatlardan kaçmayı alışkanlık haline getirmiş.* O gün Josh, kendini savunmamıştı. Harold ile tartışmaktansa, o yorumu sineye çekmeyi tercih etmişti. Ama şimdi Harold'ın sözlerinin doğruluğu yüzüne bir tokat gibi çarpıyor ve Josh'u savunmasız bırakıyordu. Babasını terk ettiğini, o çok sevdiği hayata sırtını döndüğünü ve o zamandan beri sürekli kaçışını inkâr edemezdi. Amy'ye duyduğu aşk bile, Josh'u o acıyla yüzleşecek kadar güçlü kılamamıştı. Sonunda onu terk etmiş ve daha büyük bir acıya mahkûm olmuştu. Hayatı boş bir kabuk gibiydi. Sanki her işi üstünkörü yapıyor, güzel olan her şeyi elinin tersiyle itiyordu.

Kendine göre şövalyelik yapmış, başına gelen en güzel şeyi, Amy'nin aşkını umarsızca fırlatıp atmıştı.

Pişmanlıkla gözlerini yumup, yatakta öylece uzanarak bu konuda ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

Amy'yi acımasızca terk ettikten sonra, hayatına yeniden elini kolunu sallaya sallaya girebilir miydi, bilemiyordu. Bu-

na cevap vermek çok zordu. Belki en iyisi, onu bulduğu mutlulukla baş başa bırakmaktı.

Kuşkular Josh'a her köşeden saldınyordu. Sonunda uykunun imkânsız olduğunu anladı. Yorganı üzerinden atıp yataktan çıktı ve giyinip oturma odasına indi.

Teyzesinin odasının kapısı hafifçe aralıktı ve Josh, onun horladığını duyabiliyordu. Normalde bu Josh'u rahatsız ederdi ama o sabah, Hazel Teyze'nin sahip olduğu tek aile olduğunu düşünerek içi rahatladı. Onu gerektiği kadar sık ziyaret etmiyordu. O günden itibaren yaşlı kadını daha sık ziyaret etmeye karar verdi.

Karanlıkta birkaç dakika oturarak Amy ve Harold ile ilgili seçeneklerini düşündü. Meseleleri dikkatlice düşünebilmek için zamana ihtiyacı vardı.

Sabahın ilk saatlerinde televizyonu açtı. Uykuya dalmasını sağlayacak bir film bulmayı umuyordu ama onun yerine, yirmi dört saat finans haberleri veren bir kanal açtı. Gazetede okuduğu makale bir hafta önce yayınlanmıştı. Yedi gün içinde Johnson Endüstri'nin başına pek çok şey gelmiş olabilirdi. Josh, gerçekten merak içindeydi.

"Josh, sabahın köründe ne yapıyorsun?" diye sordu teyzesi. On iki yaşındaki oğlunu azarlayan bir anne gibiydi. Ayakta durmuş esniyordu. Üzerinde lavanta rengi bir sabahlık ve başında siyah bir bone vardı.

"Uyuyamadım."

"Bir bardak ılık süte ne dersin? Bende her zaman işe yarar."

"İçine kakao koyarsan ve bana eşlik edersen neden olmasın?"

Teyzesi, gülümseyerek mutfağın yolunu tuttu. "Masal okumamı da ister misin?"

"Hiç fena olmaz."

“Bunu söyleyeceğini biliyordum.”

Josh, onun peşinden gitmek için ayağa kalktı. Tam televizyonu kapatacağı ki o anda verilen haberi duydu. Bir an, şoka uğramış halde adeta donakaldı.

“Hazel Teyze!” diye seslendi, kendine gelir gelmez. “Sütü iptal etsen iyi olur.”

“Nedenmiş o?” diye sordu yaşlı kadın ama Josh’u görür görmez durdu. “Josh, ne oldu? Oğlum, yüzün hayalet gibi bembeyaz olmuş.”

“Arkadaşım... Sana sözünü ettiğimi arkadaşım kalp krizi geçirmiş ve hayati tehlikesi varmış.”

Bütün gece Josh, ne yapması gerektiğini düşünüp durmuştu. Kararsızlığı ve kuşkularıyla mücadele etmişti. Amy ile babasını hayatlarına devam etmeleri için rahat mı bırakmalıydı, buna bir türlü karar verememişti. Aynı zamanda, melek gözlü aşkı yanında olmadan yaşayıp yaşayamayacağını merak etmeye başlamıştı.

Şimdi ise olaylar tamamen kontrolünden çıkmıştı. Artık tek bir seçeneği vardı; geri dönecekti. Eğer Johnson Endüstri, Harold’ın kalp krizi geçirmesinden önce tehlikeye girdiyse, şimdi daha da savunmasız durumda olmalıydı. Köpekbalıkları, her zaman en zayıf avın peşinden giderlerdi ve Johnson Endüstri, önlerinde kan kaybederek duruyordu. Josh’un becerileri körelmiş olabilirdi fakat zarar görmemişti ve onlara yardım edebileceğini biliyordu.

Amy de ona ihtiyaç duyuyor olmalıydı. Baba-kız her zaman birbirlerine çok yakın olmuşlardı ve babasını kaybetmek Amy’yi mahvederdi.

“Josh,” Teyzesi, elini onun koluna koydu. “Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Josh'un gözleri parladı. Eğilip, yaşlı kadını yanağından öptü. "Haftalar önce yapmam gereken şeyi yapacağım— evleneceğim."

"Evlenmek mi? Kiminle?" Hazel'in gözleri hayretle açılmıştı. Bir an durup düşündü. "Doğruyu söylemem gerekirse, elime düğün davetiyen geçtiği sürece kiminle evlendiğin umurumda bile değil."

Amy, hastanede bezden bir bebek gibi hareketsiz oturmuş, babasının odasının dışındaki duvara boş boş bakıyordu. Harold, yoğun bakımdaydı ve Amy, onu her saat başı yalnızca birkaç dakika görebiliyordu. Elini tutabileceği, ona sevgisini anlatabileceği, güç verebileceği o kıscak anlar için yaşıyordu.

Babası, üç gündür komadaydı. Hiçbir tepki vermiyordu. O uzun, yorucu günler boyunca Amy hastaneden bir kez bile ayrılmamıştı. Uyumamış, doğru dürüst bir şey yememiş, üzerini değiştirmemişti. Babasını yalnız bıraktığı anda ölmesinden ve bunu engellemek için orada olamamaktan korkuyordu.

Hastane koridorunun cilalı zemininde telaşlı ayak sesleri duyuldu fakat Amy, kimin geldiğine bakmadı. Gün boyunca yanına birçok kişi uğramıştı. Şirketteki personel, dostlar, iş ortakları, babası hakkında bilgi almışlar, ona cevaplamak istemediği sorular sormuşlardı. Amy, onların hepsini geri göndermişti. Şimdi kendini çok yalnız ve bitkin hissediyordu.

Ayak sesleri yavaşladı.

"Amy."

Genç kadın, bir an kalbi durmuş gibi hissetti. "Josh."

Ne olduğunu bile anlamadan kendini Josh'un güvenli kucağında bulmuş, kollarını onun boynuna dolamış, yüzünü

CENNETTEN GELEN MELEK

göğsüne gömmüş, çöllerdeki kurak toprakların yağmuru içine çektiği gibi kokusunu içine çekmeye başlamıştı.

Babası kalp krizi geçirdiğinden beri ilk kez gözyaşlarının akmasına izin verdi. Yaşlar gözlerinden sel gibi boşalıyor, omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kalan tüm gücüyle Josh'a sarıldı.

Josh'un elleri Amy'nin saçlarındaydı. Ona kendi hıçkırıklarından duyamadığı kelimeler fısıldıyordu. Hiç önemli değildi, sonuçta oradaydı. Tanrı, Amy'nin ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlamış ve onu yanına göndermişti.

"Benim hatam," dedi Amy, acı dolu bir sesle. "Hepsi benim hatam."

"Hayır, meleğim, değil. Senin hatan olmadığından eminim."

Hiç kimse bunu anlamıyordu ve Amy, onlara açıklayamayacak kadar yorgundu. Bir adım gerileyip gözlerindeki yaşları sildi.

"Buna ben sebep oldum. Ben yaptım. Tartışıyorduk ve ben öyle öfkeliydim, öyle incinmişim ki evi terk etmek istedim. İşte her şey o zaman oldu."

Josh, onu omuzlarından tutup sandalyeye oturttu. Önünde diz çöküp, ellerini ellerinin arasına alarak ovaladı. Amy, ancak o zaman ne kadar üşümüş olduğunu fark etti. Titreyerek ve burnunu çekerek öne eğilip, alnını Josh'un güçlü omzuna yasladı.

Josh, hemen ona sarıldı. "İyileşecek," dedi yumuşacık bir sesle.

"Hayır, ölecek. Öleceğini biliyorum ve ona ne kadar üzgün olduğumu asla söyleyemeyeceğim."

Josh, onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Baban seni çok seviyor. Ne kadar üzgün olduğunu zaten biliyordur."

“Artık bundan emin değilim.” Amy, yana doğru sallandı. Josh onu yakalamasa, düşecekti.

Josh, onu belinden sımsıkı tuttu. “En son ne zaman bir şeyler yedin?”

Amy, hatırlamıyordu. Ona boş boş baktı.

“Meleğim, şimdi kendine her zamankinden daha iyi bakman gerekiyor. Baban uyandığında, seni yüzünde parlak bir gülümseme ve gözlerinde sevgiyle onu beklerken bulmalı.”

Amy, başını salladı. Babasının yaşayacağını düşündüğü zamanlarda, o da gözünde aynı sahneyi canlandırmıştı.

“Seni eve götürüyorum.”

“Hayır.” Amy, otomatikman itiraz etti ve başını şiddetle iki yana salladı.

“Manuela’ya senin için yiyecek bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim. Sonra seni yatıracağım. Uyandığında konuşacağız. Konuşacak çok şeyimiz var, Melek Gözlüm.”

İçinden bir ses, Amy’ye Josh’u dinlememesi, ona güvenmemesi gerektiğini söylüyordu. Ama mantığının sesini dinlemeyecek kadar yorgun ve güçsüzdü.

Eve giderlerken arabada uyumuş olmalıydı çünkü hastaneden sonra hatırladığı ilk şey, evinin bahçesinde park edişleri ve Josh’un arabadan inmesine yardım edişiydi. Josh, yürümesine izin vermemiş, küçük bir çocukmuş gibi onu kucağına alıp eve taşımıştı.

“Manuela!” diye bağırdı, ön kapıya vardıklarında.

Şişman kâhya, Josh’un sesini duyunca koşarak girişe geldi. Onu görünce, hararetle İspanyolca bir şeyler mırıldandı.

“Amy’ye yiyecek hafif bir şeyler hazırlayıp odasına getirebilir misin? Yorgunluktan bayılmak üzere.”

“Hemen getiriyorum,” dedi Manuela, ellerini mavi önlüğüne kurularken.

“Ben aç değilim,” diye itiraz etti Amy. Yorgun ve uykusuzdu ama hasta değildi. İlgilenmeleri gereken kişi babasıydı. Onu bembeyaz yüzüyle hasta yatağında ölü gibi yatarken düşününce, Amy tekrar hıçkırıklara boğuldu.

“Bay Josh!” diye seslendi Manuela, Josh Amy’yi merdivenlerden yukarı taşıırken.

“Efendim, Manuela?”

“Geri dönmeniz için çok dua ettim.”

Amy, onların konuşmasını anladığından emin değildi. Etrafındaki her şey sanki kalın bir sis perdesinin ardına gizlenmişti. Başını çevirip kâhya kadına baktığında, onun telaş içinde mutfaka gittiğini gördü.

Josh, yatak odasına girip Amy’yi yatağının üzerine bıraktı ve ayakkabılarını çıkarttı.

“Banyo yapmak istiyorum,” dedi Amy.

Josh, banyoya gidip küvetin musluğunu açtı. Sonra odaya dönüp, bir gecelik bulana kadar çekmeceleri karıştırdı ve Amy’yi tutup küvete götürdü.

Amy, onun yardımına ihtiyacı varmış gibi hiç itiraz etmedi. Hatta Josh, bluzunun düğmelerini açarken ve üzerindeki kileri çıkarırken de hiç itiraz etmedi. Cansız ve uyuşuk bir halde, öylece duruyordu.

O anda Manuela, elinde yemek tepsisiyle odaya girdi. Kaşlarını çatıp anadilinde bir şeyler söylenerek Josh’u banyodan çıkarttı ve Amy’yi tamamen soydu.

Amy banyodan çıktığında, Josh odayı arşınılıyordu. Genç kadın yıkanmış, saçlarını kurutmuş, dişlerini fırçalamış ve geceliğini giymişti.

Josh, hemen yanına gidip güçlü kollarıyla onu sardı. “Şimdi biraz daha iyi hissediyor musun?”

Amy, başını salladı. Josh’un dudaklarına nasıl baktığını, gözlerinin nasıl kısıldığını fark etmişti. Josh, onu öpmek isti-

yordu. Bunu yapmasını nasıl arzuladığını anlayınca, Amy'nin kalbi delice atmaya başladı.

Sonunda Josh, başını eğdi ve onun dudaklarına kapandı. Ellerini kalçalarına götürüp, onu kendine iyice çekti ve bacaklarının arasına bastırdı.

Amy, duyduğu zevkle iç çekip kollarını onun boynuna doladı. Dilini erkeğin ağzının içinde ileri geri hareket ettirmeye başladı.

"Amy... Hayır," dedi Josh, inleyerek. Bir yandan da kendine hâkim olamıyormuş gibi genç kadının kalçalarını okşuyordu.

Amy, karnında onun dimdik olmuş erkekliğini hissetti ve ona sürtünmeye başladı. O da kendini durduramıyordu.

"Manuela sana çorba getirdi," diye üsteledi Josh, onu yatağa çekerken.

Amy, yolunu kaybetmiş bir çocuk gibi itaatkâr bir tavırla onun peşinden gitti. Josh, onu yatağa oturtup, tepsinin olduğu sehpayı önüne çekti.

Üç lokmadan sonra Amy doymuştu. Josh, onu çorbasını bitirmesi için zorladı fakat genç kadın, gözlerini yumup başını iki yana sallayarak itiraz etti.

Josh, tepsiyi kaldırdı. Yatak örtüsünü açıp onu yatırdı.

"Uyu," dedi emredencesine ve eğilip onu bir kez daha öptü.

"Yine gidecek misin?"

"Hayır," diye fısıldadı Josh, genç kadının saçlarını okşayarak.

Amy, onun elini tutup dudaklarına götürdü. "Uyandığımda burada olacağına söz ver. Buna ihtiyacım var, Josh."

"Söz veriyorum."

Amy'nin gözleri kapandı. Josh'un kapıya gittiğini duydu ve sözünden anında döndüğünü düşündü. Bu düşünce, yüzü-

CENNETTEN GELEN MELEK

ne çarpan beklenmedik bir tokat gibiydi ve Amy, yeniden ağlamaya başladı.

Josh, onun acısını hissetmişti. "Tepsiyi mutfığa götürüyorum. Birkaç dakika sonra geri döneceğim, meleğim. Sana söz veriyorum."

Amy, ona inanmadı ama bir süre sonra uykusunda kıpırdandığında, Josh'un bir sandalyede oturup onu izlediğini gördü. Öne eğilmişti. Dirsekleri dizlerinin üzerindeydi.

Uzanıp, parmağını Amy'nin yüzünde gezdirdi. "Yum gözlerini, bebeğim. Henüz çok az uyudun."

Amy, yatağın diğer ucuna kayıp, yanındaki boşluğu işaret ederek onu yatağa davet etti.

"Amy, hayır. Bunu yapamam."

"Sana ihtiyacım var."

Josh'un gerilen yüz hatlarında kararsızlık vardı. "Oh, meleğim, benden öyle şeyler istiyorsun ki..." Ayağa kalkıp yatağın kenarına oturdu. "Seninle uyursam, örtünün üzerinde yatacağım. Anlaştık mı?"

Amy, itiraz etmeyi düşündü ama hiç gücü yoktu. Josh, başını yastığa koydu. Amy'nin bakışları öylesine sevgi ve şefkat doluydu ki bir damla yaş, gözünün kenarından burnuna, oradan da yastığına düştü. İkincisini Josh parmağıyla yakaladı.

"Oh, güzeller güzeli Amy," diye fısıldadı. "Seni tanıdığım andan beri hayatım hiç eskisi gibi olmadı."

Amy, gülümsemeye çalıştı ama sadece dudaklarını hafifçe kımlatabildi. Gözlerini yumup başını kaldırarak Josh'dan ufak bir öpücük aldı.

"Demek günahlarımı bana böyle ödeteceksin, öyle mi?"

Amy, gözlerini açıp ona baktı.

“Seninle sevişmeyi ne kadar istediğimi anlamıyor musun?” Josh, diliyle genç kadının dudaklarını aralayıp onu uzun uzun öptü.

Amy de boynuna sarılıp ona karşılık verdi. Josh’un dokunuşlarına ne kadar aç olsa da onunla yatakta olmak cinsel duygular uyandırmamış, içini büyük bir aşk ve güven duygusu kaplamıştı.

Josh, onu kalçasından çekip vücuduna iyice bastırdı. Amy, aralarındaki kalın örtüye rağmen onun sertleşmiş erkekliğini hissedebiliyordu. Josh, onu bir kez daha öptü. Onu nefessiz bırakıncaya kadar dilini ağzının içinde hareket ettirdi. Elini örtünün altına sokup göğsünü buldu.

Amy, Josh’un göğüslerine yaptığı harika şeyleri anımsayınca derin bir iç çekti. “Seni beslemek istiyorum. Daha önce yaptığımız gibi.”

Josh’un tüm vücudu kaskatı kesildi. “Amy... Hayır.”

“Lütfen.” Amy, onu kıskırtmak için alt dudağını ağzına alıp uzun uzun emdi.

“Sana istediğin her şeyi, hatta daha fazlasını vereceğim,” dedi Josh, genç kadının başını omzuna yaslariken. “Ama daha sonra. Önce gözlerini kapa ve biraz uyuyup dinlen.”

Amy, başını sallayıp gözlerini yumdu ve anında derin bir uykuya daldı.

Bir süre sonra ayandı. Sersem gibiydi. Kendini yabancı bir yerdeymiş gibi hissetti. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ama kendi odasında olduğunu anlayınca rahat bir iç çekip gözlerini yeniden yumdu.

İşte o anda belinden göğsüne kayan iri erkek elini fark etti. Düşet içinde ufak bir çığlık atıp gözlerini açtı. Başını yastıktan kaldırıp baktı. Josh, yanında uyuyordu. Anılar bir bir yerine oturup, bulmacanın parçaları birleşince, Amy öfke ve acıyla doğrulup Josh’u omzundan itti.

CENNETTEN GELEN MELEK

“Hayır!” diye haykırdı. “Burada olmaya hakkın varmış gibi yatağıma nasıl girersin?”

Josh, gözlerini açtı ve kaşları anında çatıldı. Amy’nin hareketlerine şaşırdığı belliydi. Dirseğinin üzerinde doğrulup ona baktı.

“Hemen git!” dedi Amy. Öfkesini kontrol altında tutabilmek için dişlerini sıkıyordu.

“Melek Gözlüm, beni yanına sen çağırdın. Hatırlamıyor musun?”

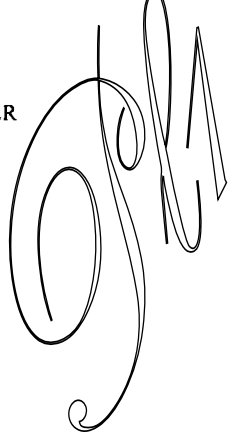
“Hayır.” Amy, örtüyü üzerinden alıp ayağa fırladı. Kaçmaya çalışırken tökezledi. Neredeyse dizlerinin üzerine düşecekti. “Lütfen odamdan çıkar mısın? Yoksa polis çağırmak zorunda kalacağım.”

“Amy?” Josh, yatakta oturup uykulu gözlerini ovuşturdu. Olanların rüya olduğuna inanmak istemiş gibi bir hali vardı. “Mantıklı ol.”

“Git,” dedi Amy, sert bir ses tonuyla ve çıkması için odanın kapısını açtı.

“Hatırlamıyor musun? Öpüştük, sarıldık ve sen –”

“Belli ki bir hata olmuş. Şimdi çık dışarı.” Amy, hiçbir şeyi mantıklı şekilde konuşacak durumda değildi. Tek bildiği, çaresizce unutmaya çalıştığı adam yatağındaydı ve olduğu yerde kalmaya niyetliymiş gibi görünüyordu.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

“AMY,” dedi Josh. Sesi, aklını yitirmiş bir kadını ikna etmeye çalışıyormuş gibi sakın ve kısıktı.

“Dışarı!” diye haykırdı Amy, gözlerini sımsıkı yumarak.

“Pekâlâ.” Josh, ona kuşku dolu gözlerle baktı. “İstediğin gerçekten buysa...”

Adamın küstaniği inanılmazdı. “İstediğim gerçekten bu,” dedi Amy, üstüne basa basa. Kontrolünü kaybetmemek için büyük çaba harcıyordu.

Josh’un hiç acelesi yok gibiydi. Yatağın ucuna oturup eliyle yüzünü ovuşturdu. Sonra ayakkabılarına uzandı ve isteksizce ayağa kalktı. “Konuşabilir miyiz?”

“Hayır.” Amy, çenesini yukarı kaldırarak öfkeyle parlayan gözlerini ona dikti.

“Amy –”

“Konuşacak hiçbir şey yok. Söyleyeceğim her şeyi gittiğin gün söyledim.”

“Yanlış davrandım. Zamanı geriye alabilmek ve o sabah olanları değiştirebilmek için sahip olduğum her şeyi verirdim. Gerçekten çok üzgünüm.”

“Elbette yanlış davrandın.” Amy, olanları unutmamak ve onu affetmemek için kendiyi mücadele ediyordu. Artık Josh’a güvenemezdi. “Bunu eninde sonunda anlayacağını biliyordum ama sana o zaman da söyledim ve çok ciddiydim. Geri dönmeni istemiyorum.”

Merdivenleri koşarak çıkmaktan nefes nefese kalan Manuela, yanlarına geldi. “Bayan Amy, Bay Josh, hastaneden arıyorlar.”

Amy, Josh’u odasından atmaya çalışırken telefonun çaldığını bile duymamıştı. “Aman Tanrım,” diye mırıldandı ve odanın diğer ucundaki paralel telefona koştu.

“Evet. Ben Amy Johnson,” dedi büyük bir telaş içinde ama hattın diğer ucundan ses gelmedi.

“Fişini çekmiştim,” diye açıkladı Josh. Hemen fişi prize taktı. “Uyurken rahatsız edilmeni istememişim.”

“Ben Amy Johnson,” diye tekrarladı genç kadın. Kalbi heyecan ve korkuyla çarpıyordu.

Hastaneden arayan görevlinin sesi duyuldu. Babasının uyandığını ve o anda dinlendiğini öğrenen Amy, yatağın üzerine çöktü ve gözlerinden mutluluk yaşları akmaya başladı.

“Teşekkürler. Çok teşekkürler,” diyerek telefonu kapadı.

“Babam uyanmış. Durumu iyiye gidiyormuş,” dedi Manuela’ya, elinin tersiyle yanaklarını silerken. “Beni görmek istiyormuş.”

“Tanrıya şükür,” diye fısıldadı Josh.

Amy, onun orada olduğunu unutmuştu. “Lütfen git,” diyerek Manuela’ya yalvarırcasına baktı. Josh’u odasından çıkarmak için kâhya kadından destek bekliyordu.

“Bay Chad sizi görmeye geldi,” diye fısıldadı Manuela. “Ona uyuduğunuzu söyledim.”

“Teşekkürler. Hastaneden döndüğümde Bay Morton’u ararım.”

“Ona Bay Josh’un geri döndüğünü ve burada kaldığını da söyledim,” diye ekledi Manuela, zafer edasıyla gülümseyerek.

“Müsaadenizle giyinmek istiyorum,” dedi Amy, ters ters.

“Elbette,” dedi Josh, sanki ortada hiçbir problem yokmuş gibi. Kapıdan çıkarken ona göz kırptı. Amy, onun kafasına bir şey fırlatmamak için kendini zor tuttu.

Yeniden yatağın kenarına oturduğunda titriyordu. İçinde savaş veren duygular öyle güçlüydü ki önce hangisine kulak vereceğini bilemiyordu.

Babasının durumundaki ani değişiklik, ona büyük bir rahatlık hissi ve mutluluk vermişti. Diğer duygularını tanımlamak ise o kadar kolay değildi. Acılı bir anında, Josh geri dönmüş ve hayatına ani bir giriş yapmıştı. Ona tepki vermesi gerekirken, Amy erkeğin kollarına atılmıştı. Josh, her an ona yeniden sırtını dönüp gidebilirdi. Amy, acı tecrübeleriyle bunu öğrenmişti. Bir kez yanmıştı ve artık ateşten uzak durması gerektiğini biliyordu.

Giyinip aşağı indiğinde, Josh ortalarda yoktu. Amy, oturma odasına baktı. Sonra onu aradığı için kendine kızdı. Ne de olsa, ona gitmesini istediğini kesin bir dille söylemişti. Gidişi, aralarında tatsız bir yüzleşme olmasını da engellemişti.

Amy bunları düşünürken, ön kapı açıldı ve Josh, pişkin pişkin eve girdi. Amy, onu görmemiş gibi davranıp bir fincan kahve içmek için yemek odasına girdi. Manuela’nın onun

CENNETTEN GELEN MELEK

için getirdiği kahvaltıya bakmadı bile. Çantasıyla, arabasının anahtarlarını aradı.

“Bir şeyler yemelisin,” dedi Josh.

Amy, dönüp öfke dolu gözlerle ona baktı ama hiç cevap vermedi. Anlamsız şeyler üzerine tartışmak istemiyordu.

“Hastaneye gitmeye hazırsan, bir araba kiralamıştım.”

“Kendi arabamla gideceğim.”

“Sanırım araban hâlâ hastanede.”

“O halde garajdan başka bir araba alırım.”

“Boşa benzin yakmış olursun. Ne de olsa ben de hastaneye gideceğim. Hem iki arabayı eve nasıl geri getireceksin?”

“Pekâlâ,” dedi Amy, dişlerini sıkarak.

“Artık gidelim mi?”

“Tamam.”

Amy, Manuela’ya nereye gittiğini bildirdi ve Josh’un evin önünde park edilmiş arabasına gitti. Onun kapısını açmasını beklemeden arabaya binip emniyet kemerini bağladı.

Kalabalık sabah trafiğine girdiler. Konuşmayı ilk başlatan Josh oldu. “Bana müsaade edersen sana yardım edebilirim, Amy.”

“Yardım etmek mi?” Amy, asabi bir kahkaha attı. “Yatağıma girip bana istemediğim şekilde ilgi göstererek mi?” Bunu söylediğine inanamıyordu. Sözlerinin adil olmadığını farkındaydı ama özür dilemektense, dilini kesmeyi tercih ederdi.

Josh, gerildi fakat kendini savunmak için hiçbir şey söylemedi. Bu da Amy’ye kendini daha kötü hissettirdi. Yine de bir daha Josh’a karşı zayıf olmamaya kararlıydı.

“Zalimce davranışımı telafi etmek istiyorum,” diye mırıldandı Josh, bir dakika sonra.

Amy’nin öfkesi aralarında gergin bir ip gibi duruyordu ve köprü kurmaya cesareti olan tek kişi Josh idi.

Josh'un hiç gitmemiş gibi kolaylıkla geri dönebileceğini düşünmesi ve bıraktıkları yerden başlayabileceklerini sanması, Amy'yi çok kızdırıyordu.

"Babanla konuşmak istiyorum."

"Hayır," dedi Amy.

"Amy, bilmediğin bazı şeyler var. İzin verirsen, yardımcı olabilirim."

"Hayır, teşekkürler."

"Oh, Amy, seni bu kadar çok mu incittim?"

Amy, ona cevap vermedi. Başını çevirip camdan dışarı baktı. Hastaneye on beş dakikalık yolculuk ona bir saat gibi gelmişti. Amy, Josh'un onu hastane girişinde bırakıp gitmesini ümit ediyordu. Ama Josh, otoparka girip kontağı kapattığında, umutları boşa çıktı.

Dilinin ucuna gelen iğneleyici sözleri sarf etmemek için kendini tutarak arabadan indi. Josh'un onu takip edip etmediğine hiç bakmadı. Hastane koridorlarında arkasında yankılanan ayak seslerini duyunca, hafifçe inledi. Neyse ki asansörde yanlarında başka insanlar da vardı. Sekizinci kata çıktıklarında, Amy nöbetçi hemşireye adını söyledi.

"Bayan Johnson, bu sabah sizi arayan bendim," dedi uzun boylu, kızıl saçlı, çilli hemşire. "Babanız, çok daha iyi görünüyor."

"Onu görebilir miyim?"

"Evet, elbette ama yalnızca birkaç dakika."

Amy, başını salladı ve hemşirenin arkasından yoğun bakım ünitesine girdi.

Yatağının yanına yaklaştığında, Harold Johnson kuvvetsizce gülümsedi. Amy'nin gözleri, parlak gülümsemesinin ardına saklamaya çalıştığı yaşlarla doldu. Babasının yüzüne az da olsa renk gelmişti. Hâlâ çok hasta olsa da uyanıktı ve Amy ile konuşabiliyordu.

CENNETTEN GELEN MELEK

“Bakıyorum tatil yapmanın yolunu buldun,” dedi Amy, gülümseyerek.

“Merhaba, tatlım. Seni korkuttuysam, özür dilerim.”

Amy, babasının elini tutup sıktı. “Asıl özür dilemesi gereken benim. Olanları her düşündüğümde kendimi suçluyorum.”

Harold, başını hafifçe iki yana salladı. Diliyle dudaklarını ıslatıp gözlerini yumdu. “Benim için bir şey yapman gerekiyor.”

“Ne istersen.”

“Harold, parmaklarını kızının parmaklarına kenetledi. “Kolay olmayacak, bebeğim. Gururun bunu yapmanı zorlaştıracak.”

“Baba, bu dünyada senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Gücünü boşa harcama. Neye ihtiyacın varsa söyle.”

“Bana Joshua Powell’ı bul.”

Amy, yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. Yatağın kenarlarındaki parmaklıklara tutunup derin bir nefes aldı. “Josh’u mu? Neden?”

“Bize yardım edebilir.”

“Oh, Baba, niyetinin iyi olduğundan eminim ama Josh’a ihtiyacımız yok.” Amy, babasını ikna edebilmek için yumuşak bir ses tonuyla konuşmuştu.

“Ona ihtiyacımız var,” diye tekrarladı babası. Sesi öyle zayıftı ki güçlkle duyuluyordu.

“Elbette isteğini yerine getirmek istiyorum fakat şimdiye kadar onsuz gayet iyi idare ettik,” dedi Amy, neşeli görünmeye çalışarak. Sonra aniden kafasına dank etti. “Benim ona ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi? Oh, Baba, ben görüldüğümde daha güçlüyüm. Artık onu unuttuğumu şimdiye kadar anlamış olmalıydın. Chad ile aramızda iyi gi-

den bir şeyler var ve Josh'u geri çağırarak bu ilişkiye zarar vermek istemiyorum."

"Amy, Josh ile konuşması gereken kişi benim. Lütfen, sadece dediğimi yap."

"Pekâlâ."

"Teşekkürler." Harold, gözlerini yumdu ve neredeyse uykuya daldı.

Amy, istemeden onun yanından ayrıldı. Kafası karışmıştı ve tedirgindi.

Geri döndüğünde, Josh bekleme odasını arşınılıyordu.

"Baban nasıl?"

"Daha iyi."

"Güzel. Ona burada olduğumu söyledin mi?"

"Hayır."

"Söylemen gerekiyor, Amy. Neden tereddüt ettiğini anlayabiliyorum ancak bilmediğin, ya da anlamadığın şeyler var. Babana iyiliğim dokunabilir."

Amy, neler olduğunu anlamıyordu ama önemli bir şeyleri kaçırdığı çok açıktı.

"Konuşmamız gerekiyor," diye üsteledi Josh. "İzin ver sana kahvaltı ısmarlayayım. Oturup mantıklı bir şekilde konuşabiliriz."

Amy, onun davetini nezaketen kabul etti. "Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun."

Josh'un dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Evet, ediyorum."

Hastane kafeteryası tıklım tıklım doluydu. Birer tepsi kahvaltı alıp, pencerenin kenarında bir masaya oturdular.

Josh, konuşmak isteyen biri için oldukça sessizdi.

Amy, ekmeğine tereyağı sürüp birkaç lokma yedi. "Evet, o kadar önemli olan şey neymiş bir an önce söyle de konu kapansın," dedi sabırsız bir tavırla.

“Bu o kadar kolay değil.”

“Kolay olmayan ne? Gerçeği söylemek mi?”

“Ben sana hiç yalan söylemedim, Amy. Hem de hiç. Ama söyleyeceğim şeyin seni olduğundan daha çok üzmesinden korkuyorum.”

“Oh? Yoksa bir yerlerde bir eşin ve ailen mi var?”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Ben yalancı ya da sahtekâr değilim.”

“Bu çok rahatlatıcı. Peki nesin?”

“Eski bir idareciyim. Üç yıl boyunca ülkenin en büyük holdinginde yönetim kurulu başkanlığı yaptım.”

Amy, kaşlarını yukarı kaldırdı. Doğrusu bundan hiç etkilanmemişti. Josh’un onu böyle bir konuda yanıltmasına şaşırma-mıştı. Josh, daha önce kendini yanlış tanıtmıştı ve güveninin bir kez daha kırılması Amy’yi etkilemeyecekti.

“Petrol işinde olduğunu sanıyordum. Hayret edilecek bir şey.”

“Son birkaç yıldır petrol işindeyim. Yönetim kurulu başkanlığı yaptığım şirketten ayrıldım.”

“Neden?” Amy, gerçekten umursamıyordu ama Josh ona olanları anlatmak istiyorsa, Amy de kısmen merak ettiğini kabul etmeliydi.

“Nedeni önemli değil. Şu an önemli olan, babana şirketini kurtarmasında yardımcı olabilirim. Şirketiniz çok tehlikeli bir dönemden geçiyor.”

“Babam şirketini kaybetmeyecek,” dedi Amy, kendinden emin bir tavırla.

“Amy, olanların ne kadarının farkındasın bilmiyorum ama Johnson Endüstri, çok sayıda şirket avcısı tarafından düşmanca bir devralma planına hedef olmak üzere.”

“Bunu biliyorum fakat ülkenin en iyi beyinleri mali durumumuzla ilgileniyorlar. Sana ihtiyacımız yok.”

“Bu tip durumlarla en iyi şekilde nasıl başa çıkılacağını gayet iyi bilirim.”

Amy, derin bir iç çekerek o konuşmadan sıkıldığı izlenimini yaratmaya çalıştı. “Şahsi fikrimi sorarsan, burnunu babamın işlerine sokup yaralarına merhem olabileceğini düşünmen büyük küstahlık.”

“Amy, lütfen,” dedi Josh, öfkeli bir ifadeyle.

Aslında Amy, onu suçlayamazdı. İşleri kolaylaştırmıyordu çünkü Josh’a karşı beslediği olumsuz hisler, yardım teklifini seve seve kabul etmesine engel oluyordu.

“Harold’ı bir dahaki görüşünde, ona beni sor.”

Babasını düşününce, Amy’nin midesine kramplar girdi. Harold’ın, Josh hakkındaki gerçekleri önceden bildiği belliydi. Yoksa Amy’ye Josh’u bulması için yalvarmazdı ya da ona şirkette çalışmasını teklif etmezdi. Ama ikisi de, Josh’un geçmişini ondan saklamıştı. Aldatılmışlık hissi, Amy’nin yüreğine keskin bir bıçak gibi saplandı. Babasını affedebilirdi fakat Josh onu zaten öylesine incitmişti ki hâlâ açık olan yarasının üzerine bir yenisinin eklenmesi, çektiği acıyı misli misli artırıyordu.

İştahı tamamen kapanmıştı. Tepsiyi önünden itip saatine baktı. Umursamaz bir tavırla Josh’dan izin isteyip kafeteryadan çıktı.

Ne yapacağını bilmez bir halde bayanlar tuvaletine girdi. Titreyen ellerini lavaboya koyup, derin derin nefes alarak acısını hafifletmeye çalıştı. İsteddiği en son şey, Josh’un hâlâ canını yakabileceğini bilmesiydi. Hayatta en çok sevdiği iki erkek tarafından ihanete uğramış olma duygusu, her nefeste daha da keskinleşiyordu.

Suyu açıp yüzünü yıkadı ve kâğıt havluyla kuruladı. Kendini toparladığında, omuzlarını dikleştirerek dışarı çıktı. Niyeti yoğun bakım ünitesine geri dönmekti ama koridorda

duvara yaslanmış onu bekleyen Josh'u görünce, olduğu yerde kalakaldı.

"Sanırım bu sabah babamla konuştuğumda benden seni bulmam istediğini söylemeliyim."

Josh'un siyah gözleri hayretle parladı. Sonra rahatlamış gibi gülümsedi. "Güzel."

"İstersen hemen yanına gidebilirsin."

"Hayır." Josh, başını iki yana salladı. "Önce seninle problemlerimizi çözmemiz gerekiyor."

"Buna hiç gerek yok. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Senden de herhangi bir şey duymak istemiyorum. Aslında senden hiçbir şey beklemiyorum."

Josh, başını sallayarak ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bunu anlayabilirim ama kabul edemem. Şu an uygun zaman olmayabilir ama en azından seni sevdiğime inan."

Amy, elini ağzına götürerek esniyormuş gibi yaptı.

Josh'un gözleri kısıldı ve dudakları gerildi. "Beni kandırmayı başaramıyorsun, Amy. Senin de bana karşı aynı hisleri beslediğini biliyorum."

"Bu hiç önemli değil. Sana karşı hissettiklerim ya da hissetmediklerim hiçbir şeyi değiştirmez. Sen ve babam şirket için yardımının dokunacağına inanıyorsanız, güç sende. Benim onayımı istiyorsan, aldın. Babama yardımı dokunacaksa, şeytanla bile işbirliği yaparım. Ne gerekiyorsa yap ve sonra hayatımdan çık."

Josh, Amy'den sert bir yumruk yemiş gibi irkildi.

Amy, onun neden şok olduğunu anlayamadı. "İnanman için daha kaç kez beni yalnız bırakmanı söylemem gerekiyor?"

"Amy." Josh, onun omuzlarını tutup gözlerinin içine baktı. "Aman Tanrım, bunu sana ben mi yaptım?"

“Suçlu olan biri varsa, o da benim. Yanlış adama âşık oldum ama dersimi aldım.” Amy, onun gözlerine cesurca baktı ve başka bir şey söylemeden arkasını dönüp asansöre yürüdü.

Josh, onu takip etti ve beraber sessizce sekizinci kata çıktılar. Amy, hemşirenin yanına gidip, ona babasının Josh ile konuşmak istediğini söyledi.

Hastaneden ayrılmaya hazırlanıyordu ki asansörün kapıları açıldı ve Chad Morton dışarı çıktı.

“Amy!” diye haykırdı, telaş içinde. “İki gündür seni görmeye çalışıyorum.”

“Üzgünüm,” dedi Amy. Birbirlerine sarıldılar.

“Dün hastaneye uğradım ama eve gitmediğini söylediler. Eve geldiğimde, Manuela uyuduğunu söyledi.”

“Evet. Çok yorgundum. Hatta kendimde değildim,” dedi Amy, Josh’un duymasını umarak.

“Buna şaşmamalı. Baban kapı krizi geçirdiğinden beri buradaydın. Eve gitmeseydin, seni ben götürecektim.”

Amy, Josh’un delici bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. “Ben de gitmek üzereydim. Şirkete uğramayı düşünüyordum.”

Chad’in kaşları çatıldı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

Chad’in huzursuz olduğu belliydi. Gözlerini yere dikti ve ellerini ceplerine soktu. “Şirket kötü haberlerle çalkalanıyor. Ortada birçok spekülasyon var. Herkes çıldırmış gibi.”

“Spekülasyon? Ne hakkında?”

“Şirketin devralınması.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Amy, durumlarının teorik olarak saldırıya açık olduğunu biliyordu ancak bunun gerçekliği, yüzünün bembeyaz olmasına neden oldu.

Chad, bu haberi Amy'ye ilk veren kişi olacağına sağ kolunu kesmeyi tercih ederdi. Bir an tereddüt ettikten sonra derin bir nefes aldı. "Dün Wall Street Borsası kapandığında, Johnson hisse senetleri üç dolar yükselmışti. Benson kontrolü ele geçirdi."

George Benson, tanınmış bir şirket avcısıydı. Hatta Amy'nin bildiği kadarıyla en kötüsüydü. Son derece açgözlü ve acımasız bir adamdı. Zayıf durumdaki şirketlerin tüm hisselerini satın alıyor ve hiç acımadan onları soyup soğana çeviriyordu.

Amy, gözlerini yumarak kontrolünü korumaya çalıştı. "Sakin ama sakın bunu babama anlatma."

"Harold zaten biliyor," dedi Josh, arkalarından. "Aksi takdirde, benimle konuşmak istemezdi."

Chad, gözlerini kısarak Josh'a baktı. "Bu kim?" diye sordu Amy'ye.

Amy, arkasına döndü ve aşağılayıcı bir tavırla Josh'u süzdü. "Babamın bir arkadaşı," dedi ve sonra yürüyüp gitti.

Josh, zaman kavramını yitirmişti. O ve Lloyd Dickins, şirketin mali kayıtlarını artık çift görünceye kadar tekrar tekrar incelemişlerdi. En kısa zamanda büyük miktarda paraya ihtiyaçları vardı. George Benson, kredi almalarını ve gayrimenkulleri teminat göstermelerini engellemişti. Josh hangi köşeye dönse, Johnson Endüstri'nin üzerine kara bir ölüm gibi çöken finans deviyle karşılaşılıyordu. Harold Johnson'ın şirketi büyük bir ikramiyeydi ve Benson, onu açgözlü parmaklarının arasından kaçırmaya hiç niyetli değildi.

"Bu işin içinden çıkabilecek miyiz?" diye sordu Lloyd Dickins, Josh'a kuşkuyla bakarak.

Josh, koltuğunda geriye yaslandı ve üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Nasıl çıkacağımızı bulamıyorum."

"Bir yolu olmalı."

"Ne denediysek olmadı."

"Bu George Benson kim olduğunu sanıyor?" diye kükredi Lloyd. "Tanrı mı?"

"Şu anda elimizi kolumuzu bağlamış durumda," diye ka-
bullendi Josh, istemeden. Elindeki kurşun kalem kırılıp ikiye ayrıldı. Josh, kalemi o kadar sıkıttığının farkında bile değildi.

"Yönetim kurulu toplantısı Cuma günü. O zamana kadar bazı cevaplar bulmak zorundayız."

"Bulacağız." Josh, sesine yansıyan güveni gerçekte duymuyordu. Çözüm önerileri tükenmişti. Yıllar önce, fikirlerinin devrim niteliğinde olduğu düşünülürdü. Asla çoğunluğun görüşüne uymazdı. Kararlarını, çevresindekilerin yaptıklarına bakarak vermezdi. Bir hamle yapmadan önce meslektaşlarına bakarsa, liderliği onlara kaptıracağını öğrenmişti. Bu keşif, onu zirveye taşımıştı ama uzun yıllar sahalardan uzak kalmıştı. İçgüdüleri körelmiş, değişiklikler karşısında kafası karışmıştı. Yine de bu mücadelenin her dakikasını seviyordu. San-ki iyi bir satranç maçı oynuyordu. Yalnızca, bu kez her zamankinden daha büyük oynanıyordu. Bu oyunu kaybedemezdi.

"Sanırım eve gidip uyuyacağım," diye mırıldandı Lloyd, esneyerek. "Şu an öyle yorgunum ki doğru dürüst düşünemiyorum."

"Sen git. Ben kayıtları bir kez daha inceleyeceğim."

Lloyd, başını salladı. "Sabah görüşürüz." Sonra bir an duraksayıp, gürültülü bir kahkaha attı. "Kahretsin, sabah olmuş zaten. Az sonra burası insanlarla dolacak. Umarım Benson'ın elemanlarıyla dolmaz."

Josh, acı acı gülümsedi. Kapıdaki tehlike hissi yüzüne sert bir yumruk gibi vuruyor, her darbe onu köşeye sıkıştırıyordu.

Bir yolu olmalıydı. Amy ile babasının iyiliği için bir yol bulması gerekiyordu. Çaresizlikten doğan bir kararlılıkla, rakamların üzerinden bir kez daha geçti.

“Burada ne yapıyorsun?”

Amy'nin sesi Josh'un kulaklarına kamçı gibi çarptı. Gözlerini açtı ve parlak ışığa karşı birkaç kez kırptırdı. Uyuya kaldığını fark etti. Dirseklerini masanın üzerine yaslayıp uykulu yüzünü ovuşturdu. “Saat kaç?”

“Yedi.”

“Senin için biraz erken değil mi?”

“Göz atmam gereken bir şeyler vardı. Korkunç görünüyorsun. Oteline gidip biraz ayumalısın, yoksa yorgunluktan bayılacaksın.”

“Az sonra giderim,” dedi Josh, gülümsemesini bastırmaya çalışarak. Amy'nin endişeli hali, iki hafta önce sabah yatakta beraber uyandıklarından beri, Josh'u hâlâ sevdiğini gösteren ilk işareti.

“Josh, sonunda kendini hasta edeceksin.”

“Bu umurunda mı?”

“Hayır, ama babam, aşırı çalışmaktan hasta olduğunu duyarsa kendini suçlu hisseder. Zaten düşünmesi gereken yeterince problemi var.”

“O nasıl?”

“Çok daha iyi.”

“Güzel.”

Amy, odanın diğer ucunda duruyordu. Josh, yanındaki boş koltuğu işaret etti. "Gel otur. Ben aklımı toparlamaya çalışırken biraz konuşalım."

"Aklın yeterince başında."

"Haydi, Amy. Ben düşmanın değilim."

Ama Amy'nin bakışları aksini söylüyordu.

"Tamam," dedi Josh, ayağa kalkarken. "Halde benimle asansöre kadar yürü."

"Bunu yapmam gerektiğinden emin değilim. Yolu biliyorsun. Bana neden ihtiyacın olsun ki?"

"Moral desteği için. Tartışamayacak kadar yorgun ve açım. Üstelik saat dokuzda bir toplantım var. Otele gitmeye bile değmez."

"Babamın ofisinde bir kanepe var. Bir-iki saat orada dinlenebilirsin."

"Olabilir ama tek başıma dinlenmek istemiyorum. Beni beslemene ihtiyacım var."

"Unut bunu, Joshua Powell!" Amy, yanaklarının kızardığını hissedince Lloyd'un ofisinden çıktı.

Josh, onun arkasından gitti. Amy babasının ofisine girince, Josh kapıyı kapattı.

"Burada bir battaniye olmalı." Amy, ofisin içinde çeşitli malzemelerin bulunduğu küçük odaya girdi.

Josh da peşinden gitti. Beline sarılıp onu kendine çekmemek için zor duruyordu.

"İşte burada." Amy döndüğünde, Josh tam arkasında duruyordu. Çıkış yolunu kapamıştı.

Amy, ürkek gözlerle ona baktı. Sonra dimdik durup, çenesini gururlu bir tavırla yukarı kaldırdı. "Bırak gideyim."

"Bırakamam."

"Neden?"

“Çünkü uykudan daha çok ihtiyaç duyduğum bir şey var.”

Amy, elini kalçasına koyarak savaşa hazırlandı ama Josh, kavga etmek istemiyordu. Kavga aklındaki en son şeydi.

“Ne istiyorsun, Joshua?”

“Ne istediğimi söyledim. İşe öpüşerek başlayabiliriz, değil mi?”

Amy, ona hayretle baktı. “Bana hâlâ sevgilinmişim gibi davranmana izin vereceğimi sanıyorsan, gerçekten aklını kaçırmış olmalısın. Sen —”

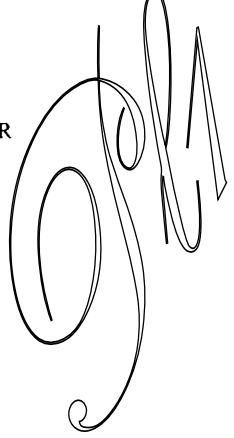
Josh’un, genç kadının azarlarını dinlemeye hiç niyeti yoktu. Onun nefes almak için durmasını beklemeden ellerini belinde kenetledi ve onu göğsüne çekti. Amy, öfkeyle ağzını açtı ve Josh, bu fırsatı değerlendirip dilini onun ağzına soktu.

Amy, ona direnmeye çalıştı. Onu itmeğe uğraşırken Josh, tırnaklarının gömleğinin üzerinden etine geçtiğini hissetti. Ama Amy’nin niyeti ne ise, bir anda fikrini değiştirdi. İlk başta Josh’un ona dokunmasına itiraz etmiş olabilirdi fakat sonra kendine hâkim olamadı. Dili, Josh’un diliyle birleşti ve hafifçe inlemeye başladı.

“Oh... Pardon...”

Duyduğu bu yabancı sesle irkilen Josh, hemen öpüşmeyi kesip vücuduyla Amy’ye siper oldu.

Harold Johnson’un sekreteri Bayan Wetherell, ofisin kapısında duruyordu. Yüzü uğradığı şoktan öyle beyazdı ki Josh kadının oracıkta bayılıp kalmamasına şaşıtı.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

JOHNSON Endüstri için işler yolunda gitmiyordu. Amy'nin bunu anlaması için Josh ve yönetim kurulu ile birlikte uzun toplantılara katılmasına gerek yoktu. Çevresindekilerin kasvetli bakışları ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Genellikle çok profesyonel olan Lloyd Dickins, bütün hafta boyunca son derece asabiydi ve yakınındaki herkese çatıyordu. Hareketleri yavaştı. Sanki her geçen gün daha çok korkuya kapılıyordu. Amy'nin birlikte çalışmaktan hoşlandığı o eski canlı ve neşeli adamdan eser yoktu.

Amy, son ki haftadır iki kez Bayan Wetherell'ı dantelli mendiliyle gözlerini kurularken bulmuştu. Babasına yıllarca hizmet veren kadın, olduğundan da yaşlı görünmeye başlamıştı.

CENNETTEN GELEN MELEK

Amy, Josh'un bir haftadır birkaç saatte fazla uyuduğunu sanmıyordu. Bu yüzden, o da uyuyamıyordu. Akşamları şirketten çıkar çıkmaz hastanenin yolunu tutuyordu. Babası yoğun bakımdan çıktıktan sonra Josh da onu birkaç kez ziyaret etmişti. Yaşlı adam, Josh'u gördüğü zaman neşeleniyordu. Amy, Josh'un ona tüm gerçeği anlatmadığını biliyor ve bunu onaylıyor, müdahale etmiyordu.

Amy, Bayan Wetherell'a yakalandıklarından beri Josh ile aynı yerde yalnız kalmamaya özen gösteriyordu. Josh'a güvenemeyeceğini daha önce öğrenmişti ama Josh, ona ikinci bir acı ders vermişti – Josh'un yanındayken kendine güvenmemeliydi. Onun kollarının arasında iki saniye kaldıktan sonra tüm kararlılığı yok oluyordu. Aradan günler geçmiş olsa bile, onun tutkulu öpüşünü düşündükçe tüm vücudu alev alev yanıyordu.

“Harold nasıl?”

Amy, babasının yatağının yanındaki sandalyede doğruldu. Düşüncelerinin merkezi olan Josh, loş odaya girmişti. “Sanırım iyi.”

“Uyuyor mu?”

“Evet.”

Josh, Amy'nin yanındaki sandalyeye oturup yüzünü ovuşturdu. Tedirginliğinin vizlerini yüzünden silmek ister gibiydi ama Amy'yi kandıramazdı. Onu görmek bile Amy'nin kalbinin korkuyla atmasına neden olmuştu. Josh, korkunç görünüyordu.

“En son ne zaman doğru dürüst bir gece uykusu uyudun?”

Josh, gülümsemeye çalıştı. “Sen ne zaman uyuduysan. Kahretsin, Amy, durumumuz hiç iyi görünmüyor. Bugün yönetim kurulu toplantısının ne kadar kötü gittiğini sen de biliyorsun. İlk fark ettiğimizden daha da zorlu bir mücadele

içindeyiz. Yönetim kurulunun yarısı, şirketi hemen satmamız gerektiğini, böylece daha yüksek bir fiyat alabileceğimizi düşünüyor. Benson'ın önümüzdeki hafta nasıl bir teklifle geleceğini hiç kimse düşünmek bile istemiyor.”

“Babamın bunu öğrenmesine müsaade edemeyiz.”

Josh, omuz silkti. “Bunu ondan nasıl saklayacağımızı bilemiyorum. Öyle zeki ki olan biten her şeyi anlıyor. Saklamak için elimizden gelen her şeyi yaptık ama bildiğinden eminim.”

Amy, Josh'un sözlerinin doğruluğunu kabul ederek başını salladı. Şirketin satılmasının sonuçlarını gayet iyi biliyordu. Şirketi elden giderse, babası kalbine bir kurşun yemiş gibi olacaktı. Johnson Endüstri, babasının damarlarında dolaşan kandı. İş olmazsa, Harold hayatının amacını ve yönünü kaybedecekti.

Josh, Amy'nin düşüncelerini okumuş olmalıydı. Uzanıp genç kadının elini tuttu. “Halledeceğiz. Endişelenme.”

“Sen ikimizin yerine de endişeleniyorsun nasıl olsa.”

Josh, gülümsedi. “Tehlikede olan o kadar çok şey var ki pes edemem. Bu şirketi kaybedersem, seni de kaybederim.”

Amy, gözlerini yere dikti. “Beni uzun zaman önce kaybettin zaten.”

“Bunu kabul edemem.”

“Belki de etmelisin.”

“Beni kandıramazsın, Amy. Sen de beni seviyorsun.”

“Bir zamanlar sevdim ama geçmişte senin de sık sık söylediğin gibi, bu bir hataydı. Chad ve ben –”

“Chad! O muhallebi çocuğuna âşık olduğuna inanmamı bekleyemezsin.”

“Bence ikimiz de zıvanadan çıkmadan bu konuşmaya son vermeliyiz.”

“Hayır, bunu şimdi konuşacağız.”

“Şimdi mi? Burada mı? Seninle babamın hastane odasında tartışmayı kesinlikle reddediyorum.”

“Tamam. Gidelim o zaman.”

“Tamam,” dedi Amy, öfkeyle ayağa fırlayarak. Kendini dövüşe hazır bir boksör gibi hissediyordu. Josh ile birlikte olduğu her an daha çok çileden çıkıyordu.

Kararlı adımlarla Josh’un peşinden hastaneden çıkıp, otoparka yürüdü. “Nereye gidiyoruz?”

“Nereye gitmemizi önerirsin?”

“Neresi olursa, hiç önemli değil.” Josh’un sakın hali, Amy’yi daha çok çıldırtıyordu. Çantasını yere atıp onunla yumruk yumruğa kavga etmek istiyordu.

“Tamam, o halde ben karar vereceğim.” Josh, arabanın kapılarını açtı. “Haydi, bin.”

“Nereye gittiğimizi bilmeden olmaz.”

“Seni kaçırmayı planlamıyorum.”

“Nereye gidiyoruz?” diye üstelendi Amy. Gözleri öfkeden ateş saçıyordu.

“Kaldığım otele.”

“Oh, Josh, sence ben o kadar aptal mı görünüyorum? Sana inanamıyorum! Seninle bir otel odasında yalnız kalmam söz konusu bile olamaz.”

“Nedenmiş o?”

“Sen beni baştan çıkartmayı planlıyorsun.”

“Peki, başarılı olabilir miyim?”

“Mümkün değil.”

Josh, umursamaz bir tavırla omuz silkti. “O zaman problem ne?”

“Ben...” Amy, Josh’un ne kadar kıskırtıcı olduğunu itiraf edemezdi.

“Otelim senin evinden daha yakın. Hem orada yalnız kalabiliriz. Seni bilmem ama ben seninle konuşurken Seattle’ın yarısının bizi dinlemesini istemiyorum.”

“Tamam, ama oraya kendi arabamla gitmeyi tercih ederim.”

“Sen bilirsin.” Josh, arabasına binip kapıları kapattı.

Otele gitmek yalnızca birkaç dakika sürdü. Amy, caddede bir park yeri bulup arabasını bıraktıktan sonra Josh ile lobide buluştu.

“Aç mısın?”

Amy, açtı ama bunu itiraf etmek istemedi. Otel, ilk tanıştıklarında Josh’un kaldığı aynı oteldi. Bu, Amy’nin sinirlerini daha da germişti. “Hayır.”

“İtirazın yoksa oda servisinden yiyecek bir şeyler isteyeceğim.”

“Nasıl istersen.”

Asansörle yukarı çıkarlarken aralarında fırtına öncesi sessizliği vardı. Odaya geldiklerinde, Josh kapıyı açıp Amy’nin girmesi için bekledi. Amy, odanın da Josh’un aylar önce kaldığı odanın aynısı olduğunu fark edince kapıda donakalmıştı. O zamanlar Josh için ne kadar farklı hisler besliyordu. Ona âşıkı ama sonrasında birçok şey öğrenmişti. Aldığı derslerin çoğu acı vericiydi. Üniversiteden yeni mezun olmuş o saf kız çok değişmişti. Josh ile olan ilişkisi onu olgunlaştırmıştı.

“Bu daha önce kaldığın oda,” diye mırıldandı.

“Aynı gibi görünüyor ama farklı kattayız.” Josh, oda servisi menüsünü alıp inceledi ve telefona uzandı. “Yemek konusunda fikrini değiştiremeyeceğimden emin misin?”

“Eminim.” Amy’nin midesi, yalanını protesto edercesine gurladı. Genç kadın, ses başka yerden gelmiş gibi davrandı.

Josh, çok miktarda yiyecek siparişi verdi ve telefonu kapattıktan sonra Amy'ye döndü. "Pekâlâ, artık şu meseleyi halledelim."

Amy, omuzlarını dikleştirerek yüzleşmeye hazırlandı. "Tamam."

"Otur." Josh, pencerenin önündeki koltuğu işaret etti.

"Sakıncası yoksa ayakta durmayı tercih ederim."

"Sen bilirsin." Josh, koltuğa kendi oturdu.

Amy, ayakta durmanın ona avantaj sağlayacağını düşünmüştü ama öyle olmadı. Josh'un karşısında kendini her zamankinden daha aciz hissetti. Var olan tüm cesaretini toplayarak çenesini yukarı kaldırıp, Josh'un gözlerine baktı.

"Bana söylemek istediğin bir şeyler vardı," diyerek konuşmayı başlattı.

"Evet." Josh, gayet sakin ve kendinden emin görünüyordu. "Muhallebi çocuğu Chad'i bir daha görmeni istemiyorum."

Amy, onun küstahlığına kahkahalarla güldü. "Buna kim engel olacak?"

"Onu aptal yerine koyuyorsun ve kendini de komik duruma düşürüyorsun. Seninle birbirimizi seviyoruz. Doğrusunu istersen, her görüşmemizde Chad Morton'u bahane olarak kullanmaktan usandım."

"Mesajı almanımı umuyordum." Amy, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni hâlâ sevmeme gelince, sana olan hislerim öleli çok oldu."

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun, Amy. Hiçbir zaman beceremedin."

"Yalan söylemiyorum. Seni sevmekten vazgeçtiğim anı bile gayet iyi hatırlıyorum, Joshua Powell. Evimin önüne gelen o taksiye bindiğin an benim için bittin. Orada durup

gidişini izledim ve bir daha asla bir erkeğin beni öyle incitmesine izin vermeyeceğime dair kendime yemin ettim.”

Josh, gözlerini yumup başını öne eğdi. “O gün seni bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi, Amy. Daha önce de söylediğim gibi, bunun hiç yaşanmamış olması için her şeyimi verirdim. Ne yazık ki yaşandı.”

“Pişmanlığının her şeyi değiştirebileceğine gerçekten inanıyor musun?”

Josh, arkasına yaslandı. Bitkin bir halde omuzları çöktü. “En azından bir başlangıç yapmayı ümit ediyordum.”

“Pişmanlığın yeterli değil!” diye haykırdı Amy ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Josh’un bunu fark etmemesi için ona arkasını döndü.

“Ne istiyorsun? Kan mı?”

“Daha fazlasını istiyorum. Hayatımdan çıkmanı istiyorum. Babama yardım ederek daha önce olan her şeyi silebileceğimi mi zannediyorsun? Eski defterleri kapatıp seninle evleneceğimi, senden bir sürü çocuk dünyaya getireceğimi ve mutlu mesut yaşayacağımızı mı sanıyorsun?”

“Amy...”

“Hayır, Josh. George Benson çılgınlığı geçtikten ve babam iyileştikten sonra senin alacağın ödül olmayı reddediyorum.”

“Düşündüğün gibi değil.”

“Nasıl o halde?”

“Seni seviyorum.”

“Bu yeterli değil. Chad Morton’u yeniden görmememe gelince... Bilmen gereken bir şey var. Chad ile evlenmeyi düşünüyorum. Henüz bana evlenme teklif etmedi ama edecek ve ettiğinde, onu memnuniyetle kabul edeceğim.”

“Chad’i seymiyorsun!” diye haykırdı Josh, ayağa fırlayarak. “Öyle aptalca bir şey yapacağına inanmam!”

“Belki Chad’i bir zamanlar seni sevdiğim gibi sevmiyorum ama en azından, bir gün beni terk ederse o kadar incinmeyeceğim. Zaten Chad beni senin yaptığın gibi terk etmez.”

“Amy, çılgınca bir şey yapma. Lütfen, Melek Gözlüm, ikimizin de hayatını mahvedeceksin.”

“Chad, benim için çok uygun biri.”

Josh, acıyla gözlerini yumdu. “Bana yanlışlarımı telafi etmem için bir şans ver.”

“Hayır.” Amy, başını çılgınca iki yana salladı ve yavaş yavaş üzerine gelen Josh’dan kaçmak için geriledi. “Chad, çok nazik ve iyi kalpli biri.”

“İki hafta içinde içini bayılır.”

“Onurlu ve şefkatli biri,” diye devam etti Amy, Josh’un gözlerinin içine bakarak.

“Peki, nasıl bir sevgili olacak?”

Yenilgiye uğradığını hisseden Amy’nin omuzları çöktü. Chad’in öpüşleri onu buz gibi yapıyordu. Josh, bunu biliyor olmalıydı. Amy’nin hemen cevap vermediğini görünce, gözlerinde zafer kıvılcımları çıktı.

“Bana cevap ver,” diye ıstıfledi, gözleri parlayarak.

Amy, mümkün olduğunca geri çekilmişti. Sırtı duvara yaslanmıştı.

“Chad sana dokunduğunda ne hissediyorsun?”

Amy, Chad Morton’un kollarında alev alev yandığını, onun/çok tutkulu bir âşık olduğunu haykırabilirdi ama bu işe yaramazdı. Josh, yalan söylediğini anlar ve bunun acısını ondan çıkarırdı.

Josh, yavaşça elini kaldırıp parmak uçlarını genç kadının yüzünde dolaştırdı. Amy, bu tüy kadar hafif dokunuşu tüm hücreleriyle hissetti.

“Senin şu muhallebi çocuğu sana böyle hissettirebiliyor mu?” diye sordu Josh, boğuk ve baştan çıkarıcı bir sesle.

Amy, gözlerini yumup kendini Josh'un uyandırdığı hislere bırakmamak için büyük bir mücadele veriyordu. Onu itmek için ellerini kaldırdı fakat elleri erkeğin sert, adaleli göğsüne değdiği anda amacını şaşırdı.

"Hiçbir şey hissetmiyorum. Lütfen ellerini çek üzerimden."

Josh, ufak bir kahrkaha attı. "Ben sana dokunmuyorum, meleşim. Asıl senin ellerin benim üzerimde. Oh, bebeğim, kendi kendinle savaş veriyorsun."

Dehşete düşen Amy, ellerini hemen indirdi ama Josh, kollarını onun başının iki yanına koyup vücuduyla onu duvara iyice bastırdı.

Amy'nin ilk tepkisi çırpınmak, erkeğin göğsüne vurmak, onu bırakması için üstelemek oldu. Fakat sonunda Josh'un gözlerindeki vahşice, neredeyse ilkel bakışa teslim oldu. Josh, bir heykel gibi kıpırtısız duruyordu.

Amy, onu durduracak bir şey yapmazsa Josh'un onunla sevişeceğini anladı. Yenilginin acısı boğazını yaktı. Josh sevgilisi olursa, onu asla geri gönderemeyeceğini biliyordu. Son bir gayretle çırpınarak ondan kurtulmaya çalışırken, Josh'un sertleşmiş, dimdik duran erkekliğini hissetti. Gözlerini korkuyla açıp ona baktı.

Josh, gülümsedi. "Gerçek olan bu, meleşim," diye fısıldadı. "Beni hisset. Bana dokun. Beni ne kadar istediğini hissettir."

"Hayır," dedi Amy ama itirazları boşunaydı.

Josh, onu öptü. Artık Amy, tüm kontrolünü kaybetmişti. Zevkle inledi. Çıkardığı ses Josh'u memnun etmiş olmalıydı ki onu yeniden öptü. Dilleri birleştğinde Amy, vücudunun ihaneti yüzünden hüngür hüngür ağlamak istiyordu.

Josh'un elleri genç kadının bluzundaydı. Düğmelerini tek tek açıyordu. Telaşı Amy'yi korkutmalıydı ama korkutmadı.

CENNETTEN GELEN MELEK

Düğmelerle işi biten Josh, Amy'nin ceketini omuzlarından sıyırdı. Bunu bluzu ve sutyeni izledi.

Onun niyetini anlayan Amy, son bir kez daha yalvardı. "Josh... Hayır, lütfen."

Josh, derin bir nefes aldı. Daha Amy'nin göğüslerine dokunmamıştı ama genç kadının göğüs uçları sertleşip gerilmişti bile.

Josh, başını eğip dilini Amy'nin göğüslerinde gezdirdi. Göğüs uçlarını yalayıp emdi. Amy, ona durması için yalvarmak istiyordu ama bu da başka bir yalan olacaktı çünkü en son istediği şey Josh'un durmasıydı. Daha fazlası için büyük bir özlem duyuyordu. Josh'un külotlu çorabını dizlerine kadar indirdiğini hissetti. Bu işe hemen son vermezlerse, çok geç olacaktı. Ama Amy, Josh onu öptüğü an mantığını kaybetmişti.

Josh, ellerini Amy'nin çıplak kalçalarına götürüp okşadı. Onu dimdik duran erkekliğine bastırarak niyetini iyice belli etti. Bacaklarını eliyle açıp, parmağını vajinasının içine kaydırды.

Amy'nin nefesi kesilmişti. Başını duvara yaslayıp, tırnaklarını Josh'un omuzlarına geçirdi. Kalçalarını çılgınca kıvırıyor, zeyk çığlıkları atıyordu. Alt dudağını ısırды. Josh'un ona yaptıklarına inanamıyordu. Başını deli gibi sağa sola çeviriyordu. İnanılmaz duygular içinde kaybolmuştu.

Josh, hâlâ tatmin olmamıştı. "Tekrar, bebeğim."

"Hayır," dedi Amy, inlercesine. "Buna dayanamam."

"Dayanabilirsin."

Josh, onu zeykten çıldırtana kadar okşadı ve orgazm çığlıklarını dudaklarıyla bastırdı. Amy orgazmı öyle yoğun yaşamıştı ki gözyaşları yanaklarından göğüslerine damladı. Josh, göğüs uçlarındaki yaşları diliyle yaladı. Amy, ellerini erkeğin saçlarına geçirmişti.

Hafifçe vurulan kapının sesi ikisini de ürkütmüştü. Josh, gerildi. Yüzünde ter damlacıkları belirmişti. Amy'yi sertçe öptü ve bacaklarının arasına penisini bastırdı.

"Josh, kapı... Kapıda biri var."

"Bu kez başladığımız işi bitireceğiz."

Kapı tekrar çalındı. "Oda servisi," dedi bir erkek sesi. "Siparişlerinizi getirdim."

"Lütfen," diye yalvardı Amy. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bırak beni."

Josh, onu gönülsüzce bıraktı. Amy, külotlu çorabını çekip kıyafetlerini alarak banyoya kaçtı. Josh'un yiyecekleri getiren adamla konuşmasını duyabiliyordu. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde giyindi. Titreyen parmaklarını dağılan saçlarının arasına geçirdi.

"Amy. Tamam, gitti," diye seslendi Josh.

Amy, lavaboya eğilip yüzüne soğuk su çarptı. Banyodan çıktığında, Josh onu bekliyordu. Hiçbir şey olmamış gibi kaldığı yerden devam etmeye hazırdı.

Amy, omuzlarını doğrulttu ve gözlerini yatağın üzerindeki duvarda asılı tabloya dikti. "İddianı ispatladın," dedi titrek bir sesle.

"Umarım öyledir. Benimle evleneceksin, Amy."

"Hayır. Aramızda güçlü bir cinsel çekim olması seni sevdiğim ya da sana tekrar güvenilebileceğim anlamına gelmez. Bu bir daha asla olmayacak, Josh."

Amy, Josh'un fikrini değiştirecek herhangi bir şey yapmasına ya da söylemesine fırsat bırakmadan çantasını aldı ve odadan çıktı.

Amy, sonraki dört günü hep babasıyla geçirdi. Josh'dan kasıtlı olarak kaçıyordu. Otel odasında olanlardan sonra,

onun yüzüne tekrar bakabileceğinden emin değildi. Oda servisi o anda gelmeseydi, sevişmelerinin ne kadar ileri gidebileceğini tahmin edebiliyordu. Amy, Josh'un yatağına girecek ve ona istediği her şeyi, kalbini, hayatını sorgusuz sualsiz verecekti.

"Kaç gündür kendinde değil gibisin," dedi Chad, öğlen yemeğinde. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Josh onun hakkında ne düşünürse düşünsün, Chad mü-kemmel bir insandı. Amy'nin ihtiyaçlarını anlayabiliyordu. Sık sık hastaneye geliyor, onu öğle yemeğine, akşam yemeğine ya da sadece biraz hava almaya çıkarmak için ısrar ediyordu. Nadiren kalıp babasıyla sohbet ediyordu. Zaten Harold Johnson'ın da onunla konuşacak fazla bir şeyi yoktu.

"Şirkette işler nasıl?" diye sordu Amy. Aslında Josh hakkında bilgi almak istediğini fark ederek kendine kızdı.

"İyi değil. Elemanlardan birkaçı istifâ etti. Hâlâ şansları varken başka iş bulmak istiyorlarmış."

"Daha şimdiden bırakıp gittiler mi?" Amy, alarma geçmişti. Babasının bu habere vereceği tepkiden korkuyordu.

"Powell gidince, herkes durumun ümitsiz olduğunu anladı. Baban ve sen, bana ihtiyaç duyduğunuz sürece yanınızda olacağımı bilmenizi isterim."

"Josh gitti mi?" diye haykırdı Amy, farkında olmadan. Tepkisini kontrol edememişti. Kalbinden midesine doğru derin bir acı duydu. Acı kollarına ve bacaklarına doğru yayılıyor, normal nefes almasını ve hareket etmesini engelliyordu.

"Dün gitti. Babanın sana bir şey söylememesine şaşırdım."

"Evet, ben de," diye mırıldandı Amy, gözlerini yere indirerek. Gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu.

"Amy, sen iyi misin?"

“Hayır. Başım korkunç şekilde ağrıyor.” Genç kadın, parmaklarını şakaklarına bastırarak gülümsemeye çalıştı.

“Seni eve bırakayım.”

“Hayır. Beni hastaneye götürebilirsen, arabam orada.”

“Elbette.”

Restorandan çıkana kadar sanki bir ömür geçmişti. Hastaneye giderken Amy, son yirmi dört saatır babasının ne kadar sessiz ve düşünceli olduğunu fark etti. Harold, hızla iyileşiyordu ancak o sabah halsiz ve çevresine karşı ilgisizdi. Ama Amy kendi problemlerine öylesine dalmıştı ki bunun nedenini araştırmamıştı. Şimdi her şeyi anlıyordu.

İşler iyice içinden çıkılmaz bir hal almış, Josh valizlerini toplamış ve hayatlarından gitmişti. Amy’ye veda etmeye bile gerek görmemişti. Belli ki onunla yüzleşecek cesareti bulamamıştı. Amy’nin olmasa bile Harold’ın ona ihtiyacı vardı ama tabi bunların hiçbiri Josh için önemli değildi. Onlara ve onların problemlerine sırtını dönmüş, çekip gitmişti.

“Neden bana söylemedin?” diye sordu Amy babasına, onunla yalnız kalır kalmaz. Gözlerine yaşlar dolmuştu. “Josh gitmiş.”

“Bildiğini sanıyordum.”

“Hayır.” Amy, eliyle gözlerini kurulayıp derin bir nefes aldı. Babasının iyiliği için cesur görünmesi gerekiyordu. “Bana tek kelime etmedi.”

“Geri dönecek,” dedi Harold, kızının elini okşayarak. “Sakin ona kızma, tatlım. Josh, elinden gelen her şeyi yaptı.”

“Geri dönüp dönmemesi umurumda bile değil. Onu bir daha asla görmek istemiyorum. Asla.”

“Amy...”

“Josh dönmeden Chad ile evleneceğim. Yemin ediyorum bunu yapacağım. Ondan nefret ediyorum. O adamdan tüm kalbimle nefret ediyorum.” Amy, Josh’un onu ilk terk edişini

CENNETTEN GELEN MELEK

atlatmaya çalışırken, ona en çok ihtiyaç duydukları anda ikinci kez terk edilmişti. Babası Johnson Endüstri'yi kaybederse, Amy kimi suçlayacağını gayet iyi biliyordu.

“Yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı,” dedi Harold. “Onu suçlayamam. Akıntının yönünü değiştirmek için elinden gelen her şeyi denedi ama çok geç kalınmıştı. Bunu çok daha önce anlamalıydım. Ondan imkânsızı istedim. Josh, bunu biliyordu fakat yine de bir çözüm yolu bulmaya çalıştı.”

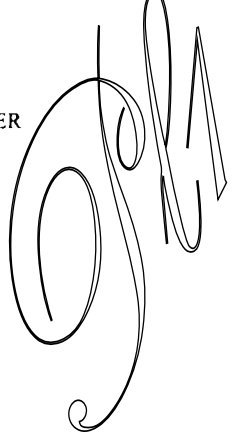
“Peki, şirket ne olacak?”

“Artık şirketi tamamen kaybettik. Bunu kabul etmekten başka çaremiz yok.”

Amy, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

“Toparlanacağız,” dedi Harold, sesi titreyerek. “Büyük bir yara almış olabilirim ama henüz ölmedim.”

“Oh, Baba.” Amy, moral vermek için babasına sımsıkı sarıldı. Ama kendi yüreği Josh’un terk edişyle yanarken, ona moral vermesi çok zordu.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

HAFTASONU geldiğinde, Amy artık mucizelere inanmaya başlamıştı.

Babasının kurmak için her şeyini verdiği holdingi kaybetmek üzere olduğunu bildiğinden, Amy kendini en kötüsüne hazırlamıştı. Daha sonra olanlar ise, ancak peri masallarına ve Noel Baba'ya inananların başına gelebilirdi.

Yumurtta kapıya dayandığında babası, birkaç yıl önce satın aldığı küçük bir yan şirketi satmıştı. Plastik alanında faaliyet gösteren şirket, sürekli para kaybediyordu. Fakat hiç beklenmeyen bir teklif gelmiş ve şirket için çok yüksek bir fiyat önerilmişti.

Babası ve şirket avukatları, bu teklifin üzerine atlamışlar ve şirketin satışı için gerekli imzaları hemen atmışlardı.

CENNETTEN GELEN MELEK

Hemen sonrasında, süre bitimine birkaç saat kala Johnson Endüstri, tahvil sahiplerine gerekli ödemenin tamamını yapmıştı. Şirket, George Benson'dan ve onun devralma planlarından kurtulmayı başarmıştı.

Ertesi hafta babası, yeniden genç bir adam gibi olmuştu. Morali o kadar yüksekti ki doktorları sonraki Cuma günü hastaneden çıkabileceğine karar vermişlerdi.

"Günaydın, güzelim," diyerek karşıladı Harold, kızını. Amy, Pazartesi sabahı işe giderken onu görmek için hastaneye uğramıştı. "Çok güzel bir gün, öyle değil mi?"

Amy için pek de öyle sayılmazdı. Elbette babasıyla ilgili olumlu gelişmelere seviniyordu fakat hayatındaki diğer her şey tepe taklak olmuştu.

Yüreğinin etrafını bir kalkanla çevirmiş, bunun onu Josh'un yapabileceği ya da söyleyebileceği şeylerden koruyabileceğine inanmıştı. Ama yanılmıştı. Josh'un onu ve babasını en çok ihtiyaç duydukları anda terk etmesi, Amy'ye ilk terk edilışinden daha çok acı vermişti. Ruhun yıkılıp hüngür hüngür ağlamamak için kendiyi çok büyük bir mücadele veriyordu. En anlamsız şeylere bile ağlayabiliyordu. Televizyondaki romantik bir film, üzücü bir gazete haberi ya da trafikte uzun süre beklemek zorunda kalmak bile onu gözyaşlarına boğabiliyordu. Markette alışveriş yaparken, ani bir ağlama isteği duyabiliyordu.

"Yağmurlu, soğuk ve meteoroloji uzmanlarının söylediğine göre kar yağabilirmiş," diye cevap verdi Amy, neşeli görünmeye çalışarak.

"Amy?" Babası soran gözlerle ona baktı. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır." Konuşmanın hiçbir faydası yoktu. Josh, hayatlarından çıkmıştı.

"Josh'la ilgili, değil mi?"

Amy, çenesini öyle çok sıktı ki dişleri ağrıdı.

“Josh Powell için üzülmemi gerektirecek ne gibi bir şey olabilir ki?”

“Onu seviyorsun, tatlım.”

“Bir zamanlar sevmiş olabilirim ama artık bitti. Son zamanlarda ondan nefret bile edebileceğimi düşünüyorum.” Son iki haftadır olduğu gibi, yine Amy’nin gözlerine yaşlar hücum etmişti ve yine onları gizlemeye çalıştı.

Harold Johnson, gözlerini kısarak yatağın yanındaki sandalyeyi işaret etti. “Otur, hayatım. Sana anlatmak istediğim bir hikâye var.”

Fakat Amy, pencerenin önüne giderek kollarıyla bedenini sardı. “İşe gitmem gerekiyor. Belki başka bir zaman.”

“Hiçbir şey bu hikâyeden daha önemli değil. Şimdi, otur ve benimle tartışma. Hasta bir kalbim olduğunu bilmiyor musun?”

“Oh, Baba,” dedi Amy, gülümseyerek.

“Otur.” Harold, bir kez daha sandalyeyi işaret etti.

Kafası karışan Amy, babasının dediğini yaptı.

“Bu hikâye, yıllar önce başlıyor.”

“Bir varmış bir yokmuş diye başlamıyor mu?”

“Sessiz ol. Sadece dinle. Sormak istediğin tüm soruları daha sonra sorabilirsin.”

“Tamam, tamam.”

“Pekâlâ, nerede kalmıştım?” Harold, çenesini ovuşturarak kafasını toparlamaya çalıştı. “Ah, evet, daha yeni başlamıştım. Bu, en iyi üniversitelerden birinden üstün başarı belgeleriyle mezun olan genç bir adamın hikâyesi. İş dünyası için olağandışı bir kabiliyeti vardı ve daha işletme mastırını tamamlamadan adı duyuldu. Sanırım bu yeteneği doğuştan geliyordu çünkü babası, çok ünlü bir borsacıydı. Bu genç adamın fikirleri devrim niteliğindeydi. Birçok şirket, onu

yönetim kurulu başkanı olarak işe almak istedi.”

“Baba?” diyerek Harold’ın sözünü kesti Amy. Bu hikâyenin nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama gerçekten oturup babasının tanımadığı bir adam hakkında anlattıklarını dinlemek istemiyordu. Bu, hiçbir şeyi değiştiremezdi.

“Sus ve dinle. Bu genç adamla babası, birbirlerine çok yakındılar. Ancak babası, birtakım karanlık işler yapmakla ün salmıştı. Beni yanlış anlama, kanunsuz işler değil ama gereksiz riskler alıyordu. Oğlunun bunun farkında olduğundan şüpheliyim fakat yine de bazı şeylerin doğru olduğunu tahmin etmiş olabilir. Yine de oğlu, babasını her defasında savundu.”

Amy, saatine bakarak babasının mesajı almasını ümit etti. Ama babası, onun gitmek istediğini anladıysa bile bunu hiç umursamadı.

“Oğlu, sık sık babasının tavsiyelerine başvuruyordu. Tabi yakın oldukları düşünülürse, bu çok normal. O sıralar genç adam, çok büyük bir holdingin başındaydı. Holdingin adını söylesem hemen tanırırsın.”

Amy, esnedi. Babasının bu uzun, alakasız hikâyeyi artık bitirmesini istiyordu.

“Tam olarak neler olduğunu hiç kimse bilmiyor ancak holding, birkaç küçük şirketini elden çıkarmak istedi. Borsacı olan baba, belli ki oğlundan bu satışın haberini almış ve içlerinden alınan bilgilerle piyasada vurgun yapmış.”

“Ama bu...”

“Ahlak dışı ve kanunsuz bir iş. Babayla oğul arasında daha sonra neler olduğunu kimse bilmiyor. Sanırım bu mesele yüzünden yollarını ayırdılar. Neler olduğu beni alakadar etmez fakat bu skandalın sonrasında birbirlerine düşman olduklarını tahmin ediyorum. Oğul, görevinden istifa etti ve yıllarca ortadan kayboldu.”

"Onu suçlayabilir misin?"

"Hayır," dedi Harold, yüzünde düşünceli bir ifadeyle. "Tabi çok büyük bir yetenek harcanmış. Olanları yalnızca birkaç kişi bilse de, genç adam güvenilirliğini kaybettiğini düşünmüş olmalı. Kuşkusuz, babasına olan güvenini de yitirmiş ve bu en kötü darbe olmuş. Kanaatimce, yıllarca zenginliğin olumsuz etkileriyle yaşamış ve bu yüzden, ellerini yıkayıp kendine yeni bir hayat kurmak istemiş. Başarılı olmuş da."

"Peki, mutlu olmuş mu?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama sanırım kişisel tatmine ulaşmış. Birkaç yıl Barış Gücü'nde hizmet vermiş ve başka gönüllü çalışmalar da yapmış. Nereye giderse gitsin, herkes tarafından sevilmiş. Söylenene göre, onu sevmeyen tek bir kişi bile olmamış."

"Bu hikâyenin can alıcı bir noktası var mı?" diye sordu Amy, gülümseyerek.

"Evet, şimdi oraya geliyorum. Önce sana birkaç soru sormama izin ver."

"Pekâlâ." Amy istekli bir dinleyici olmasa da babası merakını uyandırmayı başarmıştı.

"Kendini o genç adamın yerine koymanı istiyorum. O ayrılıktan tam sekiz yıl sonra genç adamın babasına yaklaşmasının ne kadar zor olduğunu düşünebiliyor musun?"

"Çok iyi bir nedeni olmadıkça yaklaşmayacağından eminim."

"Bir nedeni vardı. Âşık olmuştu."

"Aşk mı?"

"Sanırım bunu sevdiği kadın ve onun babası için yaptı. Onlara yardım etmenin bir yolunu biliyordu ve ne pahasına olursa olsun, babasına gidip yardım istedi."

"Anlıyorum," dedi Amy, güçlkle yutkunarak. İlk başta

sıkılmış, dinlemek istememişti fakat hikâyenin sonundan gerçekten etkilenmişti.

“Amy.” Babası, ona elini uzattı. “Bize teklif sunan şirketin, bizi kurtaran şirketin sahibi, Chance Powell. Yani Josh’un babası.”

Amy, kafasına sert bir yumruk yemiş gibi oldu. Kulakları zonklıyor, sanki odanın duvarları etrafında dönüyordu. Bir anda tüm taşlar yerli yerine oturmuştu. “Josh, bizim için babasına mı gitti?”

“Senin için, tatlım. Ruhunu senin için sattı.

Amy, New York’a daha önce birçok kez gitmiş olsa da şehri hiç o seyahatindeki kadar beğenmemişti. Şehir, Noel hazırlıklarıyla cıvıl cıvıldı. Mağazaların girişlerine kocaman, ısıllı ısıllı çam ağaçları konmuştu. Her zaman ısıllı ısıllı olan Dünya Ticaret Merkezi, Amy’ye hiç o kadar parlak görünmemişti. Central Park’ta yaptığı gezinti, genç kadına kendini yeniden bir çocuk gibi hissettirmişti.

Son zamanlarda sık sık duyduğu ağlama ihtiyacı gitmiş, yerini içini gıcıklayan büyük bir mutluluğa bırakmıştı. Elinde sımsıkı tuttuğu adresle, Chance Powell’a ait otuz katlı şirket binasına girdi. Gerekli bilgileri aldıktan sonra, asansöre binip Josh’un ofisinin bulunduğu kata çıktı.

Gözleri masaların arasında dolaştı ama Josh’u göremedi. Morali biraz bozulmuş olsa da sonuçta onu bulmaya gitmişti ve amacına ulaşmadan oradan asla ayrılmayacaktı.

“Bay Powell’ı görmeye geldim,” dedi resepsiyon görevlisine. “Randevum yok.”

“Bay Powell, çok meşgul biri. Onunla görüşmek istiyorsanız, korkarım randevu almanız gerekecek.”

“Ona Amy Johnson’ın geldiğini söyleyin. Harold John-

son'un kızı olduğumu da ekleyebilirsiniz."

Genç kadın, Amy'nin istediğini gönülsüzce yaptı. Amy'nin adını söyler söylemez, ofis kapısı açıldı ve Chance Powell dışarı çıktı.

Babayla oğul arasındaki benzerlik gerçekten carpıcıydı. Elbette Chance, daha olgun görünümlüydü ve siyah saçlarına yer yer kırlar düşmüştü ama gözleri Josh'unkilere öylesine benziyordu ki bir an için Amy, Josh'a bakıyormuş gibi hissetti.

"Merhaba, Amy," dedi Chance, genç kadının ellerini ellerinin arasına alarak. Ona beğeni dolu gözlerle baktı. "Saat ondaki randevumu iptal et," diye emretti resepsiyon görevlisine. Amy ile birlikte ofisine girip kapıyı kapattı.

"Seni çok merak ediyordum."

"Bu çok doğal." Amy, Chance'in masasının karşısındaki koltuğa oturdu. "Josh'un size neler anlattığını bilmiyorum. Eğer –"

"Oh, çok şey anlattı," diye mırıldandı yaşlı adam, gülümseyerek.

Amy, direkt olarak konuya girmeyi tercih etti. "Onu bulmalıyım. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, şu anda nerede olduğunu bilmiyorum."

"Anlıyorum." Amy, yumruklarını sıktı. "Onu aramaya nereden başlamam gerektiğini söyleyebilir misiniz?" En büyük korkusu, Josh'un tekrar Kadiri'ye ya da Uzak Doğu'da başka bir yere girmiş olmasıydı. Ama ne olursa olsun Amy, gerekirse dünyanın diğer ucunu gidip onu bulacaktı.

Chance Powell, ona kesin cevaplar vermeye niyetli gibi görünmüyordu fakat onu tanımaya hevesli olduğu belliydi. Amy'yi büyük bir dikkatle inceledi ve konuşmaya başladığında, yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. "Oğlum hep çok zevkli olmuştur. Onunla evlenmeyi düşünüyor musun?"

“Evet.” Amy, yaşlı adamın gözlerine baktı. “Eğer beni kabul ederse...”

Chance, yüksek sesle kahkaha attı. “Josh, pek çok şey olabilir ama aptal değil.”

“Ama onu bulmadan onunla evlenemem.”

“Hamile misin?” Chance Powell da direkt konuya giren bir adamdı.

Yanakları kıpkırmızı olan Amy, bir an konuşamadı. “Bu sizi hiç ilgilendirmez.”

Chance, yeniden kahkaha attı. Çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Elini masasının üzerine vurdu. “Vay canına!”

“Bay Powell, lütfen, bana Josh’u nerede bulabileceğimi söyler misiniz? Bu ölüm kalım meselesi,” dedi Amy, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak. Belki de tek yapması gerekenin New York’a uçup Josh’u bulması, onu ne kadar sevdiğini anlatması olduğunu düşünerek ve sonra mutlu bir hayat sürebileceklerine inanarak aptallık etmişti. Babasının Josh’un nerede olduğunu bilmeyeceği aklına hiç gelmemişti. Ya da belki Chance Powell, oğlunun o anda nerede olduğunu biliyor ama Amy’ye söylemek istemiyordu.

“Suyunuz var mı?” diye sordu Amy, hasta numarası yaparak. “Son zamanlarda midem pek iyi değil de.”

“Sabah bulantıları mı?”

Amy, yeniden kızardı.

“Bana bir dakika müsaade et,” dedi Chance, ayağa kalkarken.

“Elbette.”

Bir dakika, Amy’ye beş dakikaymış gibi uzun geldi. Sonra ofis kapısı öyle bir gürültüyle açıldı ki Amy ürkerek ayağa sıçradı.

Josh, on ayaklı bir dev gibi içeri daldı. Amy, onu hiç o kadar öfkeli görmemişti. Gözleri vahşice parlıyordu. “Sen

babama ne söyledin?”

“Merhaba, Josh,” dedi Amy, gülümseyerek. Ellerim koltuğun arkasına koyup, onu aralarında bir kalkan olarak kullandı. Önceden hazırladığı konuşmayı tamamen unutmuştu. “Teklifin hakkındaki fikrimi değiştirdim. Cevabım, evet.”

“Önce soruma cevap ver!” diye bağırdı Josh, ona doğru iki adım atarak. “Babama hamile olduğunu söylemişsin. İkimiz de bunun imkânsız olduğunu biliyoruz.”

Josh, üç parçalı takım elbisesi içinde öyle iyi görünüyordu, aylar önce Seattle limanında masasına oturmak isteyen adamdan öyle farklıydı ki. Tam bir Wall Street yöneticisi olmuştu.

“Babanı yanılttığım için özür dilerim. Ona direkt olarak hamile olduğumu söylemedim. Ama senin yerini öğrenmemi istemiyormuş gibiydi ve ben de seni bulmak zorundaydım.”

“Neden?”

Josh, Amy’nin işini hiç kolaylaştırmıyordu. “Şey, çünkü...” Amy, duraksadı. Derin bir nefes alıp sırtını doğrultarak olacıklara kendini hazırladı. “Çünkü seni seviyorum, Joshua Powell. Evlilik teklifini yeniden düşündüm ve harika bir fikir olduğuna karar verdim.”

“En son duyduğuma göre Chad Morton ile evlenecektin.”

“O muhallebi çocuğuyla mı? Blöf olduğunu anlamadın mı?”

Josh, kaşlarını çatı. “Demek ki anlamamışım.”

“Ben seninle evlenmek istiyorum. Beni Seattle limanında ilk kez öptüğün ve sonra hata yaptığını söylediğin o günden beri seninle evlenmek istiyorum. Son birkaç aydır ikimiz de pek çok hata yaptık ama artık aramızdaki yanlışlıkları düzeltmenin zamanı geldi. Senin için çıldırıyorum, Joshua Powell. Baban hayal kırıklığına uğrayabilir fakat sanırım dokuz ay içinde ona ve babama torun verebiliriz. Ya da en

CENNETTEN GELEN MELEK

fazla on ay içinde.”

“Bunu bana minnetinden ötürü mü yapıyorsun?”

“Elbette hayır. Aşkımdan yapıyorum. Şimdi lütfen, bana beni lime lime etmek istiyormuşsun gibi bakmayı bırak ve gelip bana sarıl. Sensiz öyle mutsuzdum ki.”

Josh, gözlerini yumdu. Omuzları çökmüştü. “Tanrım, Amy...”

Bir dakika daha beklemeye tahammül edemeyen Amy, bir kuşun yuvaya dönüşü gibi kendini onun kollarına attı. Kollarını Josh’un boynuna dolayıp parmak uçlarında yükselirken, doğru yerde olduğundan emindi. “Sen de beni seviyor musun?”

“Sevdiğimi biliyorsun,” diye fısıldadı Josh. Yüzünü Amy’nin saçlarına gömerken, yanağını alnına sürterken, tüm kontrolünün eriyip gittiğini hissetti.

“Bir sürü çocuğumuz olacak.”

Josh’un siyah gözleri alev alev yandı. Amy’yi otuz katlı binayı sarsacak kadar şiddetli öptü. “Düğünü ne zaman ayarlayabiliriz?” diye sordu nefes nefese.

“Çok yakında.” Amy, dilini onun dudaklarında gezdirdi. Sonra alt dudağını dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırıldı.

“Ateşle oynuyorsun, meleğim,” diye uyardı Josh onu. Gözleri tutkuyla parlıyordu.

Amy, ona gülümsedi. Kalbi Josh’a duyduğu aşkla dolup taşıyordu. “Beni tehdit etmenden hoşlanıyorum.”

“Amy, ben şaka yapmıyorum. Biraz daha devam edersen, mihraba lekeli bir melek olarak çıkacaksın.”

Amy, tatlı bir kahkaha attı. “Tehditler, tehditler...”

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

“AMY?” Josh, evlerinin arka kapısından içeri girdi. Hamile esini ya uyuklarken ya da bebek odasında çalışırken bulmayı umuyordu.

“Bebek odasındayım,” diye seslendi Amy, üst kattan.

Josh, evrak çantasını çalışma odasına bıraktı. Okuması gereken kâğıtları neden eve getirmişti ki sanki? Akşamlarını doldurmanın çok daha eğlenceli yolları vardı.

Gülümseyerek, merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Bir yandan da boynundaki ipek kravatı gevşetmeye çalışıyordu. Beş yıldır hâlâ takım elbiseyle çalışmaya alışamamıştı.

Tahmin ettiği gibi, Amy’yi elinde küçük bir boya fırçasıyla buldu. Genç kadın, bebek odasının duvarına çiçek ve hayvan resimleri çiziyordu.

CENNETTEN GELEN MELEK

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Amy, yüzünde gurur dolu bir ifadeyle.

“Seninle evlenirken birçok yeteneğinden habersiz olduğumu düşünüyorum.” Josh, geriye çekilip karısının çizdiği orman resmini inceledi. “Bu bebeğin erkek olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Amy, kendinden emin bir tavırla gülümsedi. “Kadınlar böyle şeyleri hissederler.”

Josh, neşeli bir kahkaha attı. “Hatırladığım kadarıyla, Cain’in de kız olacağından bu kadar emindin. Onu hastaneden pespembe kıyafetler içinde getirmek çok utanç vericiydi.”

“Oğlum beni affetti.”

“O affetmiş olabilir ama ben affetmedim.” Josh, karısının arkasına geçti ve ellerini onun yuvarlak karnına bastırdı. Orada çocuğunun büyüdüğünü düşününce, yüreği heyecanla doldu. “Bana da kendini affettirmenin bir yolunu biliyorum,” diye fısıldadı kışkırtıcı bir tavırla. Sonra Amy’nin kulak memesini emdi. Ellerini karnından yukarı kaydırıp, göğüslerini avuçladı.

“Joshua Powell, daha hava kararmadı.”

“Yani?”

“Yani..”

Josh, Amy’nin onunla tartışmaktan çok kendiyle savaştığını, hissedebiliyordu. Onunla evlenirken, sonrası için ne umacağını bilmiyordu. Bazı kadınların evlendikten sonra kocalarından uzaklaştıklarını duymuştu ama evli oldukları onca yıl boyunca Amy, Josh ile hep samimi bir hevesle sevmiş ve ona gerçekten sevildiğini hissettirmişti.

“Cain nerede? Uyuyor mu?”

“Hayır. Babamla birlikte keşif gezisine çıktılar,” diye fısıldadı Amy.

"O halde yalnızız." Josh, karısının göğüs uçlarını okşadı. Ne kadar sık aşk yaparlarsa yapsınlar, hiçbir zaman yeterli olmuyordu ve asla olmayacaktı. Doksan yaşına geldiğinde bile Amy ile baş başa kalabileceği anları kovalayacaktı.

"Evet, evde yalnızız," dedi Amy, sesi hafifçe titreyerek.

"Güzel." Josh, onun boynunu öptü. Elini kot pantolonunun beline götürüp, fermuarını açtı. Parmaklarını iç çamaşırının altına sokup aradığı şeyi buldu. Onu okşarken, Amy ufak bir zevk çığlığı attı.

"Josh," diye yalvardı, nefes nefese. "Bırak da önce fırçayı temizleyeyim."

Josh, karısının en hassas noktasını okşarken, onun hazır olduğunu hissedebiliyordu. Geçen yıllar içinde onu nasıl memnun edeceğini öğrenmişti.

"Josh..." Amy, vücudunu ona bastırıp kalçalarını sertleşmiş erkekliğine sürttü. "Lütfen."

"Seni mutlu etmek istiyorum, meleğim ama önce o fırçayla ilgilenmen gerekiyor."

"Hayır, önce senin benimle ilgilenmen gerekiyor. Bunu başlatan sensin." Amy, bluzunu çıkarmaya başlamıştı bile. Parmakları titriyordu. Telaşlı hareketleri acemiceydi. "Sana inanamıyorum," diye haykırdı. "Günün ortasında, babamla Cain her an eve dönebilecekken... Liseli âşıklar gibi davranıyoruz."

"Bana kendimi yeniden on yedi yaşındaymışım gibi hissettiriyorsun." Josh, onu bırakıp soyunmaya başlamıştı.

Amy, kapıyı kilitledi. Sonra dönüp sırtını kapıya yasladı. Elleri arkasındaydı. "Erkeklerin eşleri hamileyken cinsel istahlarını kaybettiklerini sanıyordum."

Josh, ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardı. "Bu benim için geçerli değil."

"Farkındayım."

Josh, vücuduyla onu kapıya bastırıp, başını kollarıyla hapsedti. “Şikâyetin mi var?”

“Hayır, hiç yok.” Amy, kocasının yüzünü ellerinin arasına alıp, ona dudaklarını ve dilini verdi. Kollarını boynuna dolayıp, ateşli vücudunu ona sürttü.

Josh öpüşmeye son verdiğinde, ikisi de nefes nefeseydi. Amy, onun erkekliğini ellerinin arasında tuttu. “Öyle sıcak ki,” diye fısıldadı. Onu okşuyor ve parmaklarının hareketleriyle öyle büyük bir zevk uyandırıyor ki Josh inleyerek dişlerini sıktı. Patlamak üzere olduğunu hissediyordu.

“Seni istiyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“Burada mı?” Amy’nin gözleri hayrete açılmıştı. “Şimdi mi?”

Josh, onu belinden sardı ve içine girebilmek için hafifçe yukarı kaldırdı.

Amy, gözlerini yumup içini çekti.

“İyi misin?”

“Oh, evet.” Genç kadın, ne kadar iyi olduğunu göstermek için yavaşça kalçalarını sallamaya başladı.

“Biraz daha sabret, meleğim.” Josh, karısının bacaklarını kaldırıp beline doladı. Sonra içinde gidip gelmeye başladı.

Amy, ondan önce boşalmıştı. Onun başını zevkle geriye atışını görüp attığı zevk çılgınlıklarını duyunca, Josh da kontrolden çıktı ve son bir hamleyle karısının içine boşaldı.

Amy’ye bir kez daha âşık olmuştu. O, bir erkeğin hak ettiğinden çok daha fazlasıydı. Maceraperest bir sevgili, can yoldaşı, iyi bir dost ve çocuklarının annesiydi. Varlığını dengeliyor, hayatına yön veriyordu.

Josh, karısının giyinmesine yardım ederken onu öpüyor, okşuyor, ne kadar çok sevdiğini anlatıyordu. Hâlâ bazı şeyleri söylemekte zorlanıyordu. Amy, yaşamından tüm kötü izleri silmiş ve onların yerini güzelliklerle doldurmuştu.

“Bir dahaki sefere böyle bir şey yapmayı teklif ettiğimde, bana on yedi yaşında olmadığımı hatırlat,” dedi Josh, pantolonunu giyerken.

Amy, kollarını onun boynuna dolayıp yüzüne sevgi dolu öpücükler kondurdu. “Nedenmiş o? Bence çok eğleneliydi. Bunu ne zaman tekrar edebiliriz?”

“Göğüslerini böyle burnuma sokmaya devam edersen, sandığından da yakın olabilir.”

“Hadi ama,” dedi Amy, boya fırçasına uzanırken. “Ben çok acıktım. Krem peynirli ve biberli sandviçe ne dersin?”

“Hayır, teşekkürler.” Merdivenlerden inerlerken Josh, Amy’nin beline sarıldı. “Bu arada, bugün babam aradı. Bebeğin doğumundan önce bizi görmeye gelmek istediğini söyledi.”

Amy, ona gülümsedi. “İtiraz etmedin mi?”

“Hayır. Onu görmek güzel olacak. Sanırım bebeğin doğumunda burada olmak istiyor.”

“Bu çok hoşuma gider.”

Josh, başını salladı. Amy ile evlenmeden önce babasıyla arasındaki dargınlığı bitirmişti. Amy’yi sevmek, ona köprüleri kurmanın gerekliliğini öğretmişti. Babası hırsından ötürü büyük bir hata yapmıştı ve bu hata, ikisine de çok pahalıya mal olmuştu.

Fakat Chance, yaptıklarından ötürü pişmandı. Yıllarca baldızı aracılığıyla Josh’a ulaşmaya çalışmıştı ama hiçbir zaman onunla yüz yüze gelmeyi başaramamıştı. Sonunda Josh gidip ondan yardım istediğinde, Chance oğluyla arasını düzeltme ve yıllar önce yaptığı yanlışları telafi etme yolunda altın bir fırsat yakalamıştı.

Amy, sandviçini hazırlamak için mutfığa girdi.

“Anne! Anne!” Üç yaşındaki Cain, kısacık bacaklarıyla paytak paytak koşarak arka kapıdan mutfığa girdi.

CENNETTEN GELEN MELEK

“Büyükbabamla bir tavşan, bir bülbül ve bir de solucan gördük.”

Josh, oğlunu havaya kaldırıp omuzlarına oturttu.

“Büyükbaban nerede?”

“Annemin, solucanı eve almayacağını söyledi. Onu bahçeye geri bırakacak. Solucanların toprakta yaşadıklarını ve yavruları olduğunu biliyor muydunuz?”

“Öyle mi?” diye sordu Amy, şaşırması gibi davranarak.

Harold Johnson, yüzünde parlak bir gülümsemeyle mutfağa girdi.

“Cain sana kök söktürmüş gibi görünüyor, Baba,” dedi Amy, Harold’ı yanağından öperek. “Fırında rosto var. Akşam yemeği için kalmak ister misin?”

“Kalamam. Bu akşam arkadaşlarla buluşup bezik oynayacağız.”

Harold, Josh’a baktı. “Şirkette ilgili bilmem gereken önemli bir şey var mı?”

“Hayır, şimdilik yok. Salı günü yapılacak yönetim kurulu toplantısına gelecek misin?”

“Golf maçımıyla çakışırsa gelemem.”

“Bir zamanlar hiçbir şey seni işten alıkoyamazdı, Baba,” dedi Amy, Cain’in ellerini ıslak havluyla silerken. “Şimdi ise şirkete hemen hemen hiç uğramıyorsun.”

“Neden uğrayacakmışım ki? Ülkenin en iyi yönetim kurulu başkanı benimle çalışıyor. Holdingim daha da büyüyor. Hem uzun yıllar yaşayıp torunlarımla vakit geçirmek istiyorum. Öyle değil mi, Cain?”

“Evet, Büyükbaba,” dedi Cain ve uzun uzun esnedi.

“Cain’i çok yorduğun belli oluyor.”

Josh, oğlunu kucığına aldı. Küçük çocuk, yanağını babasının omzuna yasladı.

“Yemekten sonra hemen uyur,” dedi Harold, gülümseye-

DEBBIE MACOMBER

rek. “Siz de baş başa kalırsınız.” Josh’a göz kırptı ve Amy’yi yanağından öptü.

“Bana daha sonra teşekkür edebilirsin,” diye fısıldadı kızının kulağına.

SON